ஸ்ரீ

ஸ்ரீரங்கநாதப் பரப்பிரம்மணே நம:

ஸ்ரீ ஆக்நேய புராணத்திற் கூறும் பிராசீன கிரந்தமான

துலாகாவேரி மகாத்மியம்.

இஃது

ஸ்ரீரங்கஸ்தலம்

ஸ்ரீபராசரபட்டர் ஸ்ரீ மஹா மஹோபாத்யாய

ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் பட்டரவர்கள்

திருவடிசம்பந்தர்

பெசல அளகசிங்கரி ஸ்ரீரேஸ்ட்டி அண்டு சன்ஸ்

அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது.

சென்னை

சுக்கிலகலா அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஐந்தாம் பதிப்பு.

1929

விலை அணா 10.

(ரிஜிஸ்டர் காபி ரைட்.)

விஷய சூசிகை.

எண்.	விஷயம்.	பக்கம்.
1.	அகஸ்திய நாரதர்களால் அரிச்சந்திர மகாராஜனுக்குத் துலாகாவேரி ஸ்நான மகத்துவம் விதிக்கப்பட்டது	2
2.	காவேரி மகத்துவம் கேட்கும் முறை	7
3.	சந்திரகாந்தை வித்யாவதி என்பவர்களின்உபாக்யானம்	13
4.	சந்திரகாந்தை காவேரி ஸ்நானஞ்செய்து தனது பாவத்தைப் போக்கிக் கொண்டது	22
5.	வேதராசிக்கும் நரகவாசிகளுக்கும் நடந்த சம்வாதம்	29
6.	ஸ்ரீ விஷ்ணு கவசத்தினுல் வேதராசி என்னும் விப்பிரன் முக்தி பெற்றது	35
7.	சுந்தோபசுந்தவிருத்தாந்	39
8.	சுசீலே தனது கணவனுக்குக் காவேரி மகத்துவத்தை வெளியிட்டது	49
9.	பிரம்மசர்மாஉபாக்கியான	57
10.	வராக விருத்தாந்தம்	62
11.	பத்மகர்ப்பனுக்கும் திவ்விய புருஷனுக்கும் நடந்த சம்வாதம்	64
12.	மண்டுகோபாக்யானம்; கார்த்திகைமாஸ ஸ்நானவிசேடம்	66
	மண்டுகேத்தின்பூர்வஜன்மம்	67
13.	ஸோமவார விரதத்தின் மகிமை	70
14.	ஸ்நான விதி	74
15.	சந்தாபனென்னும் பிராமணன் கதை	77
16.	சந்தனு மகாராஜன் விருத்தாந்தம்	79
	ராமாயண பாராயண மகிமை	83
17.	நாரதர் திரௌபதிக்கு மோக்ஷோபாயங் கூறுதல்	84
18.	அருச்சுனனுக்கும் பிராமணனுக்கும் நடந்தசம்வாதம்	87
19.	வாதராயணர் அருச்சுனனுக்குச் சுபத்திரை விவாகம் லப்தமாம்படிக்குக் காவேரி ஸ்நானமாடு விதங் கூறுதல்	90
20.	சுபத்திரை விவாகம்	93
21.	பலராமர் அருச்சுனனேடு யுத்தஞ்செய்யஆரம்பித்தல்	101
22.	கிருஷ்ண பலராமர் இந்திரபிரஸ்தமடைந்து, வதூவரர்களுக்குக் காவேரி மகத்துவத்தை யுரைத்தது	104
23.	அகஸ்தியர் அரிச்சந்திரனுக்குக் காவேரியினது உற்பத்தியைப்பற்றி யுரைத்தது	107
24.	அகஸ்தியமா முனிவர் லோபா முத்திரை யென்ற காவேரியை விவாகஞ் செய்து கொண்டது	110
25.	காவேரி கமண்டலத்தினின்றும் வெளிப்பட்டது	111
26.	அகஸ்தியருக்கும் காவேரிக்கும் நடந்த சம்வாதம்	114
27	தேவர் முதலாயினேர் காவேரியைத் தரிசித்தது	116
28.	சமுத்திரராஜன் காவேரியை விவாகஞ் செய்து கொண்டது	118
29.	அரிச்சந்திரன் காவேரியின் மகத்துவத்தைபுகழ்ந்தது	120
30.	காவேரி சமுத்திர ஸங்கமத்தின் மகிமை	121

முகவுரை.

"உயர்வற வுயர்நல முடையவன்" ஆன சர்வேசுவரன் தமக்குரிய பரத்துவம் வியூகம் விபவம் அந்தர்யாமித்வம் அர்ச்சாவதாரம் என்னும் பஞ்சவடிவங்களில் சேதனர்களை உஜ்ஜீவிப்பதற்கே கொண்டது அர்ச்சாவதாரமாகும். அவ்வடிவமாக எழுந்தருளி யிருக்குந் திவ்விய தேசங்களுள் சிறப்புற்றதாய்க் கோயில் என்ற திருநாமமே தனக்கு உரிய மங்கல திருநாமமாகக்கொண்ட சோழநாட்டுத் திவ்விய திருப்பதியான திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக்கு, வட்டமாக வளைந்த ஹாரம்போலிருப்பதாய்த் தன்னைத் தியானித்தவர்களையும் ஸ்பரிசித்தவர்களையும் உட்கொண்டவர்களையும் மூழ்கினவர்களையும் பாவனமுடையவர்களாக்கி, உடனே திவ்ய தேகம் தந்து, விரசையில் மூழ்கச்செய்து, பெருமான் திருவடிச் சம்பந்தர்களாக்கும் பெருமை வாய்ந்த திருக்காவேரி தீர்த்தத்தைப்பற்றி ஆக்னேய புராணத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இக்காவேரியில் ஸ்நானம் செய்து முக்திபெற ஸ்ரீரங்க க்ஷேத்திரமல்லாது, இக்காவேரி பிரவாகிக்கும் சிவமுத்திரம், * ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம், பச்சிமவாஹினி, மாயவரம்முதலான க்ஷேத்திரங்களும் மிகவும் சிறப்புற்றவை. இக்காவேரி புராணம் வடமொழியி லிருப்பதால் அப்பாஷை பயின்றோர்க்கே யன்றி, அதன் பிரபாவம் பிறருக்குத் தெரியாமையால் சில இஷ்டர்களின் விருப்பப்படி யான் 1893ஹு செப்டம்பர்மீ தெலுங்கில் மொழிபெயர்ப்பித்து அச்சிட்டிருக்கின்றேன். அத்தெலுங்கு புராணத்திற்கிணங்கப் பண்டிதர்களால் தமிழாக்கி, அந்தந்தக் கட்டத்திற்குத் தக்க அழகிய சித்திரப்படங்களை அமைத்து அச்சிட்டு முடித்தேன். இது சைவ வைஷ்ணவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அவசியம் வாங்கி வாசிக்கத்தக்கது. இதில், தீர்த்தமான்மியமே தவிர, பல தருமோபாயங்களும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. கல்விமான்கள் இதிலுள்ள குற்றத்தைக் கொள்ளாது குணமொன்றை கிரஹிக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றனன்.

இங்ஙனம்

பெசல அளகசிங்கரி ஸ்ரீரேஸ்ட்டி.

---

* ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் மைசூர் ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்தது.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீரங்கநாதபரப்பிரம்மணே நம:

ஆக்கினேயபுராணத்தில்

துலாகாவேரி மகாத்மியம்.

க-வது அத்தியாயம்.

ஸ்லோ. ஸப்த ப்காரமத்யே ஸரஸிஜ
முகுளோத்பாஸமானே விமானே
காவேரி மத்யதேசே ம்ருதுதர
பணிராட்போக பர்யங்கமத்யே
நித்ரா முத்ராபிராமம் கடினிகட
சிர: பார்ஸ்வ விந்யஸ்த ஹஸ்தம்
பத்மாதாத்ரீ கராப்யாம் பரிசித சரணௌ
ரங்கனாதம் பஜாமி ||

காவேரி விரிஜாதோயம் வைகுண்டம் ரங்கமந்திரம்
பரவாசு தேவோரங்கேசம் ப்ரத்யக்ஷம்பரமபதம்.

அகஸ்திய நாரதர்களால் அரிச்சந்திரமகாராஜனுக்குத் துலாகாவேரி ஸ்நாந மகத்துவம் விதிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீஸூதபுராணிகர் சௌநகாதிருஷிகளை நோக்கிச்சொல்லுகிறார்: உறையூர்நகருக்கு அரசனான தர்மவர்மா வென்பவன் பாகவதோத்தம ரான தால்பிய மகாருஷியைப் பணிந்து, அனந்த திவ்விய சரித்திர ஙைதச் சிரவணித்துப் பின்னும் வினவினதாவது:—"சுவாமி! பிராணி கள் அனைவரும் எந்த உபாயத்தினால் இவ்வுலகில் அளவற்ற செல்வத் தையும், சற்புத்திரரையும், ஆயுள்விருத்தியையும் பெற்று மகாசுகசாலி களாய் இருப்பார்கள்? எவ்விதத்தினால் சகலபாபங்களும் நிவாரண மாகும்? திருமகள் கேள்வனான திருமாலிடத்தில் பக்தி யுண்டாவது எங்ஙனம்? எவ்விததர்மம் செய்வதினால் அக்கடவுள் சந்துஷ்டியடைந்து, மனிதர்களுக்குப் பக்தியையும் முக்தியையும் அளிக்கக் கிருபைகூறு வார்? மேலும் பாபமே ரூபமாயிருக்கிற இக்கலியுகத்தில் கேவலம் பஞ்சமகா பாதகர்களா யிருந்தபோதிலும் அவர்களது பாபங்களை யெல்லாம் போக்கி, அவர்களை முக்தியடையச் செய்விக்கவல்ல உபாயம் யாது? இவைகளை யெல்லாம் தமது சிஷனான அடியேனுக்குத் தேவ ரீர் கருணை கூர்ந்து ஸவிஸ்தாரமாய்க் கூறியருளவேண்டும், என்று கேட்கவே, பிராம்மணோத்தமரான தால்பியரும், தர்மவர்மாவை நோக்கி, ஓ! இராஜசிரேஷ்டரே! உமக்குப்பகவானுடைய திவ்யசரித் திரங்களைக் கேட்கவேண்டு மென்கிற ஆசை அதிகமாயிருப்பதினால், அவைகளைத் தெரிந்தவளவு யான் உனக்கு வெகு சந்தோஷத்துடன் சொல்லுகின்றேன் கேளும்.

அரிச்சந்திரன் சித்தமரை அவமதித்த பாபம் போக்கிக்கொண்டது.

முன் ஒருகாலத்தில் குரு க்ஷேத்திரத்தில் சத்தியசந்த னாகிய அரிச்சந்திரமகாரா ஜன் அனேக ருஷிகளின் முன்னிலையில் அகஸ்தியமா முனிவரை நோக்கி, இதே விஷயத்தைக்கேட்க அகஸ் தியரும் அதனைச் சவிஸ்தார மாய்ச் சொல்லியருளினார். அதனை யான் இப்பொழுது நன்றாய் உமக்குப் புகலுகின் றேன்; கேட்பீராக:—முற் காலத்தில் அயோத்திமாநகர

த்திற்கு அரசனாய் எங்கும்புகழ் பெற்று வாழ்ந்திருந்த அரிச்சந்திரமகாராஜன் அசுவமேதமென்னும் யாகத்தைச்செய்யக்கருதி, மகாபுண்ணியக்ஷேத்திரமாகிய குருக்ஷேத்திர மென்னுமிடத்திற்சென்று, அங்கிருந்த சௌநகாதி முனீச்வரர்களைக்கிட்டி, மனக்களிப்புடன் அவர்கள் அனைவரையும் நமஸ்கரித்து, மிக வணக்கத்துடன் நின்றான். அங்ஙனம் நின்ற அரசனை அவ்வுத்தம முனிவரர்கள் நோக்கி, "ஹரிபக்த சிரோன்மணியான அரிச்சந்திரமகாராஜனே வருவாயாக; உனது நாட்டிலுள்ள பிரஜைகள் யாவரும் சுகமாயிருக்கிறார்களா? உனது பகைவர் எல்லோரும் உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டு வருகிறார்களா? தனதான்யாதி கோசங்களும் சேனைகளும் அபிவிர்த்தியடைந்து வருகின்றனவா? பந்துக்களையும் நேசர்களையும பரிபாலித்து வருவதோடு, குடிகளிடத்தில் ஆறிலொரு கடமைவாங்கி அவர்களைப் போஷித்து வருகிறாயா? ஏனெனில் யாவனொருவன் தனது குடிகளைப் பாதுகாக்காமலிருக்கிறானோ அவன் ஓர் பிரம்ம கல்பம்வரையில் பலவிதநரகானுபவங்களை அனுபவித்துக் கடைசியில் நீசயோனியில் பிறப்பான். அப்படி அல்லாமல் குடிகளை முறைப்படிப் பாதுகாத்துப் பிராமணபக்தி மேலிட்டிருப்பவனெவனோ அவன் பெரும்புகழையும் நீடியவாழ்வையும் அடைவான். ஆகிலும் நீயோ பிராமணபக்தி யுடையவனாயும் பொறுமை தவம் ஈகை உறுதி வீரம் முதலியவைகளுக்கு இருப்பிடமாயும், நல்லோர்களால் கொண்டாடப்பட்டவனாயும் இருக்கின்றாய்; உனக்குயாது குறையிருக்கின்றது? "என்றிவ்வாறு அவனைப்புகழ்ந்து கொண்டாடியபின், அம்முனிவர்கள் எல்லோரும் அவனுக்குத் தருமத்தின்படி அதிதி பூசையியற்றி ஆசனமொன்றளிக்க; அரசனும் அதில் இருந்துகொண்டு அவர்களை நோக்கி, பக்திபுடன் வணங்கி, அடிகளே; தபோமூர்த்திகளும் லோக பூஜ்ஜியருமான தேவரீரைத் தெரிசித்தமாத்திரத்தே நான் தன்யனும் அருள்பெற்றவனும் பரமபவித்திரனுமாயினேன். தாங்களெல்லோரும் இவ்வுத்தமக்ஷேத்திரத்தில் எழுந்தருளியிருப்பீரென்றே இங்குவந்தேன். அடியேன் விண்ணப்பமொன்றுண்டு. அதனைச் செவிசாய்த்து அதற்கிணங்குமாறு செய்தருளவேண்டும். ஓ விப்பிரோத்தமர்களே! கடுமையான குடும்பபந்தங்களை எவ்வாறு கடப்பேன்? புத்தி முக்திகள் எவ்வாறு லபிக்கும்? சிரஞ்சீவிபதம் எப்படி லப்தமாகும்? குலவிருத்தியாவது எங்ஙனம்? எந்த உபாயத்தினால் ஸ்ரீ ஹரியானவர் பிரீதியடைந்து சகலபாக்கியத்தையும் அருளுவர்? இதனையோசித்து, தருமசாரமான

தோன்றனை எனக்குபதேசிக்க வேண்டும்." என்று வினயபூர்வகமாய்க் கேட்டனன்.

அவர்களும் அவனைநோக்கி, இராஜசிகாமணியே! இப்பொழுது நீ தர்மபுத்தியோடுகேட்டவை மிகவும் சிறந்தன. நீ அசுவமேதம் என்னும் யாகத்தை முறைப்படிச்செய்வாயாகில், அதனால் ஜகதீசன் அதிகதிருப்தியடைந்து, இவ்வுலகத்தில் சகலவித நன்மைகளையும் கொடுத்து, மறுஜன்மத்தில் மோக்ஷசாம்பிராச்சியத்தையும் அளிப்பார். மேலும் இந்தவேள்வியைச்செய்பவன் பிரமஹத்தியாதிபாபங்களைச் செய்திருந்தபோதிலும் அவைகளினீங்கிப் பரிசுத்தனாவான் என்றார்கள். இதனைக்கேட்ட அரசனும் அவர்களைநோக்கி, "தபோதனர்களே! தேவரீர்கட்டளையிட்டபடியே அடியேன் அசுவமேதயாகத்தை இந்தக்ஷணமேசெய்ய விருப்பமுள்ளவனா யிருக்கிறேன் ஆல்லும் சகலமுந்தெரிந்த நீங்கள்தான் அதனைமுறைப்படிச் செய்வித்துக்கொடுத்து அடியேனைக் கிருதார்த்தனாகச் செய்யவேண்டும்." என்று பணிந்துவேண்டிக்கொண்டான். இத்தருணத்தில் அங்கு நைமிசாரணியவாசிகளான ருஷிகள்பலரும் சூதபுராணிகரை முன்னிட்டுக் கொண்டுவந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் யாவரெனில், வசிஷ்டர் வாமதேவர் ஜாபாலி காஸ்யபர் பிருகு விசுவாமித்திரர் துர்வாஸர் ஹாரீதர் அத்திரி மங்களர் வீதிஹோத்திரர் காவலர் மார்க்கண்டேயர் அஸிதர் கண்வர் ஸிதர் யாஜர் உபயாஜகர் பாரத்வாஜர் கௌதமர் பைலவர் பராசரர் வியாசர் சாதாதபர் முத்கலர் மௌத்கலர் கஷவர் வால்மீகர் வாருணர் அகஸ்தியர் மதங்கர் ஜாதகர்னர் ஸூதீக்ஷணர் சதாநந்தர் சத்தியவிருத்தர்சத்யதபஸ் ஆசுரி நாரதர் கபிதௌமியர் ஆங்கிரசு காளிந்தர் மாண்டவியர்கர்க்கர் கதக்ஷதர் ஹோதா தூமகேது ஜலப்லவர் ஊர்த்துவதேஜஸ் மகாதேஜஸ் சங்கர் லிகிதர் போதாயனர் யாக்கியவல்கியர்யக்கியகேதுமரு க்ரது புலஸ்தியர் புலகர் கௌரர் ஆச்வலாயனர் ஆபஸ்தம்பர் யக்யாசி மரீசி பப்ரு முதலானவர்கள் தாம். இவர்களுள் சிலர் சகலவேதவேதாந்த தத்துவங்களையும் கரைகண்டவர்களாயும், சிலர் சன்னியாசிகளாயும், சிலர் வானப்பிரஸ்தர்களாயும், சிலர் பிர்ம்மசாரிகளாயும், சிலர் வாயுபக்ஷணர்களாயும், சிலர் உதிர்ந்த இலைகளைப் பக்ஷிப்பவர்களாயும், சிலர் சமதமாதி குணங்கள் பொருந்தினவர்களாயும் இருந்தார்கள். இம்முனிகணங்கள் தங்கள் தங்கள் சிஷ்யபிரசிஷ்யர்களுடனே குருக்ஷேத்திர வாசிகளான ருஷிகளிடத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்

தைக் கேட்கும்படிவர; அவர்கள் வரவைக்கண்டவுடன் குருக்ஷேத்திர வசிகளான ருஷிகளும் எதிர்சென்று அழைத்து வந்து, அவரவர்களைத்தக்க ஆசனங்களில் இருக்கச்செய்து அருக்யபாத்யாசமநீயாதி உபசாரங்களைச்செய்து, ஒருவர்க்கொருவர் குசலப்பிரசினை செய்துகொண்டார்கள். பின்பு அரிச்சந்திரமகாராஜனும் அங்கு வந்த முனிவர்கள் எல்லோருக்கும் வந்தனம் புரிந்து சொன்னதாவது:—

"ஓ! மகாருஷிகளே! அடியேன் யாதுதவம்செய்தேனோ நீங்கள் எல்லோரும் திருக்கூட்டத்துடனே இங்கு இப்பொழுது எழுந்தருளப் பெற்றேன். இன்று அடியேனுடைய ஜன்மம் ஈடேறிற்று. அடியேனுடைய பிதிர்க்களும் திருப்தியடைந்தனர் தங்களைத்தரிசித்த அடியேனுக்கு ஸாக்ஷாத் மகாவிஷ்ணுவே பிரத்தியக்ஷமானார் போலும். கேவலம் மூடனும் ஐசுவரியமத்தனுமான அடியேனுக்குச் சாதுக்களான தங்களுடைய திவ்யசாணாரவிந்த தரிசனங்கிடைத்தது ஜன்மாந்திரத்தில் செய்தபுண்ணியத்தினது பலன்தான்." என்றுபலவாறுகொண்டாடிக் கைகட்டி வாய்புதைத்துநின்றான். உடனேருஷிகளும் அவனை நோக்கி, வாராய் அரிச்சந்திரராஜனே! வசிஷ்டசிஷ்யனான உனக்கு நாங்கள் அதிகமாய்ச் செல்லத்தக்கது ஒன்றுமில்லை. இதோ! இந்த ஆசனத்தில் உட்காருவாய்; என்று அவனுக்கு ஓர் ஆசனம்கொடுக்க; அவன் அதில் உட்கார்ந்தபின் சௌநகர் என்னும் ருஷியானவர் நாரதர் அகஸ்தியர் இவ்விருவரையும்நோக்கி "ஓ! அகஸ்திய நாரதர்களே! இவ்வரசன் இப்பொழுது அசுவமேதயாகஞ்செய்யக்கருதி இங்குவந்திருக்கின்றான்; இவனோமகாதயவுடையவன்; தர்மிஷ்டன்; சத்தியவிரதன் என்பது உங்களுக்கே தெரிந்தவிஷயம். நீங்களும் இப்பொழுது இங்குதற்செயலாய் வந்திருக்கிறீர்கள். ஆகையால் அவனது யாகத்தை நிறைவேற்றவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

இதைக்கேட்ட நாரதஅகஸ்தியர்களும் அவரைநோக்கி, முனிவரே! இவ்வரிச்சந்திரராஜன் மிக்கபுண்ணியவன்; அசுவமேதயாகம் புரிய யோக்கியமானவன்றான் சந்தேகமில்லை. ஆகிலும் இவன் முன்னம் விசுவாமித்திரரிடத்தில் கடன்பட்டு, அவரால்துரத்துண்டு, காடுகாடாய் அலைந்து, பசிதாகத்தினால்வருந்தி, மனஞ்சோர்ந்து இருக்குங்காலத்தில், அங்குத்தவம் புரிந்துகொண்டிருந்த கிந்தமர் என்னும் ருஷீச்வரரைக்கண்டு தனதுபுததிசுவாதீனமில்லாமலிருந்தபடியால் அவர்

க்கு மரியாதை செய்யாமல் வாளா விருந்துவிட்டனன். அந்த ருஷியும் தமது ஞான திருஷ்டியால் இவனது நிலைமையை முற்றுமுணர்ந்து, தம்மை அவமரியாதை செய்ததற்காக இவன்மீது கோபிக்காமல் இருந்துவிட்டனர். இவன் அந்தப் பிராமணோத்தமரை அவமதித்தது புத்திபூர்வகமாயிராதிருந்தபோதிலும் பிராம்மணாபசாரம் பொல்லாதது; யாவனொருவன்மனோவாக்குக்காயமென்று சொல்லப்படுகிற திரிகாணங்களினாலும் ஓர்பிராமணனை அவமதிக்கின்றானோ அவன் பிர்ம்ம ராக்ஷஸனாய்ப்பிறந்து திரிவான். அவன் புத்திபூர்வகமாய்ச்செய்த அபசாரத்திற்குப் பிராயச்சித்தம் இல்லை. இவனோ அபுத்திபூர்வகமாய்ச் செய்தபடியால், அதற்கு ஓர் பிராயச்சித்தஞ் செய்துவிட்டால் அந்த தோஷம் நீங்கிவிடும், பின்பு யாகஞ்செய்ய இவனுக்கு அதிகாரமுண்டாகும். அப்படிப்பட்ட பிராயச்சித்தமெதுவென்றால், துலாமாஸமென்கிற அற்பிசி மாதத்தில் காவேரிமகாநதியிலும், வைகாசிமாதத்தில் நர்மதாநதியிலும், ஒருதரம் ஸ்நாநஞ்செய்தால் முற்கூறியபிராமணாபசாரம்நீங்கி, யாகஞ் செய்வதற்குத்தகுதியுடையவனாவான். இந்தக்காவேரிநதிக்குத் துலாமாஸத்தில் ஏன் அவ்வளவுமகிமையென்றால், இவ்வுலகிலுள்ள அறுபத்தாறுகோடிதீர்த்தங்களும் மற்றும் பதினான்குலோகங்களிலுமுள்ள புண்ணியதீர்த்தங்களும் இக்காவேரிநதியில் தமதுபாவங்களை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளுதற்கு அம்மாதத்தில்வந்து சேருகின்றன. ஆதலால் அந்தமாதத்தில் இந்நதியில் ஸ்நாநஞ்செய்பவருக்குச் சகலவித இஷ்டசித்திகளும் உண்டாவதுந்தவிர மோக்ஷப்பிராப்தியுமுண்டாகும். இந்தக்காவேரியென்னும் மகாபுண்ணிய நதியின் மகிமையை இரண்டாயிரம் நாக்குகளையுடைய ஆதிசேஷன் பதினாயிர ஸம்வச்சரம்வரையில் வர்ணித்தும் அவனால் கூடாமற்போய்விட்டது. கேவலம் மகாபாபிஷ்டனாயிருக்கிறவன் இந்நதியில் ஸ்நாநஞ்செய்து மூன்றாத்திரிதீர்த்வாசஞ்செய்வானேயானால், அவன்செய்தபாபங்ளெல்லாம் பஞ்சாய்ப்பறந்தோடிப்போகுமென்றால், சாபாகிதனான ஒருவன் ஸ்நாநஞ்செய்தாலவனுக்கு நற்கதிகிடைக்குமென்பதச்குச் சந்தேகமுண்டோ? மேலும் ஸஹ்யபர்வதந்தொடங்கிச் சமுத்திரவரையிலும் இம்மஹாநதியினது இருகரைகளிலும் அனேக விஷ்ணுக்ஷேத்திரங்களும், சிவக்ஷேத்திரங்களும் ருஷிகளின் திவ்வியாச்சிரமங்களும், நிறைந்திருக்கின்றன. பிர்ம்மா விஷ்ணு மகேஸ்வரர்களென்னும் திரிமூர்த்திகளுந்தவிர இம்மூன்றுலகங்களிலுள்ள மற்றெவரும் அனேக கோடி யுகம்வரையில் வர்ணித்தா

லும் அவர்களால் துலாகாவேரியின் மகிமை இன்னதென்று உள்ள படிச் சொல்வதற்குமுடியாது. காவேரியின் அலைகளெல்லாம் ஒவ்வொரு உத்தமநதிகளாகும். மணல்களெல்லாம் தேவசமூகங்களாகும். இதில் ஆடினால் சகலதீர்த்தஸ்நான பலனுண்டாகும். பூமியிலுள்ள புழுதிகளும் புற்களும் ஆகாயத்திலுள்ள நட்சத்திரங்களும் மேகத்தினின்றுபெய்கின்ற மழைத்துளிகளும் எவ்வளவோ அவ்வளவுகோடிக் கணக்கிலடங்கிய புண்ணியதீர்த்தங்கள் துலாமாதத்தில் இந்தகாவேரியை வந்தடைகின்றன. காவேரியில் துளிக்கும் ஒவ்வொருதிவலையும் ஒவ்வொருநதிகளேயாம். இந்நதியில் துலாமாதத்தில் ஸ்நாநமுடித்தவன் தனது துன்பங்களையோட்டி முரகரியின் முண்டாகபாதங்களை யடைகின்றான். ஆகையால் ஓ பரமசிரேஷ்டனே' நீயும் துலாமாதத்தில் காவேரி ஸ்நாநம் செய்வாயாகில் இஷ்டசித்தியைப் பெறுவாயென்பதிற் றடையில்லை. என்று இவ்வாறுஉரைத்த அகஸ்திய நாரதர்களிருவரையும் அரிச்சந்திரன் பணிந்து 'ஓ ருஷீஸ்வரர்களே! உங்களுக்குத் தாஸனான அடியேன் கொண்டிருக்கிற ஓர் எண்ணத்தைக் கருணைக் கடலான நீங்கள் எப்படியாவது நிறைவேற்றி வைக்கவேண்டும். நீங்கள் இப்பொழுது சொன்ன துலாகாவேரியின் மகிமையை அடியேனுக்கு நன்றாய் விரித்துரைக்கவேண்டும். துலாமாசத்தில் காவேரியிலும், வைகாசி மாதத்தில் நர்மதையிலும் ஸ்நாநஞ்செய்யும் விதம் எப்படி? அவற்றின் பலன் எவை? பன்னிரண்டு மாதங்களுக்கு மட்டும் அப்படிப்பட்ட ஏற்றம் எப்படி வந்தது? இவைகளுக்கு அதிதேவதைகள் யாவர்? அப்பொழுது தானம் செய்யவேண்டிய வஸ்துக்கள் எவை? இவை முதலியவைகளை அடியேனுக்கு ஸவிஸ்தாரமாய்க் கூறவேண்டும்.'' என்று மிக்க வணக்கத்துடன் கேட்டனன்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்
முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

காவேரிமகத்துவம் கேட்கும் முறை.

இவ்வாறு அரிச்சந்திரமகாராஜனால் வினவப்பட்ட அகஸ்திய மகாருஷியும் அகமகிழ்ச்சியுடன் அவனை நோக்கி, ஓ! மகாராஜனே நீ

இப்படித் துலாகாவேரியினது சிறப்பைப்பற்றி எங்களைப்பிரசனை பண்ணினதற்காக, உன்னை வெகுவாய் மெச்சினோம். யாவனொருவன் துலாகாவேரி ஸ்நானஞ்செய்து, அதின் மகாத்மியத்தின் ஒரு அத்தியாயத்தையாவது ஒரு சுலோகத்தையாவது பக்தி சிரத்தையுடன் படிக்கின்றானோ அல்லது கேட்கின்றானோ அவனுடையும் புண்ணிய பலத்தை யளவிட்டுரைக்க ஸாக்ஷாத் மகாவிஷ்ணுவைத் தவிர வேறெவராலும் முடியாது, பூர்வஜன்மத்தில் புண்ணியத்தின் பிரபாவத்தினால் உனக்கு இப்படிப்பட்ட மகாருஷியாகிய ஸத்துக்களுடைய சகவாசங் கிடைத்தது. ஒருவன் அநேக ஜன்மங்களிற் செய்து வந்த உத்தம விரதங்கள் தவங்கள் வேதாத்யயனம் இவை முதலான ஸத்கர்மங்களால் சத்துக்களுடைய சகவாசத்தைப் பெறுகிறான். அந்த சாதுக்களுடைய சேர்க்கையினால் புண்ணிய கதாச்சிரவணத்தில் புத்தி யுண்டாகின்றது. அப்படிப் புண்ணிய கதைகளைக் கேட்பதினால் மநோவாக்குக் காயம் என்ற மூன்று கரணங்களினால் உண்டாகின்றன தோஷங்கள் நசிக்கின்றன இப்படி நிர்த்தோஷனாய் விட்டமாத்திரத்தில், அவன்மனத்துக்கு ஓர் தெளிவுபிறக்கின்றது. இங்ஙனம் மனசு தெளிவுற்றவுடனே அவன் ஹரியினதுபாதகமலங்களை இடைவிடாது தியானஞ்செய்கிறான். இங்ஙனம் ஒருக்கால் தியானம் செய்தவனுக்குப் புருஷோத்தமனை பகவான் பிரசன்னனாகித் தமது சாரூப்யத்தை அளிக்கின்றார். ஆகையால் அரசனே! நீ இனி எப்பொழுதும் சாதுக்களோடு சேர்ந்திருக்கவேண்டியது. யான் நீகேட்டபடி துலாகாவேரியின்மகிமையைத் தெரிந்த மட்டில் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுகின்றேன். துலாகாவேரியினுடைய ஜலத் திவலைகள் ஒவ்வொன்றும் புண்ணிய தீர்த்தங்கள். அந்நதியிலுள்ள மணல்எல்லாம் தேவதைகள். ஆகையாற்றான் இக்காவேரி நதியானது மற்றநதிகளைக்காட்டிலும் மிகச்சிறந்ததாயிற்று, தர்மார்த்த காமமோக்ஷமென்னும் நான்குவித புருஷார்த்தங்களுக்குள் மிகவும் உத்தமமான மோக்ஷகைவல்யமென்னும் புருஷார்த்தமானது இதனால் இலபிக்கும் துலாமாசத்தில் சகல புண்ணியதீர்த்தங்களும் இதில் வந்து கூடுகிறபடியால், அப்பொழுது இதில் ஸ்நானஞ்செய்பவர் பஞ்சமகாபாதகரா யிருந்தபோதிலும் அவர்களுடைய பாவங்களை யெல்லாம் போக்கி, அவர்களுக்கு அச்வமேதயாகபலனை யளிக்கின்றது. அந்த துலாமாசத்தில் பூலோகத்திலுள்ள மகருஷிகளும் பரலோகத்திலுள்ள தேவாதி பிதிர்க்களும் இக்காவேரியை வெகுவாய் கொண்டாடுகிறார்கள். யாவ

ஞெருவன் துலாமாசத்தில் காவேரியில் மூன்றுநாள் ஸ்நானஞ்செய்கிறு ஞே? அவன் சகல பாபங்களும் நீங்கி, விஷ்ணுலோகத்தை யடைகின் றனன். பின்னும் எவஞெருவன் காவேரிநதியில் மாசிமாதத்திலும் ஆற் பிசிமாதத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்கிறுஞே அவன் மூன்றுகோடி குலங்க ளோடு பிர்ம்மலோகத்தில் சுகித்திருப்பான். துலாமாசத்தில் எவன் சற் பாத்திரமறிந்து அன்னதானமும் அல்லது பிதிர்க்களை உத்தேசித்து சிராத்த முதலியவைவும் செய்கின்றுஞே அவனுடைய பிதிர்க்கள் அதி ஞல் கற்பகோடிகாலம் வரையில் திருப்தி யடைகிறுர்கள் என்று வே தங்களே முறையிடுகின்றன. மேலும், துலாமாசத்தில் பிரம்மா முத லான தேவர்களும், ஏழுமாதாக்களும் சகல அப்ஸரஸுக்களும் பார்வதி யும் சரஸ்வதியும் இலக்ஷ்மியும் இந்திராணியும் ரோகிணி தேவியும் இன்னுமுள்ள தேவஸ்திரீகளும் இந்தக் காவேரியில் ஒவ்வொருதின மும் வந்து ஸ்நானம் செய்கிறுர்கள். பலவாறு சொல்லுவதில் பிர யோஜனம் யாவை? மனிதர்களுக்குப் புத்தியையும் முக்தியையும் கொடுப்பதற்கென்றே பிரமதேவர் நதிகளுக்குள் சிறந்ததாக இக் காவேரி நதியைச் சிருஷ்டித்திருக்கின்றுர். யாவஞெருவன் இந்தக் காவேரியின் சங்கமத்தில் விசேஷமாய்த் துலாமாசத்தில் தினந்தோ றும் ஸ்நானஞ்செய்கிறுஞே அவன் தன்னையும் தன்னைப் பெற்றுரை யும் தனது மனைவியைச் சேர்ந்த பந்துக்களையும் ஆகிய மூன்று வர்க்க பந்துக்களை உத்தாரகம் பண்ணுகிறுன். மேலும், காவேரியின் கரை யருகில் இருக்கின்ற விருக்ஷங்கள், மிருகங்கள், பக்ஷிகள் இவைகள் கூட அந்நதியினது குளிர்ந்த ஜலக்காற்று மேலேபட்டு முக்தி யடை கின்றன வென்றுல், பகுத்தறிவுடைய மனிதர்கள் பக்தி சிரத்தை யுடன் அதில் ஸ்நானம் செய்வார்களேயாஞல் அவர்கள் முக்தி யடை வார்கள் என்பதற்குச் சந்தேகமுண்டோ? ஆயிரம் முகங்களையுடைய ஆதிசேஷனே துலாகாவேரி மகத்துவத்தை உள்ளபடி வர்ணிக்கச் சக்தியற்றவஞஞல், அதனை யான் எங்ஙனம் வர்ணிக்கக் கூடும். ஆகி லும் தெரிந்தவளவு சங்கிரகமாய்க் கூறுகிறேன்: காவேரி மகாநதியின் மகத்துவம், வித்துவான்களுடைய மகிமை திருத்துழாயின் மகிமை, கங்கையின் மகிமை, ஏகாதசியில் உபவாச மிருப்பதன் மகிமை, திருத்துழாயால் பகவானுடைய மூர்த்தமாகிய சாளக்கிராம சிலைகளை யாராதிப்பதிஞல் உண்டாகும் மகிமை, இவை எல்லாவற்றையும் சொல் வதற்கு ஆதிசேஷஞெருவனே தக்கவன். ஆகிலும், சக்கிராயுததாரி

யான ஸ்ரீ ஹரிக்கு உவப்பை யுண்டுபண்ணத்தக்க காவேரியின் வைப வத்தை மாத்திரம் யான் தெரிந்தமட்டில் இப்பொழுது உமக்குச் சொல்லுகிறேன்; சற்று ஸாவதானமாய்க் கேட்பாயாக. ஒருவன் காவேரியை மனதினால் ஸ்மரித்தாலும், வாயினால் துதித்தாலும், கண் களால் தரிசித்தாலும், காதுகளால் கேட்டாலும், கைகளால் ஸ்பரிசித் தாலும், அதின் ஜலத்தில் ஸ்நாநஞ் செய்தாலும், அவை அவன் ஜன் மாந்திரத்தில் செய்த புண்ணியத்தின் பலனென்றே நினைக்கவேண் டும். எவன் இக்காவேரியில் அற்பிசி வைகாசி மாசி இந்த மாதங்களில் ஸ்நாநஞ் செய்கின்றானோ அவன் அடையும் பலத்தை யுரைக்க ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியே தக்கவராவார். ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் திருப் பாதப் பெருவிரலிலிருந்து உற்பவித்த கங்கையானது எப்படி நதி களுக்குள் சிறந்ததோ அப்படியும், புஷ்பங்களுக்குள் துளசியும், யக் கியங்களுக்குள் பஞ்சமகாயக்யமும் விரத தினங்களுக்குள் ஏகாதசி யும், தேவர்களுக்குள் ஸ்ரீமந்நாராயணனும், எழுத்துக்களுள் பிரணவ மும், மந்திரங்களுக்குள் அஷ்டாக்ஷரமும், வேதங்களுக்குள் சாம வேதமும், ஏகாதச ருத்திரர்களுள் சங்கரனும், பிராம்மண ஸ்திரீகளுக் குள் அருந்ததியும், ஸ்திரீகளுக்குள் இலக்ஷ்மியும், தானங்களுக்குள் அன்னதானமும், கிரகங்களுக்குள் சந்திரனும், தேஜசுக்களுள் சூரிய னும், யக்கியங்களுள் மனோயக்யமும், பூஜைகளுக்குள் விஷ்ணுபூஜை யும், ஆச்சிரமத்தில் கிருகஸ்தாச்சிரமும், ஜாதிகளுக்குள் பிராம்மண ஜாதியும், பொறுமை யுடையவர்களுக்குள் பூதேவியும், அஸ்திரங் களுக்குள் பிரம்மாஸ்திரமும், புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களுக்குள் ஸ்ரீரங்க க்ஷேத்திரமும், பரிசுத்தஞ் செய்வதில் இராமசேதுவும், சூக்தங்களில் புருஷ சூக்தமும் பசுக்களுள் காமதேனுவும், சதுர்யுகங்களுள் கிருத யுகமும் எப்படி உத்தமோத்தம மானவைகளோ அப்படியே காவேரி மகாநதியானது மற்ற எல்லா நதிகளுக்குள் மிகச் சிறந்தது. கங்கை நதியை கீர்த்தனஞ் செய்வதாலும், தனுஷ்கோடியைத் தரிசிப்பதா லும், இராமாயணத்தைச் சிரவணம் பண்ணுவதாலும், முக்தி யுண்டா கின்றது. காவேரியோ தன்னை ஸ்மரிப்பவர்களுக்கு முக்தியைத் தரு கின்றது. ஸேது தொடங்கிக் கைலாசம் வரையில் நீளத்தில் லட்சம் யோஜனையும் அகலத்தில் ஒன்பதினாயிரம் யோஜனை விஸ்தீர்ணமுமுள்ள இத்தேசந்தான் கர்ம பூமியென்று சொல்லப்படுகிறது. இதன் நடுவுள்ள பூமி முற்றும் புண்ணியத்துக்குக் காரணமானது. இது தவிர மற்ற

பூமி முற்றும் போகத்தைத் தரத்தக்கது. அனேககோடி ஜன்மங்களில் செய்த புண்ணியத்தினால் ஒருவனுக்கு நரஜன்மம் கிடைக்கின்றது. அப்படி அனேககோடி ஜன்மத்தில் செய்த புண்ணியவசத்தால் பிராமண ஜன்மம் கிடைக்கின்றது. அந்தப் பிராமண ஜன்ம மெடுப்பதிலும் இந்தப் புண்ணிய பூமியில் பிராமணனாய் வந்து பிறப்பது ஏதோ காக தாளீய மென்னும் நியாயப்படி தற்செயலாய் லபிக்கின்றது. ஆகையால், உலகத்தில் மனித ஜன்மம் எடுத்தும் எவனொருவன் காவேரியில் ஸ்நாநம் செய்யவில்லையோ அவன் கர்த்தபத்திலும் கேடானவன். அதிலும் முக்கியமாய எவன் துலாமாசத்தில் காவேரி ஸ்நாநம் செய்கிறானோ அவன் தவம் தானம் வேதாத்தியயனம் விரதம் ஒன்றும் செய்யவேண்டியதில்லை. ஒருவன் காவேரியில் ஒருதடவை ஸ்நாநம் செய்வானேயானால் அவன் உடனே சாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணனாகவே ஆய்விடுகிறான். மற்ற விரதங்களில் ஏதேனும் கிஞ்சித்து லோபம் நேரிட்டால் பிராயச்சித்தம் செய்யவேண்டும். காவேரி ஸ்நாநத்திற்கோ அப்படியில்லை.

மந்திரம் மௌனம் நியமாதிகளில்லாமல் தூஷ்ணிஸ்நாநமொன்றே ஸப்தஜன்ம பாவங்களையும் ஓட்டிவிடும். நியமத்தோடு இந்த ஸ்நானஞ் செய்தால் மாதுரு பிதுர் பக்ஷங்களில் ஏழு தலைமுறைகளை உத்தரித்துச் சுத்தமாக்கும். இனி துலாகாவேரியில் ஸ்நாநம் செய்யும் விதியைச் சற்று விவரிப்பேன் கேளும். ஒருவன் இரவில் பிராம்ம முகூர்த்தமென்னும் நான்காவது யாமத்தில் எழுந்திருந்து ஸ்ரீமத் கமலாஸமேதனான ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தியானஞ் செய்து பின்பு கை கால் சுத்திசெய்து தந்ததாவனம் பண்ணி காவேரியை மனதினால் தியானித்துக்கொண்டே அகமருஷண சூக்தத்தோடு ஸ்நாநஞ் செய்ய வேண்டும். பின்பு புஷ்பாஞ்சலியால் காவேரியை அர்ச்சித்து, ஸ்ரீரங்கநாதனையும் நமஸ்கரித்து மகா பரிசுத்தனாய் ஜலத்தில் இருந்துகொண்டே அர்க்கியம் கொடுத்து ஆசமனஞ் செய்து, கரையில் வந்து, தவளவஸ்திரத்தைத் தரித்து, புண்டரம் புனைந்து, சந்தியாவந்தனம் முதலிய நித்திய விதிகளையும் முடிக்கக்கடவன். பின்னர் ஸ்நாநஞ் செய்பவர் எல்லோரும் ஒன்றாய்க்கூடி ஓர் சுத்தமானவிடத்தில் திவ்விய மான ஆஸனமிட்டு அதின்பேரில் சுத்தமாயும் வெளுப்பாயும் மிருதுவாயும் அழகாயு மிருக்கின்ற வஸ்திரத்தைப் பரப்பி அதின்மேல் ஜிதேந்திரியனும் பரிசுத்தனுமாகிய வேத வேதாந்தங்களின் உட்பொ

ருளை யுணர்ந்தவனும் ஸதாசார சீலனும் பதினெண் புராணங்களையு முணர்ந்தவனுமா யிருக்கிற ஒரு மகானை உட்காரச் செய்து, அந்தப் பௌராணிகரை ஓர் மனிதனென்று நினைக்காமல் ஸாக்ஷாத் வியாஸ பகவான் என்றே நினைத்துக்கொண்டு, எல்லோரும் அவரை நோக்கி, "ஓ! பிராமணோத்தமரே! இப்பொழுது நாங்கள் துலாகாவேரியி னது மகாத்மியத்தைக் கேட்க விருப்பமுள்ளவர்களா யிருக்கிறோம். ஆகையால் தேவரீர் கருணை கூர்ந்து அதனை யடியேங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்" என்று விநயத்துடன் பிரார்த்தித்து, அவர் புராணபடனஞ் செய்து ஓயுமளவும் பக்திச் சிரத்தையுடன் மௌன மாய்க் கேட்கவேண்டும். காவேரி ஸ்நாநஞ் செய்வதில் சில நியமங்கள் உண்டு. நியமமில்லாத ஸ்நானம் நிஷ்பலம் அந்த நியமங்களைச் செய்ய அசக்தர்களா யிருப்பவர் சாதாரணமாய் ஸ்நாநமட்டும் செய்தால் போதும். ஆகையால் அந்நியமங்களைக் கூடியமட்டும் சரிவர நடத்த வேண்டும். அவை யெவையெனில்: எண்ணெய் தேய்த்துக்கொள்ளு தல், பகலில் உறங்குதல், க்ஷௌளம் பண்ணிக்கொள்ளுதல், தாம் பூலம் தரித்துக்கொள்ளுதல், ஆசாரமின்றிப் போஜனஞ் செய்தல், ஸ்திரீகளோடு சங்கமம் செய்தல், துஷ்டர்களோடு சகவாஸஞ் செய் தல், வீண்பேச்சுகளைப்பேசுதல், பாயில் படுத்தல், நிஷித்த பதார்த்தங் களைப் புசித்தல், பரான்ன போஜனஞ் செய்தலாகும். இவைகளை முற்றும் விலக்கவேண்டும். இனி விசேஷமாய் துலாகாவேரி ஸ்நாநஞ் செய்வோர் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய நியமத்தைச் சங்கிரக்மாய்ச் சொல் லுகிறேன். பெரும்பூசிணிக்காய், வெள்ளரிக்காய், கத்தரிக்காயின் பலவகைகள், மொச்சை, கொள்ளு, உளுந்து, காராமணி, கொத்துக் கடலை, துவரை, கீரைத்தண்டு, தோசக்காய், சுரைக்காய், முருங்கைக் காய், சக்கரைப்பூசணை, பீர்க்கங்காய், வெண்கலப் பாத்திரத்தில் சமைத்தல், பாத்திரபோஜனம், இராத்திரியிலாவது காலை மாலையி லாவது புசித்தல், சோற்றின் அடிக்காந்தல், கருணைக்கிழங்கு, இலந்தை, குழந்தைகள் சாப்பிட்டு மிகுந்தசோறு, பழையசோறு, எருமைப் பால், ஆட்டுப்பால், சுவாமிக்கு நிவேதனம் பண்ணாத அன்னம், ஸ்திரீ கள் சாப்பிட்டு சேஷமான அன்னம், சூத்திர சேஷமான அன்னம், மயிர் விழுந்த அன்னம், சிராத்த சேஷமான அன்னம், முதலியவை களைப் புசிக்கலாகாது. ஓ அரசனே! உலகத்தில் கஷ்டப்படாமல் புண்ணியம் கிடைக்கமாட்டாது. ஆகையால் துலாகாவேரி ஸ்நாநம்

செய்பவர் இவ்வாறு நியமத்தோடு இருக்கவேண்டும்: இங்கு விலக்கிய பதார்த்தங்களைப் புசிப்பவன் மறு ஜனனத்தில் பன்றியாய்ப் பிறப்பான். அப்படிக்கின்றி நியமத்தோடு துலாகாவேரி ஸ்நாநஞ் செய்பவன் ஸாக்ஷாத் தேவநாயகனுடைய வைகுண்ட பதவிக்கு உரியவனுவான் என்பதற்கு அணுவளவும் சந்தேகமில்லை. விதிவழுவிச் செய்த ஸ்நாநம் பாவம் ஒன்றையே போக்கும். மலமூத்திரங்களுக்கு உறைவிடமாயும் நீரிற் குமிழிபோன்றதுமான இந்தத் தேகம் நிலையற்றது. தென்திசைக் கோமானுகிய யமன் மனிதர் உயிரைக் கவர்ந்துபோக எப்போது சமயமென்று ஸதா வழிபார்த்துக்கொண் டிருக்கின்றனன். மேலும், மனிதனுடைய வாழ்நாட்களைக் குறுக்குவதற்கென்றே உதயம் அஸ்தமனம் என்ற இரண்டு சத்துருக்கள் தினமும் ஏற்பட் டிருக்கிறார்கள். ஆகையால், ஒவ்வொரு தினத்தையும் வீணுய்ப் போக்கலாகாது. தேகமோ இப்போது நமக்கு ஸ்வாதீனமாய் இருக்கின்றது. பஞ்சேந்திரியங்களும் பழுதில்லாமல் இருக்கின்றன. புண்ணியநதிகளோ வெகு சுலபமாய்க் கிடைக்கக் கூடியவைகளா யிருக்கின்றன. அவைகளில் ஸ்நாநம் செய்தால் குளிராதிருக்கும்படி அதற்கு ஏற்பட் டிருக்கிற காலமும் சரத்காலமா யிருக்கின்றது. ஆகையால் மகாபாபியான ஒவ்வொருவனும் நித்திரையென்னும் பிசாசைப்போக்கி, உஷஸ் காலத்தில் எழுந்திருந்து, காவேரியில் பக்தியுடன் ஸ்நானம் செய்வாணுகில், நிஷ்களங்கனுய், ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய தன்னடிச் சோதியை அடைவான் என்பதற்குச் சந்தேகமே யில்லை என்று எனது வலது கையை உயர்த்தி முக்காலும் சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன். கேளும் மகாராஜனே என்றுரைத்துப் பின்னும் சொல்லத் தொடங்கினுர்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்
இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றுவது அத்தியாயம்.

சந்திரகாந்தை வித்தியாவதி என்பவர்களின் உபாக்கியானம்.

அரிச்சந்திர மகாராஜனே! நீ எவ்விதப் பிரயத்தினத்தாலும் துலாகாவேரி ஸ்நாநம் செய்யவேண்டும். காவேரியினது மகிமையை உனக்கு இன்னும் சொல்லுகிறேன் கேளும். மாத்ருஹத்தி, பித்ரு

ஹத்தி, பிராமணஹத்தி, கோஹத்தி, கர்ப்பஹத்தி, ஸ்திரீஹத்தி, சிசுஹத்தி முதலியவைகளைச் செய்தவர்களும், குருபத்னீகமனம் புரிந்தவர்களும், வேதாத்தியயன சூன்யரா யிருப்பவரும், சுராபானஞ் செய்பவரும் ஆகிய இவர்கள் எல்லோரும் காவேரியில் ஒருதடவை ஸ்நாநஞ் செய்தால், உடனே பிரம்மலோக மடைந்து, அங்கிருப்பவர்களால் எப்பொழுதும் கொண்டாடப்படுவார்கள். காவேரி நதிக்குப்போய் ஸ்நாநஞ்செய்ய அசக்தர்களா யிருப்பவர்கள் அம் மகாநதியின் தீர்த்தத்தைக் கொண்டுவரச் செய்து, சீதஜலம் உடம்புக்கு ஒத்துக் கொள்ளாத பட்சத்தில் வெந்நீராகச் செய்து ஸ்நாநஞ்செய்யலாம். அங்ஙனஞ் செய்துகொள்ள அசக்தரா யிருப்பவர்கள் காவேரிமகத்துவம் வாசிக்கின்றவருக்குத் தன்னா லியன்றமட்டும் தனங்களுதவிப் பூஜிக்கவேண்டும். அதற்கும் அசக்தரா யிருந்தால் பிறரைக் கொடுக்கும்படிச் சொல்லி, வாக்குச்சகாயம் செய்யவேண்டும். ஸ்திரீகள் பாலர்கள் ஹீனஜாதியில் பிறந்தவர்கள் இவர்கள் எல்லோரும் காலையில் எழுந்திருந்து யாதொரு மந்திரமும் இன்றி, மௌனமாய்க் காவேரி ஸ்நாநஞ் செய்யவேண்டும். யாவனொருவன் காவேரி ஸ்நாநஞ் செய்து திலாக்ஷதைகளால் தேவதைகளையும், ருஷிகளையும், பிதிர்க்களையும், உத்தேசித்துத் தர்ப்பணஞ் செய்கிறானோ அவனுடைய பிதிர்க்களும், தேவர்களும், இருடிகளும், யக்ஷகிம்புருஷ கந்தர்வ கின்னரர்களும் அதிக திருப்தி யடைகின்றார்கள்.

அந்தத் துலாமாதத்தில் செய்யவேண்டிய உத்தமதானங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். ஒருவன் துலாகாவேரி ஸ்நானஞ் செய்தவுடன் நல்ல பிராம்மணர்களுக்கு அடியில் விவரிக்கப்படும் தானங்களைச் செய்வதுமன்றி, பிதிர் கர்மாநுஷ்டானங்களையும் அனுசரித்து, அக்கால விர்த்தியான பதார்த்தங்களைக் கொண்டு விப்பிரர்களுக்கு சிராத்தமிடுபவன் இகபோகங்களை யெல்லாம் அனுபவித்து, பிரம்மலோகத்தை இறுதியிலடைந்து பூச்சியனா யிருப்பான். விஷ்ணுவாலயம் சிவாலயங்களில் சென்று நெய்யையாவது எண்ணெய்யையாவது வார்த்து தீபம் சமர்ப்பிக்கவேண்டியது. அங்ஙனஞ் செய்பவன் சூரியலோகத்தை யடைகின்றான். அங்குள்ள போகங்களை வெறுக்க அனுபவித்து இறுதியில் இவ்வுலகில் சுத்தஞானியாய்ச் சனிப்பான். யாவனொருவன் அந்த மாசத்தில் மகா தரித்திரனான ஓர் பிராமணனுக்கு வஸ்திரதானம் செய்கின்றானோ அவன் அதிக பாக்கியசாலியாகவும், தீர்க்கா

யுஷ்டனுயு மிருந்து, சந்திரலோகத்தை யடைகின்முன். எவன் ஏழையாயும் குடும்பியாயு மிருக்கின்ற ஓர் பிராம்மணனுக்கு பூமிதானமாவது கிருகதானமாவது செய்கின்முனே அவன் இகபோகங்களை நன்முக அனுபவித்து, இறுதியில் பூரலோகமான பிரம்மலோகத்தில் பற்பல சுகானுபவம் செய்து, பின்பு பூமியில் சம்ராஷ்டுவாய்ப் பிறப்பான். எவன் பிராம்மணனுக்குத் தனதானியங்களைத் தானம் செய்கிருனே அவன் குபேரனுக்குத் தோழனுவான். எவன் ஓர் மறையோனுக்கு மதுதானம் செய்கிருனே அவன் மலடனு யிருந்தாலும் ஜன்மந்தோறும் ஸத்புத்திரனுகவும் பூபதியாகவும் ஜனிப்பான். எவன் ஓர் ஏழையான வேளாண்மைத் தொழிலோனுக்கு எருதுகளைத் தானம் செய்கிருனே அவன் கோலோக சுகங்களை யனுபவித்துப் பின்னர் பூமியில் அரசனுய்ப் பிறப்பான். எவன் கன்ருேடு கூடிய பசுவைத் தானம் செய்கிருனே அவன் மகா சுகசாலியாய்ப் பிதிர்லோக மடைவான். எவன் மகிஷதானம் செய்கிருனே அவனுக்கும் அவன் வம்சத்தாருக்கும் மிருத்புபயமென்பதே கிடையாது. அவன் சந்ததியாரும் க்ஷீணிக்காத சதாயுசை யடைவார்கள். எவன் விதைதானம் செய்கிருனே அவன் வெகு புத்திரர்களையும் தீர்க்காயுசையும் அடைந்து, மறு ஜன்மத்தில் திவ்வியஸ்திரீகளுடன் கூடிப் பின்னர் ஓர் கிராமாதிபதியாய்ப் பிறப்பான். எவன் தரித்திரனுன பிராமணனுக்குத் தண்டுலதானம் செய்கிருனே அவன் வீட்டில் கலிபுருஷன் அணுகான். எவன் கதலீபலதானம் செய்கிருனே அவன் அரம்பையோடு சுகித்திருப்பான். எவன் தேங்காயுடன் தாம்பூலதானம் செய்கிருனே அவன் அரம்பை முதலிய அப்ஸரஸுக்களோடு சுவர்க்கத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருப்பான். கஸ்தூரி, கற்பூரம், சந்தனம், முதலான வாசனைத் திரவியங்களைத் தானம் செய்கிறவன், சுவர்க்கத்தில் தேவஸ்திரீகளுடன் சுகித்து மறுபடியும், பூமியில் சார்வபௌமனுய்ப் பிறப்பான். பசும்பால் நெய் தயிர் இவைகளைத் தானஞ்செய்பவன் பசுபுத்திராபிவிர்த்தியுடையனுய்ப் பூர்ணயுசை யடைவான். நெல்லிக்காய் மா முதலிய பதார்த்தங்களைத் தானம் செய்கிறவன் தத்துவஞானம் நிலைபெறப் பெற்று பாகவதோத்தமனுவான். எவன் பிதிர்க்களை உத்தேசித்துத் திலதானம் செய்கின்முனே அவன் பிதிர்க்களுக்குக் கயாச்சிராத்தம் செய்த பலனைப்பெறுவான். ஏழையாயும் குடும்பியாயும் குளிரால் வருந்துகின்றவனுமான பிராமணனுக்குப் படுக்கை தலையணை துப்

பட்டி முதலியவை தானம் செய்கின்றவன் தேவஸ்திரீகளுடன் சுகித் திருப்பான். குளிரால் வருந்துகின்றவனுக்குக் கம்பளதானஞ் செய்கிற வன் வாயுரோக முதலியவற்றினின்றும் விடுபடுவான். எவன் குடை தானம் செய்கிறானோ அவன் உப்பரிகையின் மேலிருந்து சந்தோஷிப் பான். எவன் அரங்கேசனது அர்ச்சனைக்காக மல்லிகை தாழம்பூ பாடலம் இன்னுமற்ற அந்நதியின் கரையிலுள்ள சுகந்த புஷ்பங்களை யும் கொண்டுவந்து சமர்ப்பிக்கின்றானோ அவன் அனேக போகங்களை அனுபவித்துக் கடைசியில் பிரமலோக மடைந்து, அங்கு வெகுகால மிருந்து, மீண்டும் விஷ்ணுபக்தனாகவும் தனிகனாகவும் சத்புத்திரவா னாகவும் ஜனிப்பான். யாவனொருவன் உத்தம அந்தணனுக்கு இரண்டு யக்யோபவீததானம் செய்கின்றானோ அவன் பத்து ஜன்மம் வரையில் மகா வேதவித்தான பிராமணோத்தமனாகவே பிறப்பான். ஓர் பிரம்ம சாரிக்கு மௌஞ்சிதானம் செய்கின்றவன் ரோகமற்றவனாயும் சகல கலை களையு முணர்ந்தவனாயு மிருப்பான். எவன் பூணூலுக்காகப் பருத்தி தானம் செய்கிறானோ அவன் குஷ்டரோகத்தினின்றும் விடுப்பட்டு நல்ல பிராமண ஜன்மமடைவான். யாவனொருவன் ஒரு விஷ்ணு பக்த னுக்குத் திருத்துழாய்த்தானம் செய்கின்றானோ அவன் அடைவதற் கரிய லோகங்களை யடைந்து, பின்பு பூலோகத்தில் சார்வபௌமனாக வந்து பிறப்பான். சமித்து தானம் செய்கின்றவன் அக்கினி ஹோத் திரம் செய்கிறவனாகப் பிறப்பான். எவனொருவன் காவேரி தீர்த்தத் தில் துலாமாஸத்தில் ஷட்ரஸோ பேதமான அன்னதானம் செய்கி றானோ அவன் சாக்ஷாத் தேவனே யல்லது வேறில்லை. பயறு, உளுந்து, தேன், எண்ணெய், மிளகாய், வெல்லம், கடலை, சர்க்கரை, நெய் முத லிய பதார்த்தங்களைத் தன் சக்திக் கியன்றமட்டும் தானம் கொடுக் கின்றவன் ஸ்வர்க்கம் முதலிய மேலுலகங்களை அடைவானென்பதற்கு ஐயமில்லை. எவன் துலாமாசத்தில் திருவரங்கமா நகரில் காவேரி ஸ்நானம் செய்கிறானோ அவனுடையும் பலத்தைச் சொல்ல ஸ்ரீஹரி தான் தக்கவர். துர்நடத்தையுள்ள ஒரு பிராமண ஸ்திரீயானவள் காவேரி ஸ்நாநஞ் செய்து, சுவர்க்க மடைந்து, பின்பு விஷ்ணுபக்தை யாய்ப் பிறந்து விஷ்ணுலோகஞ் சென்றாள். மூன்றரைக்கோடி புண் ணிய தீர்த்தங்களும் கடவுளின் கட்டளையால் துலாமாசத்தில் கங் கையை முன்னிட்டுக் கொண்டு காவேரியில் வந்து சேருகின்றன. யாவனொருவன் எந்த பலத்தைக் குறித்து நூறுவருஷம் நியமத்துடன்

கங்கா ஸ்நானஞ்செய்கிருனே அவன் துலாமாசத்தில் மாத்திரம் காவேரி ஸ்நானஞ் செய்வானுனல் உடனே அதேபலத்தை அடைவான். முன் ஒரு காலத்தில் கங்கையானவள் பிரமனை யடைந்து, "சுவாமி! என்னுடைய தீர்த்தத்தில் அநேக பாபிகள் ஸ்நானஞ் செய்து அவர்களுடைய பாபங்களை யெல்லாம் என்னிடத்தில் விட்டுவிட; அதினுல் நான் மிகவும் பாபிஷ்டையாய் விட்டேன்; இப்பாபங்களை எங்ஙனம் துலைப்பேன் என்று வணங்கிக் கேட்க, பிரமதேவரும் மனமுவந்து, "நீ துலாமாஸத்தில் அரங்கநாதனுடைய சந்நிதியில் காவேரியில் ஸ்நானஞ் செய்வாயேயானுல் உன் பாபங்கள் துலைந்து, நீயும்பரிசுத்தையாவாய்" என்று நியமித்தருள, அப்படியே கங்கையும் வருடந்தோறும் துலா மாதத்தில் காவேரியில் ஸ்ரீரங்கநாதனது சந்நிதியில் பிரதிதினமும் ஸ்நானஞ் செய்து வருகின்ருள். காவேரியில் யாதொரு நியமுமின்றிக் கேவலம் முசலத்தைப்போல விழுந்து ஸ்நானஞ் செய்கின்றவனே தன் ஏழுதலைமுறைப் பாவங்களைப் போக்குவானென்ருல், பக்தி சிரத்தையுடனும் நியமத்துடனும் துலாகாவேரி ஸ்நானஞ் செய்பவன் கோடி குலங்களின் பாவத்தைப் போக்கின்ருனென்பதற்குச் சந்தேகமென்ன? என்றிங்ஙனம் சொன்ன அகஸ்தியமா முனிவரை நோக்கி அரிச்சந்திரன் கூறுகிருன்.

அகஸ்தியமகாமுனி.

அரிச்சந்திரமகாராஜன்.

"ஓ முனிசிரேஷ்டரே! தாங்கள் ஏதோ ஒரு கெட்ட பிராம்மண ஸ்திரீயானவள் காவேரி ஸ்நானஞ்செய்து சுவர்க்க மடைந்தா ளென்று அருளிச்செய்தீர்கள். அந்த ஸ்திரீ யாவள்? அவள் கணவன் யார்? மகா பாவியான அம்மடந்தை எவ்வாறு நல்லுலகடைந்தனள்? இதனை யடியேனுக்கு ஸவிஸ்தாரமா யுரைக்கவேண்டும். உலகங்களை அனுக்கிரகிப்பவரும், நிர்ஹேதுவாய் எங்களைப்போன்ருரிடம் தயை யுடையவருமான உங்களை யொத்த முனிசிரேஷ்டர்களே எங்களைப்போன்ற

மாணுக்கர்கட்கு அதிரகசியங்களை உபதேசிப்பார். ஆகையால், தாஸனை என்னிடம் தயைகூர்ந்து கூறியருளவேண்டும். தங்கள் பாத கமலங்களுக்கு அநேக வந்தனம் செய்கிறேன்'' என்று வேண்டிக்கொள்ளவே அகஸ்தியரும் சொல்லத் தொடங்கினர்.

கேளும் மகாராஜனே! ருஷபாத்திரிக்குச் சமீபத்தில் க்ருதமாலையென்னும் நதியின் தீரத்தில் மதுரையென்ற ஓர் அழகிய நகரம் உண்டு. அந்நகர் அநேக ரத கஜ துரக பதாதியென்னும் சதுரங்க சேனைகளால் சூழப்பட்டும், ஆழ்ந்த அகழிகளாலும், உயர்ந்த மதில்களாலும், மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களாலும் பிரகாசித்தும், பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்கள் என்ற நான்கு வருணத்தாரால் நிறைந்ததுமா யிருந்தது. அப்பட்டணத்தில் நான்குவேதம் ஆறு சாஸ்திரம் அறுபத்துநான்கு கலைஞானங்களையும் ஐயம் திரிபறக் கற்றவராயும், சாந்தரும் சர்வகுண சீலரும் சீதோஷ்ண சுகதுக்க லாபா லாபம் ஜயாபஜயங்களில் அதீதப்பட்டவராயும் மாச்சரிய மில்லாதவராயும், மகாவிஷ்ணுபக்தராயும், வந்த அதிதிகளை யெல்லாம் பூஜிப்பவராயும், நிர்வைரியாயு மிருந்த வேதராசியெனப் பெயர்பூண்ட ஓர் அந்தணச் சிரேஷ்ட ரிருந்தார். அந்தப் பிராம்மணோத்தமருக்கு அதி ரூபலாவண்யவதியாயும், யௌவனவதியாயும், மகா பதிவிரதா சிரோன்மணியாயு மிருந்த சந்திரகாந்தை யென்ற ஓர் பத்தினி இருந்தனள். அவள் தனது கணவனைச் சாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணனுகப் பாவித்து, அவனுக்குக் கைகால் பிடித்தல் முதலிய சிசுருஷைகளைச் செய்துகொண்டு வந்தனள். இவளுடைய வீட்டிற்கு அடுத்த வீட்டில் புருஷனைக் கொன்றவளும். விகார ரூப முடையவளும், அனேக பதிவிரதைகளின் பாதி விரதயத்தைக் கலைத்தவளும், வ்யபிசாரியுமான வித்யாவதி யென்று ஓர் பார்ப்பினி இருந்தனள். குடிலவிர்த்தியும் சபல புத்தியுமுடைய அவள் இந்தச் சந்திரகாந்தையினது கற்பு நிலைமையை முற்றுங் கெடுக்க நினைத்து, ஓர்நாள் அவளைநோக்கிச் சில வசனங்களைக் கூறுவாள்.

"ஓ! என் கண்ணுக்குக் கண்ணுகிய சந்திரகாந்தையே! நான் உனக்கு இதவசனம் கூறுகிறேன். உனக்கு இரகசியம் ஏதேனு மிருந்தால் என்னோடு கூறுவாய். நின்னுடைய கணவன் விருத்தனுயிருத்தலால் உனக்கு வசமா யிருக்கிருனு? நீயோ அதிக சௌந்தரியவதியாயும் யௌவனவதியாயு மிருக்கின்றனை. உனக்கு எந்த புருஷன்பேரிலாவது இஷ்டமிருந்தால் அதனை உடனே எனக்கு ரகசியமாய்த்

சந்திரகாந்தை பதிவிரதை.

தெரிவி. யான் உனது இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்விக்கின்றேன். ஸ்திரீகளுக்கு யௌவனம் எப்பொழுதும் சாஸ்வதமல்ல; காலதேசங்களும் எப்பொழுதும் ஒருவிதமாயிராது; ஆகையால், நமக்கு யௌவனப் பருவம் இருக்கிறவரையில் நாம் ஒருவருக்குங் கட்டுப்படாமல் இஷ்டப்படி சம்போக சுகங்களை யனுபவிக்கவேண்டும். ஆகையால், உனக்கு இஷ்டமிருந்தால் சொல்; நான் அதற்கு வேண்டிய உபாயங்களைச் செய்கின்றேன்" என்றாள். இந்தக் கொடிய வசனமாகிய நாராசம் காதில் பட்டவுடனே மகா பதிவிரதையான சந்திரகாந்தையும் கோபமும் வெட்கமுமுற்றவளாய் அவளைநோக்கி, மறுமொழியுரைத்ததாவது: "என்னடி துஷ்டை! நீ என்னை நோக்கி வாய்கூசாமல் இப்படிச் சொல்லுகின்றனை? உனக்குப் பதில் உரைக்காமல் சென்றேனேயானால், என்னையும் எல்லோரும் துஷ்டையென்று சொல்லும்படி அபாண்டமான வியபசாரப் பட்டத்தை நீ எனக்குக் கட்டி விடுவாய். அதற்காகப் பயந்து உனக்கு மறுமொழி சொல்லுகிறேன்கேள். ஸ்திரீகளுக்கு மாதவிடாயான ஐந்தாநாள் தொடங்கிப் பதினாறுநாள் வரையில் புருஷனோடு சம்போகிக்க நல்லகாலமாகும். இதன்மத்தியில் நிஷித்தமான தினங்களைத் தள்ளிச் சுத்தமான தினங்களிற்றான் நாயகரும் சேரவேண்டும். இப்படிப்பட்ட இல்லற தருமத்தினால் அந்தத் தம்பதிகள் நற்பதிவியை யடைகிறார்கள். அந்தப்படியே சகல சாஸ்திரங்களையு முணர்ந்த எனது பிராணநாதன் நிஷித்த தினங்களைத் தள்ளிச் சுத்தமான தினங்களில் என்னுடன் கூடுகிறார். இங்ஙனம் சுத்தமான தினங்களில் சேர்ந்து, உற்பத்தியான புத்திரன் தீர்க்காயுளாயும் வித்துவானாயும் பாக்கியசாலியாயு மிருப்பான். அப்படிக்கின்றி நிஷித்த தினங்களில் உற்பத்தியான புத்திரன் கேவலம் பாபியாயும் அற்பாயுசாயும் தாய் தந்தையர்க்கு அதிக துக்கத்தை விளைவிப்பவனாயு மிருப்

பான். என்று பெரியோர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். நிஷித்தமான தினங்கள் எவையெனில்: ஷஷ்டி, அஷ்டமி, ஏகாதசி, துவாதசி, சதுர்த்தசி, அமாவாசை, பௌர்ணிமை, மாதப்பிறப்பு, சிரார்த்ததினம், ஜன்ம நக்ஷத்திர தினம், திருவோண நக்ஷத்திர தினம், விரத தினம், பகல் சாயங்காலம் இவைகளே. மேற்சொல்லிய தினங்களில் ஸ்திரீ சம்போகம், க்ஷௌளம், எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்ளுதல், பல் தேய்த்துக்கொள்ளல் ஆகிய இந்நான்கு செய்கைகளையும் புரியலாகாது. அப்படி எவனுகிலும் செய்வானேல், அவன் சதுர்வேதியா யிருந்த போதிலும், சோம யாகம் செய்தவனு யிருந்த போதிலும்' எரி நரகத்திற்கு ஆளாவான். வித்தியாவதியே! இங்ஙனம் நான் உனக்குக் கிருகஸ்த தர்மத்தைச் சுருக்கமாய்ச் சொன்னேன். ஆகையால், ஸ்திரீகள் கேவலம் காமாந்தர்களா யிராமல் குறித்த தினங்களில் தத்தம் கணவர்களுடன் கூடி யிருக்கவேண்டியது. இனி என்னைப்பார்த்து இப்படிக் கண்டவாறு உரைக்கவேண்டாம்'' என்றுள்.

இதனைக் கேட்ட வித்யாவதியும் மறுபடியும் அவளுக்குப் போதிக்கத் தொடங்கினதாவது. "அடி! அசட்டுப் பெண்ணே! என்னுடைய வார்த்தையைக் கேள். நீ இந்த இளமைப் பருவத்தில் இஷ்டப்படி வேண்டிய இன்பங்களை யனுபவிக்காமல் இருந்துவிட்டாயேயானுல், பின்பு இன்னும் சொற்பகாலத்தில் இந்த யௌவனம் மோய், அங்கங்களெல்லாம் வற்றி, அழகும் குன்றிப் போய்விட்டால் உன்னை யார் இலக்ஷியம் பண்ணுவார்கள்? அப்பொழுது நீ இந்த இன்பங்களை நுகர விரும்பினுல் எங்ஙனம் கிடைக்கும்? அஃதிருக்க; நீ ஏதோ உனது புருஷன் உன்னிடத்தில் மகா விசுவாசம் வைத்திருக்கிறுன் என்றும், குறித்த சில தினங்களில் மட்டுமே உன்னுடன் கூடுகிறுன் என்றும் சொல்லவந்தாயே. உனது புருடனுடைய செய்திகளைச் சற்றுச் சொல்லுகிறேன் கேள். அவன் உன்னிலும் அதிக ரூபமுடைய ஓர் தாசியை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறுன். அவளிடத்திற் பிரதிதினமும்போய் அகோராத்திரமும் இன்பம் நுகர்ந்து சுகித்துக்கொண்டிருக்கிறுன். நீ கள்ளம் கபடமில்லாமல் வெளுத்ததெல்லாம் பாலென்று எண்ணி யிருப்பதால், அவன் சூது உனக்குத் தெரியவில்லை. உனது புருஷன் விட புருஷர்களில் தலைமையானவன். நீ சுத்த பேதையா யிருப்பதால் அதை அறிந்துகொள்ளவில்லை. மேலும் ஒன்று சொல்லுகிறேன்கேள். ஒருவன் அடிக்கடி ஸ்திரீசங்கமம் செய்யாமல் இருந்தால் ரோகியாய் விடுவான். ஆகையால் உனது புருஷன் அப்படி நியமத்துடன் இருந்து குறித்த சில தினங்களில்மட்டும் உன்னோடு கூடி யிருந்

தது உண்மையேயானால், அவன் இப்பொழுது நோயாளியாய் இருக்கவேண்டுமே; அப்படிக்கில்லை, மேலும், உன்புருஷனே என்னிடத்தில் நேரே தனக்கு ஒரு தாசி யிருப்பதாயும், தான் அவளிடத்தில் தினம் போவதாயும் சொல்லி யிருக்கிறான். நீ எனக்குப் பிராண சகியானபடியால், அந்த இரகசியத்தை ஒளியாமல் உன்னிடத்தில் சொல்லி விட்டேன்'' என்றாள்.

இங்ஙனம் கேட்ட சந்திரகாந்தையும் அவளை நோக்கி மீண்டும் உரைத்ததாவது: 'அடி வித்யாவதி! எனது பர்த்தாவானவர் சுத்தரா யிருந்தாலும் விடரா யிருந்தாலும் சரி; புண்ணியசாலியா யிருந்தாலும், பாபியா யிருந்தாலும், மூடரா யிருந்தாலும் சரி; எனக்கு அவரைத் தவிர வேறு தெய்வங் கிடையாது. ஸ்திரீகள் தமது புருடன் எப்பேர்ப்பட்டவனாக விருந்த போதிலும் அவனையே தெய்வ மெனக் கொள்ளவேண்டும். நியமம், விரதம், குருசேவை, சுவாமி சேவை எல்லாம் புருஷனே யொழிய வேறில்லை. அப்பேர்ப்பட்ட ஸ்திரீகளுக்கு ஹரிபக்திகூடத் தேவையில்லை. அப்படிப் புருஷனிடத்தில் பக்திச் சிரத்தையில்லாமல் எவள் அவனைக்கண்டவாறு நிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறாளோ அவள் அநேக ஜன்மம் வரையில் நாயாய்ப் பிறப்பாள்'' என்றிங்ஙனம் உரைத்த சந்திரகாந்தையை நோக்கி, மறுபடியும் வித்யாவதி சொல்லுகிறாள்.

"ஓ! சந்திரகாந்தி பொருந்திய முகத்தையுடைய சந்திரகாந்தை யென்னும் எனது பிரியசகியே! இப்பொழுது சுவர்க்கலோகத்திலும் கிருதாசி மேனகை அரம்பை ஊர்வசி திலோத்தமை ஸுகேசி மஞ்சுகோஷை புஞ்சிகஸ்தலை என்ற அநேக தேவதாசிகள் தங்களுக்கு இஷ்டர்களான புருஷர்களுடன் ஸுரதக் க்ரீடாநுபவத்தை இஷ்டப்படிச் செய்துவருகின்றனர் என்றும் கேள்விப்படுகிறோமல்லவா? ஆகையால், இம்மையிலும் மறுமையிலும் இவ்வாறு நாம் நம் இஷ்டப்படி யிருந்து சுகம் அனுபவிப்பது தான் சுகமாகும். அப்படிக்கன்றி புண்ணியமென்றும், பாவமென்றும், சுவர்க்கமென்றும், நரகமென்றும் சொல்லுவதெல்லாம் சுத்த அபத்தமான வார்த்தை. நமது யௌவனமோ அசாசுவதமானது. நாம் இருக்கும்வரையில் பிரத்தியக்ஷமாய் என்னென்ன சுக துக்கங்கள் அனுபவிக்கின்றோமோ அவைதாம் உண்மையானவை. மற்றப்படி அதிர்ஷ்டமான சுகதுக்கம் வேறு யாதுமில்லை. புண்ணிய பாவங்கள் என்று சொல்லுவதெல்லாம் கல்பனா வார்த்தைகளென்பது எனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்த விஷயம். இதோ! என்னைப் பார். யான் என் புருஷனைக் கொன்றுவிட்டு ஒருவர்க்கும் கட்டுப்படாமல் என்இஷ்

டப்படி வேண்டியவர்களுடன் சுகம் அனுபவித்துக்கொண் டிருக்கின் றேன். எவள் ஒருவர்க்குங் கட்டுப்படாமல் இருக்கின்றாளோ அவள் தான் எவ்வித சௌக்கியங்களையும் பெறுவாள்'' என்று இங்ஙனம் பல வித காரணங்களாலும் திருஷ்டாந்தங்களாலும் நரகப் பிரதமான பல வித துர்ப்போதனைகளைப் புகட்டினாள். உடனே சந்திரகாந்தையும் ஏதோ பூர்வ ஜன்மத்தில் செய்திருந்த பாவ வசத்தினாலும், ஸ்திரீபுத்தி பின்புத்தி யாதலாலும், யௌவன மதத்தினாலும், அவளுக் கிணங்கித் திருணமயமான சுகத்தை யபேக்ஷித்தவளாய்க் குலாசாரங்களை விட்டு ஒருமாதம் வரையில் இரகசியமாய் வியபசரித்துப் பின்பு பகிரங்கமாய்ப் புறப்பட ஆரம்பித்து விட்டனள். அவள் புருஷனான வேதராசியெனும் பிராம்மணோத்தமனும் அவள் துச்சரித்திரத்தில் ஆரம்பித்த பத்துநாள் வரைக்கும் அறியாமல் அவளோடிருந்து, பிறகு அவளுடைய நடத்தைகளையும் உத்தண்டமான வார்த்தைகளையும் கேட்டு, அவள் பதிதையாய் விட்டனளென்று நிச்சயித்து, அவளை வீட்டினின்றும் வெளிப்படுத்தி, தன் வீட்டிலிருந்த அளவற்ற செல்வங்களையும் துறந்து விற்றுச் சுசீலையான நமது பெண்சாதியும் இங்ஙனம் ஆய்விட்டனளே என்று, மனதில் எண்ணிக்கொண்டு, அறியாது அவளோடு பத்துநாள் வசித்ததற்காகப் பிராயச்சித்தம் விதிப்படி முடித்து, விரக்தனாய் காவேரி நதிக்கரையில் வந்து தவம்புரிந்துகொண் டிருந்தனன்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்
ங-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நான்காவது அத்தியாயம்.

சந்திரகாந்தை காவேரி ஸ்நாநம் செய்து தனது பாவத்தைப் போக்கிக்கொண்டது.

இப்பால் சந்திரகாந்தையும் அந்தப் பட்டணத்திலுள்ள விடபுருஷர் எல்லோரிடத்திலும் விசேஷ தனங்கள், ஆபரணங்கள், பரிமள வஸ்துக்கள் முதலியவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு, பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர் சண்டாளர் சங்கரசாதியர் என்ற ஜாதி பேதத்தையும் பாராமல், நிர்ப்பயையாய் இஷ்டப்படி க்ரீடித்துக் கொண்டு இருந்தனள். அவள் இங்ஙனம் கற்பழிந்து கண்டபடி திரிவதைக்கண்ட அவ்வூர் அரயனான இந்திரத்யும்னன் என்னும் பாண்டியன் குல பிரஷ்டையான அப்பாவை இனி இப்பட்டணத்தி லிருந்தால் இந்நகரவாசி

களனைவரும் பாவத்துக்காளாவர் என்று நினைத்து, அவளுடைய பொருள்களையும் கவர்ந்துகொண்டு, அவளையும் அந்நகர்விட் டோடும்படிச் செய்தனன்.

தார்த்தன்.
சந்திரகாந்தை.
பாண்டியராஜன்.

பின்னர் அவள் வெறுங்கையளாய்க் காவேரி தீரமடைந்தாள். காமத்தால் விரும்பிய விடர்களெல்லாம் அவளிடம் ஆசையுடையர்களாய் எவ்விடத்திலுள்ள தனங்களையும் கொண்டுவந்து அவள் அழகுக்குக் கொட்டிக்கொண்டு வந்தார்கள். இப்படியிருக்க, அவள் கண்டபடி வியபாரித்ததினாலுண்டான பாவத்தினால் அவளுக்குப் பலமான பல வியாதிகள் சம்பவித்தன. அதினால் பலவித அவஸ்தைப்பட்டுக் கடைசியில் பிராணனை விட்டனள். பின்பு ஒரு மன்வந்தரகாலம் வரையில் இருபத்தோரு நரகங்களையு மனுபவித்து, மீண்டும் உறையூரில் ஓர் தாசியாய்ப் பிறந்து, முன் ஜன்மத்தில் செய்த பதித்துரோகமாகிய பாபத்தினால் பெரும் வியாதியுற்றுக் காது மூக்கு விரல்கள் முதலிய இடங்களெல்லாம் புழுத்து, அனேககோடி புழுக்களரிக்க வருத்தப்பட்டு, அகோராத்திரம் ஆகார நித்திரை யில்லாமல் ஐயோ வென்றழுதுகொண்டு, தேகமெங்கும் நெருப்பாய் எரிய அதைப் பொறுக்கக் கூடாமல் அங்குமிங்குமோடி ஏதோ பூர்வஜன்மத்தில் செய்த புண்ணிய வசத்தினால் காவேரியை யடைந்தவளாய், ஸ்ரீரங்கத்துக்கு வந்து துலாமாதத்தில் அனேக பிராமணர்கள் காவேரி நதிக்கரையில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தைப் பாராயணஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் தனது தேகத்திலுள்ள எரிச்சல் தணியுமாறு காவேரியில் ஸ்நாநஞ் செய்தனள். அவர்கள் படித்துக்கொண்டிருந்த ஹரி கதையில் துலா மாதத்

தில் காவேரி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்த மனிதனொருவன் துர்ச்சனனாயினும், பதிதனாயினும், பவித்திரனாய்ப் புருஷோத்தமபுரத்தில் பூசிக்கப்படுவான் என்ற அருத்தமமைந்த ஒரு சுலோகம் காதில்விழுந்தது. உடனே அவளும் பிராணனை விட்டாள். அப்போது யம கிங்கரர்கள் ஸௌம்யமான உருவத்தோடு பிரத்தியக்ஷமாகி திவ்ய விமானத்தைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்கள். அவளும் தான் இப்படிப் பக்திச் சிரத்தை யில்லாமல் கேவலம் தேகத்தின் தாபத்தைத் தீர்க்க ஒருதரம் காவேரி ஸ்நாநம் பண்ணினதினால் சகல பாபங்களினின்றும் நீங்கினவளாய், அந்த விமானத்தி லேறிக்கொண்டு, காவேரியினது மகத்துவத்தை மெச்சி மார்க்கத்தில் சற்றுத் தங்கிப் பலவித பக்ஷிய போஜனாதிகளைப் புசித்துக் களையில்லாமல் சுகமாய்ச் சுவர்க்கலோகம் சென்றனள். வித்யாவதியோ வென்றால், எமனால் ஏவப்பட்ட நாய்களால் கடியுண்டு தேகமெல்லாம் இரத்தம் ஒழுகப் பிராணனைவிட்டு, ஓர் பிர்ம்ம கல்பம் வரையில் ரௌரவாதி நரகங்களை யனுபவித்து, நாய் ஜன்மத்தில் மூன்றெடுத்து, பீஷ்மாசாரிக்கும் பரசுராமருக்கும் ஓர் பயங்கரமான சண்டையை யுண்டுபண்ண, காசிராஜனது பெண்களாகிய அம்பை, அம்பிகை, அம்பாலிகை என்ற மூவரில் மூத்தவளான அம்பையெனும் பெண்ணாக வந்து பிறந்தாள். சந்திரகாந்தியின் காந்தனான வேதராசியென்ற பிராம்மணோத்தமனும் காவேரி நதிக்கரையில் வெகுநாள் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்து, துலா மாதத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் நியம நிஷ்டையுடன் பக்திச் சிரத்தையோடு ஸ்நாநஞ்செய்து மிக்க பரிசுத்தனாயிருந்து கொஞ்சநாளில் காலதர்மத்தை யடைந்தனன். உடனே கோடி சூர்யப் பிரகாசமான திவ்விய விமானத்திலேறி அழகிய ரூபத்தையுடைய யம கிங்கரர்களால் இயமபுரிக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டனன்.

அவன் அங்ஙனம் செல்லுகையில் மார்க்கத்தில், மகா பயங்கரர்களான யம படர்களால் பலவாறு இம்சிக்கப்பட்டு இயமபுரிக்கு இழுத்துக்கொண்டு போகப்படுகிற அனேக பாபிகள் ஐயோவென்று ஓலமிடுகிற சத்தத்தைக் கேட்டு, தன்னை யழைத்துக்கொண்டுபோகின்ற யம தூதர்களை நோக்கி, "ஓ கிங்கரர்களே! இங்கு ஏதோ அழுகைச் சத்தம் காதில் விழுகிறது. அங்ஙனம் ரோதனம் செய்கின்றவர் இத்தகை யாரென்று பார்க்கவேண்டும்: ஆதலால், அவ்வழியாய்க் கூட்டிக்கொண்டு போங்கள்" என்று சொல்லவே, அவர்களும் அங்ஙனமே அவர்கள் சமீபத்தில் கூட்டிக்கொண்டு போனார்கள். அங்குச் சில விடத்தில் அனேக தான தருமங்களையும் ஸத் கருமங்களையுஞ் செய்த புண்ணியா

த்துமாக்களை யமபடர்கள் மிகவும் சௌம்யமான ரூபத்துடன்வந்து தம்மைப்போல் விமானத்திலேற்றிக்கொண்டு, இதோ பால், இதோ தயிர், இதோ பலவர்க்கங்கள், இதோ போஜனங்க ளிருக்கின்றன. முன் நீங்கள் இவைகளை அநேக பிராம்மணர்களுக்குத் தானஞ் செய் திருக்கின்றமையால், அவை யாவும் இதோ இங்கே ஆபத்தமா யிருக் கின்றன. இவைகளைச் சற்று தயவுடன் புசித்துச் சிரமபரிகாரம் செய் துகொண்டு போகவேண்டும். ஓ புண்ணியர்களே! இங்கு பசிவிருத்தி கிடையாது. ஏழைகளிடத்தில் தாதாவா யிருப்பவன் நரக மடையான். தானமீயாதவனுக்கு எந்த கிரியைகளும் கிட்டாது. நீங்கள் பஞ்சமகா யக்யங்களைச் செய்தீர்கள்; எப்போதும் உஷஸ்காலத்தில் ஸ்நானத்தை யாசரித்தீர்கள். காவேரி முதலிய புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானமா டின சத்புருஷர்கள் எங்களைச் சபித்துச் சொர்க்கவாசிக ளாவார்கள் என்று புருஷர்களை உபசரித்தும், அடுத்துள்ள கற்பு மங்கையரை நோக்கி, அவ்யமபடர்கள்: "ஓ அருந்ததியொத்த பதிவிரதைகளே! நீங்கள் உங்கள் பர்த்தாக்களிடத்தில் பக்திசெய்து, பூமியில் பரலோ கப் பிராப்தமாகும் புண்ணியங்களை யியற்றினீர்கள். நீங்கள் நன்றான ஆசாரங்களை யுடையீர்; எப்போதும் பரிசுத்தரா யிருந்தீர்; பதிப்பிரே மையுடையீர்களாகையால் வேதோக்த கர்மங்களால் இலபிக்கும் சுர லோகம் சுலபத்தில் உங்கட்கு இலபித்தது. பர்த்தாக்கள் நிஷித்தரா யினும், ரோகிகளாயினும், கோபிகளாயினும், எக்காலமும் அகலாது பக்தி பண்ணினீர்களாகையால் அதன் பயனை எளிமையில் அனுப விக்க சுலபமாக இங்கு வந்தீர்கள். எவ்வளவு சாதுக்களா யிருந்தாலும் எவ்வளவு தபோபலனை யுடையார்களானாலும் இகத்தில் ஏழைகளுக்கு இடாதார்க்குப் பரத்தில் மேன்மை கிட்டாது. தானத்தால் தனவந் தராவார்கள்; தபத்தால் மூவுலகும் அடைவார்கள். ஆகையால், விப் பிரோத்தமர்களுக்குச் சற்றாயினும் தனம் கொடுக்கவேண்டும். தான ஹீனனுக்கு தேவலோகம் கிட்டாது, சௌக்கியமிராது, மன சுத்தி நேராது, புத்திர சம்பத்தும் ஞானமு மிராது. அவனிடத்தில் பிதிர்க்க ளும் திருப்தி யடையார்கள்" என்று இன்னோன்ன உபசார வார்த் தைகளால் ஸ்திரீகளை உபசரித்தும், சில விடத்தில் கோரப்பற்களும் ஊர்த்த கேசங்களும் பயங்கரமான வடிவு முடையவர்களாயும், கைக ளில் இரும்புலக்கை, கத்தி, கதை, சூலம், ரம்பம் முதலிய ஆயுதங்க ளைத் தரித்தவர்களாயு மிருக்கின்ற யம படர்களால், வெட்டு குத்து என்று பலவாறு பயமுறுத்தப்பட்டு, நெருப்பில் போட்டு நன்றாய் வறுத்த மணல்களிலும், இரும்பு மயமான முட்கள் நிறைந்த விடத்தி

லும், கல்லும் முள்ளுமான யிடங்களிலும், வெகு வேகத்துடன் இழுக்கப்பட்டும், குப்புறத் தள்ளப்பட்டும், பசி தாகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டும், காட்டுத்தீயால் பொசுக்கப்பட்டும், பற்பல ஆயுதங்களினால் சின்னாபின்னமாய் வெட்டப்பட்டும், நிர்ஜ்ஜலமும் நிர்மானுஷ்யமுமான காட்டில் கோரமான ரூபமுடையவேட்டை நாய்களால் மர்ம ஸ்தானத்தில் கடிக்கப்பட்டும், இன்னும் பலவாறாக இம்சிக்கப்பட்டும், ஐயோ! ஐயோ! என்று பாபிகள் ஓலமிடுகிறதுங் கண்டு, வேதராசி யென்னும் விப்பிரச்சிரேஷ்டனும் தன்னுள் அதிக ஆச்சரியமும் துக்கமுமுடையவனானன்.

இப்பாவிகள் எப்படிப்பட்டவர்க ளென்றால், தாங்கள் பூமியில் வசித்த நாளெல்லாம், பிராணி வதை செய்தல், பரநிந்தை செய்தல், பரவித்தாபகாரம் செய்தல், பரஸ்திரீகமனஞ் செய்தல், சாதுக்களைப்பழித்தல், ஸ்நாந சந்திகளை ஒழித்தல், வேத சாஸ்திரம், படனம் பண்ணாமை, தேவதாராதனை இல்லாமை, பெற்றோருக்குச் சிரார்த்தஞ் செய்யாது அவர்களைத் தூஷணஞ் செய்தல், பிறர் குற்றங்களையே குறித்தல், அவர் சத்கர்மங்களைக் கெடுத்தல், விற்கக்கூடாதபொருளை விற்றல், குச்சித பத்திகளை யுடைமை, சதாசிவ கேசவாதி மூர்த்திகளை நிந்தித்தல், துர்ச்சன சகவாசங்களைப் பெற்று நல் விரதங்களை அனுசரிக்காமை, சுபகரமான யாகாதிகளைச் செய்யாமை, அபோச்சியமான வஸ்துக்களைப் புசித்தல், பசுக்களுக்கு வயிறு நிறையத் தீனிபோடாமல் அவைகளின் பாலைக் கன்றுக்குக் கூட விடாமற் கறக்குதல், பந்தி பேதஞ் செய்தல், துலாகாவேரி ஸ்நானஞ் செய்யாதிருத்தல், நல்லோருக்குக் கெடுதலும் பொல்லாருக்கு நன்மையும் செய்தல், தேவப் பிராமணர்களை நிந்தித்தல், தாய் தந்தை குரு இவர்களைத் திக்காரம் செய்தல், பொய் சாக்ஷி கூறல், சத்பாத்திர தூஷணமும் அசத்பாத்திர பூஷணமுஞ் செய்தல், தன்னுடைய சொந்தப் பிரயோஜனத்தின் பொருட்டுப் பச்சை மரங்களை வெட்டுதல், முதலிய மகா பாபங்களைச் செய்த தகுதியை யுடையவர்களாம். அவர்கள் எமபடர்களால் வதைக்கப்பட்டு, இழுத்துக்கொண்டு போகப்படும்போது அப் பாதகர்கள் தூதுவரை நோக்கிச் சொன்னதாவது: "ஐயோ! பசிக்குக் கொஞ்சம் அன்னம் கொடுங்கள்; தாகத்துக்குத் தண்ணீர் கொடுங்கள்; பசிதாகத்தினால் வருந்துகிற எங்கள்பேரில் இரக்கம் வைத்துச் சற்றுநேரம் இம்சிக்காம லிருங்கள்.' என்றிங்ஙனம் பல்வாறு பல்லை யிளித்துக் கெஞ்சிக் கேட்டும், அந்த யமபடர்கள் கிஞ்சித்தேனு மிரக்கமில்லாமல் முன்னிலும் மும்மடங்கு அதிகமாக இம்சித்து, அவர்களை வானத்தில்

தூக்கிப் பாறையில் ஓங்கி அடித்தும், கத்திகளாலும், சிறு ரம்பங்களாலும், வாட்களாலும் வெட்டியும் குத்தியும் அறுத்தும் கத்தியால் வெட்டுண்ட காயங்களில் உப்பு சலத்தை யூற்றியும், ஊசிகளால் குத்தியும், இன்னும் பற்பல கொடூர தண்டனைகளைச் செய்து கோஷித்துப் போன அவர்களைப் பின்னும் பவாநுபாவத்திற்காகவே சுத்த ஜலத்தால் நனைத்துப் பிழைப்பித்தும், விப்ர க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திர ஸ்திரீகளையும், மற்றும் இதர பாப சமூகங்களையுடைய மனிதர்களையும், காது, மூக்கு, மார்பு முதலிய அங்கங்களைக் குத்தி கயிற்றினாற் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு போகையில், அவர்களில் சிலர் பிராமணரும், சிலர் க்ஷத்திரியர்களும், சிலர் வைசியர்களும், சிலர் சூத்திரர்களும், சிலர் சண்டாளர்களும், சிலர் ஸ்திரீகளுமாய் இப்படிப் பற்பல வர்ணத்தாரும், பற்பல ஜாதியாருமா யிருந்துகொண்டு, தாங்கள் ஒவ்வொருவரும் பூமியில் இருக்கும்பொழுது செய்த கொடிய பாவங்களை அடிக்கடி நினைத்துக்கொண்டு, "ஐயொ! அப்பொழுது தெரியாமல் அப்பாவஞ் செய்தேன். இப்பொழுது இப்படிப்பட்ட அவஸ்தைப் படுகிறேன்" என்று உரத்திக்கூவி யழுஞ் சத்தத்தைக் கேட்டு, வேத ராசியும் அவர்களிடத்தில் அதிக கருணையுடையவனாய், "ஐயோ இவ்வளவு ஜீவகோடிகள் இங்ஙனம் அனியாயமாய்ப் பீடிக்கப்படுகிறார்களே. எனக்கு இவர்கள் படுந் துயரத்தைப் பார்க்க மனந் தாளவில்லை. இவர்களை எவ்வித உபாயத்தினால இந்தக்கொடிய உபத்திரவத்தினின்றும் விடுவித்துப் புண்ணியலோகஞ் சேர்ப்பிக்கலாம்" என்று தன்னுள் யோசித்து, வேறு எவ்வித புண்ணியத்தின் பலத்தினாலும் அவர்களை மீட்பது அரிதென்று நினைத்துத் தான் சம்பாதித்திருக்கிற துலாகாவேரி ஸ்நாந பலத்தில் மூன்றுநாள் ஸ்நாநபலனை யவர்களுக்குக்கொடுத்து, அவர்களைக் கரை யேற்றலாமென்று அவர்களை நோக்கிக் கூறுவார்.

"ஓ பாவிகளே! யான் செய்த துலாகாவேரி ஸ்நாந பலனில் மூன்று தினங்களின் உத்தம பலனை இதோ உங்களுக்குச் சத்தியமாய்க் கொடுத்தேன். அதினால் நீங்கள் எல்லோரும் இந்த வேதனையினின்று விடுபட்டு நல்லுலகமடையக் கடவீர்கள்" என்று அன்போடு உரத்திச் சொன்னார். இவர் இங்ஙனஞ் சொன்னவுடனே அந்தப் பாவிகள் எல்லோரும் யம படர்களுடைய பாசங்களினின்றும் விடுபட்டு, யாதொரு வேதனையுமில்லாமல் சுகமாய்ப் புண்ணியசாலிகளைப் போல் சுவர்க்கஞ் சேர்ந்தார்கள். இதைக்கண்ட அந்த யமதூதர்கள் கோபமும் ஆச்சரியமுமுற்றவர்களாய் அவரை நோக்கி: "ஓ பிராம

ஞோத்தமரே! நீர் ஏன் இந்தப் பாவிகளை எங்கள் பாசத்தி னின்றும் விடுவித்துச் சுவர்க்கஞ் சேரச் செய்தீர்? நாங்கள் எங்கள் யஜமானனுடைய உத்திரவின்படி பூலோகத்தில் புண்ய பாவம் செய்கின்றவர்களை எங்கள் யஜமானனிடம் கொண்டுபோய் விடுகிறோம். இவர்களை யமபுரிக்குக் கொண்டுபோகையில் புண்ணியசாலிகளா யிருந்தால் அவர்களைத் திவ்ய விமானத்தி லேற்றி, மகா உபசாரத்துடனே சுகமாய் இட்டுக்கொண்டு போவோம். கொடிய பாபிகளா யிருந்தால் அவர்களைப் பலவாறு வருத்திக் கண்டபடி கல்லிலும், முள்ளிலும் இழுத்துக்கொண்டுபோய், எங்கள் யஜமானன் முன்னே விடுவோம். பின்பு யமதர்மராஜனும் அவனவன் புண்ணிய பாபங்களுக்குத் தக்க பலனை யனுபவிக்கும்படிச் செய்வார். இப்பொழுது நீர் இவர்களை இங்ஙனம் எங்கள் பாசத்தினின்றும் விடுவித்துப் புண்ணியலோகம்சேரும்படிச் செய்துவிட்டீரே. தருமராஜனென எங்கள் யஜமானன் "நீங்கள் அந்தப் பாதகர்க ளெல்லோரையும் என்னிடம் கொண்டுவந்து சேர்க்காமல் என்னுக்கினைக்கு முற்றிலும் விரோதமாய் அவர்களை ஏன்விட்டு விட்டீர்கள்?" என்று எங்களைக் கோபித்துச் சிக்ஷிப்பாரே. அதற்கு நீர் தாம் உத்திரவாதியா யிருக்கவேண்டுமென்று சொல்லி, அந்த வேதராசி யென்னும் மகானை யமபுரிக்கு இட்டுக்கொண்டு போனார்கள். அவ்விடத்தில் பார்க்க மிகவும் பயங்கரமான பலவித நரகங்களில் விழுந்து புழுத்துடிக்கிறாப்போல் துடித்து, ஹாஹாகாரஞ் செய்கிற அநேக ஜீவ கோடிகளைப் பார்த்தவுடன் அவருக்கு அவர்களிடத்தில் அதிக தயவு பிறந்து, மிக்க விசனத்துடன் அவர்களை நோக்கி, "ஓ! நரகவா

சிகளே! நீங்களே கண்டபடி பாபங்களைச் செய்து இப்படி நாக வேதனைகளை யனுபவிக்கிறீர்கள். தேகம் ஸ்திரமற்றதென்று தெரியாதா? மனுஷ்ய ஜன்மம் எடுப்பது மகா துர்லபமாயிற்றே! நீங்கள் புண்ணிய நதிகளில் ஸ்நாநஞ் செய்யவில்லையா? தானதர்மங்களைப் புரியவில்லையா? சிவபூஜை, விஷ்ணுபூஜை செய்யவில்லையா? துலாமாஸத்தில் காவேரி நதியில் ஒருஸ்நாநமாவது செய்யவில்லையா? ஏகாதசிமுதலியபுண்ணிய விரதங்களை அநுஷ்டிக்கவில்லையா? எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலும் லோக சங்கரனான சம்புவின் திருமேனியிலும் ஒரு துளசிதளத்தையாவது அர்ச்சிக்கவில்லையா? நீங்கள் பித்ரு சிஸ்ருஷை மாத்ரு சிஸ்ருஷை குரு சிஸ்ருஷைகளைப் புரியவில்லையா? தேவ தர்ப்பணம், ருஷி தர்ப்பணம், பிதிர்த் தர்ப்பணம் முதலியவைகளைச்செய்யவில்லையா? தரித்திரனான ஓர்பிராம்மணனுக்கு உபகாரம் செய்யவில்லையா? சகல பாவங்களையும் நீக்கக்கூடிய ஸ்ரீஹரியினது புண்ணிய சரித்திரங்களை ஒருநாளும் சிரவணம் பண்ணினதில்லையா" என்று வினவினார். இவ்வாறு வெகு துயரத்துடன் கேட்ட வேத ராசியை நோக்கி அந்த நகரவாசிகள் மறுமொழி சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்

4-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

வேதராசிக்கும் நரகவாசிகளுக்கும் நடந்த சம்வாதம்.

—:0:—

"ஓ சுவாமி! ஆம், நாங்கள் செய்த பாபங்களுக்குக் கணக்கே இல்லை. அப்படியிருந்தபோதிலும் இப்பொழுது தாங்கள் எங்களைக் கேட்டபடியால் கொஞ்சம் சொல்லுகின்றோம். நாங்கள் ஜனனமான காலந் தொடங்கிக் கொடிய பாவங்களையே புரிந்து வந்தோம். அதினால் இந்த எரிநரகுக்காளானோம். நாங்கள் அருணோதய வேளையில் சுகமாய் நித்திரை செய்தோம்; காலை மாலை சந்திகளை அக்காலங்களில் செய்யவேண்டிய ஜபதபங்களையும் ஒருநாளும் செய்தறியோம்; நாங்கள் பஞ்சமகா யக்கியங்களையும் மறந்தோம்; அக்கினி ஹோத்திரம் பண்ணினோமில்லை; அதிதி பூஜை செய்ததில்லை; மத்தியான வேளையில் பசிதாகத்துடன் வந்தவர்களுக்கு அன்னபானங்களை அளித்தோமில்லை;

அரக்கு, உப்பு, அன்னம், எண்ணெய், பால், தயிர், நெய், எள், வஸ்திரம் இவைகளை விற்று ஜீவனம் செய்தோம். பர நிந்தை, பரத் துரோகம், பரான்ன போஜனம், பரதனுபஹாரம், பரஸ்திரீ சங்கமம் இவைகளை வேண்டியவாறு செய்தோம்; ஏகாதசி தினத்தில்வயிறுபுடைக்கத் தின்றோம்; அமாவாசையில் தர்ப்பணம் பண்ணி யறியோம்; எப்பொழுதும் துஷ்டவார்த்தை, துஷ்ட சகவாசம் இவைகளையே விரதமெனக் கொண்டோம்; ஒருநாளும் விஷ்ணுகதா மிருதபானம் பண்ணியறியோம்; மாத்ரு பூஜை, குருபூஜை, பிராமண பூஜை இவைகளைப் புரிந்திலோம்; யாசகர்களுக்குக் கொடுக்கிறோமென்று ஆசை காட்டிப் பின்பு கொடாமல் அவர்களை வயிறெரியச் செய்தோம்; காலையி லெழுந்து மகா நதிகளில் ஸ்நாநம் செய்தோமில்லை; மிருஷ்டான்னங்களைச் செய்து வேறு விருந்தாளிகளுக்குக் கொடுத்தும் வைசுவதேவம் புரிந்தும் சந்தோஷித்தோ மில்லை; பிக்ஷைக்கு வந்த சன்னியாசிகளுக்குப் பிக்ஷையிட்டோமில்லை; தீர்த்த யாத்திரை செய்தோமில்லை; விஷ்ணுவினுடைய உத்ஸவ தரிசனம் செய்தோமில்லை; குடும்பியாயும் ஏழையாயு மிருக்கிற பிராமணனுக்கு ஏதேனும் உதவினோமில்லை; காயத்ரீ மகாஜபம் பண்ணி யறியோம்; யாகங்களை புரிந்தறியோம்; நிஷித்தமான வாரங்களில் எண்ணெயிடா திருந்தறியோம்; நிஷித்தமான பதார்த்தங்களைப் புசியாது விட்டறியோம்; பழைய வமுது சிரார்த்தசேஷம், ஸ்திரீ சேஷம், சூத்திர சேஷமான அன்னங்களைப் புசித்தோம்; உப்புச் சேர்ந்த பாலையும், புளி சேர்த்த அவரைக்காயையும், முருங்கைக் காயையும், வெள்ளைக்கத்திரி, வெள்ளை மொச்சை இவைகளையும் புசித்தோம்; கற்ப காலத்தில் நித்திரை செய்தோம்; பால விருத்தர் தவிர மற்றவர்கள் புஜிக்கக்கூடாத அகாலங்களில் புஜித்தோம்; பகவானுக்கு நிவேதனஞ் செய்யாத அன்னத்தைப் புசித்தோம்; தாய் தந்தைகளைச் சண்டவாறு வைதோம்; ஸ்நாநம் பண்ணாத ஸ்திரீயால் சமைக்கப்பட்ட அன்னத்தைப் புசித்தோம்; இரவில் தயிர்ச் சோறும் பகலில் பாற்சோறும் சாப்பிட்டோம்; ஒருமாத காலம் வரையில் பருப்பில்லாத அன்னத்தைப் புசித்தோம்; ப்ஹிஷ்டையான ஸ்திரீயுடன் சேர்ந்தோம்; நாம் தாம் வித்துவான் நாம்தாம் நற்குடிப் பிறந்தோம், நாம்தான் செல்வமுடையோம, நம்மைவிட மேலானவர் ஒருவருமில்லை என்று சொல்லிப் பெரியோர்களை அவமதித்தோம்; பகலில் ஸ்திரீ சங்கமம் செய்தோம்; சூதாடல், கள்ளுண்டல், பிராதக்கால சந்தியாகாலத்தில் எண்ணெயிட்டுக் கொள்ளுதல்; பாரியாள் உடனிருந்து புசிக்கவிடல் முதலிய அகிருத்தியங்களைச் செய்தோம்; முருங்கை, வெள்

ளைக் கத்திரி, நிலவசலை இவற்றை உண்டதேயன்றித் துவாதசியிலும் கூட்டியுண்டோம்; சந்தர்ப்பணைக்கென்று தண்டுலங்களை யாசித்து எமது வயிற்றுக்கே கொட்டிக்கொண்டோம்; வேதசாஸ்திர பண்டிதராயும், நிஷேத காரியங்களிலேயே பிரவேசித்து. ஸத்கர்மத் தியாச்சியராய், கூலிக்கு வேதமோதி, எப்பொழுதும் அசத்தியமே புகன்றோம். ஆகையாற்றான் இப்பொழுது இந்த மகா கோரமான நரகத்தில் விழுந்து இங்ஙனம் துடிக்கின்றோம். இப்பொழுது நாங்கள் அனுபவிக்கும் நரகங்களின் பெயர்களைச் சற்றுச் சொல்லுகிறோம் கேட்பீராக.

இரௌரவம், காலசூத்திரம், மகா ரௌரவம், கராளம், விகராளம், துஷாக்கினி, கிருகசம், கும்பிபாகம், தப்தஜலம், ஸந்தாபம், தப்தவாலுகம், தப்தலீஸம், தப்ததைலம் பழுக்கக் காய்ச்சின இரும்புக் குண்டை விழுங்கச் செய்தல், மல மூத்திரங்களைப் பக்ஷித்தல், ரேதஸ்ஸை அருகதுதல், நாய் மாம்சத்தைப் புசித்தல், தன்னுடைய மாம்சத்தையே புசித்தல், இரத்தபானம் செய்தல், சதைகளைப் புசித்தல், பாம்புகளால் கடியுண்டல், தேள்களால் கொட்டப்படுதல், உப்பு நீரைக் காயங்களில் ஊற்றல், கோரமான வைதரணி நதியில் அமிழ்த்தல், காய்ந்த கல்லின்பேரில் தள்ளிவிடுதல், உலக்கையால் புடைத்தல், காய்ந்த கல்லிற் றேய்த்தல், எரிகின்ற நெருப்பிற் றள்ளல், நெருப்புத் தணல்களை விழுங்கச் செய்தல், அவைகளில் படுக்கச் செய்தல், நகக் கண்களில் ஊசியால் குத்தல், குறிகளில் ஆணி யறைதல், குறிகளிலும் விருஷ்ணங்களிலும் கல்லைக் கட்டித் தொங்கவிடுதல், குறிக ளறுத்து விழச் செய்தல், தாமிஸ்ரம் அந்த தாமிஸ்ரம், என்று கொடூரமான பற்பல கோரமான நரகங்களை யெல்லாம் நாங்கள் அனுபவித்து வருகிறோம். எங்களில் சிலருக்கு ஏழு மனுவந்திரங்க ளாயின. சிலருக்கு பத்மம், சங்கம், அர்ப்புதம், நிர்ப்புதம் முதலிய கணக்குள்ள வருடங்களாயின. அப்படி யிருந்தும் எங்களுக்கு இன்னும் இதினின்றும் விமோசனமுண்டாக வில்லை. புருஷர்களாகிய எங்களுடைய அவஸ்தைதான் இங்ஙனமாயிற்றே; ஸ்திரீகள் படும் அவஸ்தையை ஒருவாறு சொல்லுகிறோம் கேட்பீராக.

இதோ! இங்கொரு ஸ்திரீயைக் குப்புறத்தள்ளிக் கோடரியாற் பிளந்தும், தேள் முதலிய விஷ ஜந்துக்களை விட்டுக் கடிப்பித்தும் வருத்துகிறார்களே. இவள் முன்ஜன்மத்தில் வியபிசாரியான ஓர் பிராமண ஸ்திரீ. இவள் இருந்த ஊர் உஜ்ஜயினி புரம். இவள் எப்பொ

ழுதும் கிடுகிடுத்த முகத்தை யுடையவளாயும், தனக்குப் பல பிள்ளைகளிருக்கவும் தன் வயிறு மாத்திரம் நிரப்பிக்கொண்டு மாமன் மாமிமார்களுக்கு அப்பிரியமாக நடப்பவளாயும், புக்ககத்துச் சொத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் தான் அடையக் கருதி தனது பிள்ளைகளையெல்லாம் கொன்றவளாயும், எப்பொழுதும் தூக்கமும் சோம்பலுமுடையவளாயும், புருஷனைக் கண்டவாறு திட்டுகின்றவளாயும், தேவப்பிராம்மண குருத்துரோகியாயும், மகா வியபிசாரியாயும், மாதர் பிதுர் வர்க்கங்களைத் திக்கரிப்பவளாயும், ஏழைகளைத் தூஷித்தும், திரஸ்கரித்தும், அன்னார்த்திகளை அவமதித்தும், வியபிசாரிகளையே வேண்டியழைத்தும், பதிவிரதைகளைப் பங்கப்படுத்துவளாயும், நாயகன் வைவானேயானால் இப்போதே சாகிறேனென்று அச்சுறுத்தும் ஏதேச்சையாய்த் திரிபவர்கட்குப் பொருள் தந்தும், இத்தகைய கொடிய கிர்த்தியங்களையே செய்து கொண்டிருந்தவளாய்க் கடைசியில் குன்மவியாதியால் பீடிக்கப்பட்டுப் பிராணனை விட்டு, இதோ இப்பொழுது தலைகீழாகத் தொங்கிக்கொண்டு மல மூத்திரங்களைப் பட்சித்துக் கொண்டு, தேள் முதலிய விஷ ஜந்துக்களாற் பீடிக்கப்படுகின்றாள். இவளுக்கு அருகில் ஐயோ! ஐயோ! என்று கதறிக்கொண்டு, அடிக்கடி மூர்ச்சை யடைந்து, மீண்டும் எழுந்து, ஓலமிடுகின்ற இரண்டு புருஷர்களைப் பார்த்தீரா? இவ்விருவரில் ஒருவன் மகா பாபியும், பிராமணஹிம்ஸை செய்தவனுமான ஓர் அரசன். இவன் அரசாண்ட நாளெல்லாம் அநீதியும் அக்கிரமமுமே மேலிட்டிருந்தன. குடிகொன்று இறைகொண்டான். ஏழைகளுக்கு இரங்காதவன். ஆதலால் இதோ இப்பொழுது இங்ஙனம் வருந்துகின்றனன். மற்றொருவன் அளகமெனுங் கிராமத்தில் இருந்த பிரமச் சுருதி என்னும் பிராம்மணச் சிரேஷ்டனுடைய குமாரன். இவன்தான் பிரமசாரியா யிருந்தும் சந்தன தாம்பூலாதிகளை யதேச்சையாய் உபயோகித்துப் பரஸ்திரீ பரிக்கிரகம் செய்தும், வேதாத்தியயனம் பண்ணாமலும், கேவலம் பாவியா யிருந்ததினால் இப்பொழுது தான் செய்த பாபங்களுக்குத் தகுந்த பலனை யனுபவிக்கின்றனன். இவர்கள் படுந் துக்கத்தைப் பார்க்கையில் எங்கள் துக்கம் அவ்வளவு அதிகமாகத் தோற்றவில்லை. ஆகையால், ஓ! மகானுபாவனே ஒரு க்ஷணகாலம் இங்கு நில்லும். யாம் தங்களுடைய தரிசனத்தினால் இந்நகரத்தினின்றும் விமோசனத்தை யடைகிறோம். தேவரீர் சாக்ஷாத் ஸ்ரீஹரியே தவிர வேறில்லை" என்றிங்ஙனம் சொல்லிக்கொண்டே அந்நகரவாசிகள் எல்லோரும் நரக வேதனையி னின்றும் விடுபட்டு, ஒருங்கே வைகுண்டம் சேர்ந்தார்கள். இங்ஙனம் இருந்

தாற்போல் அக்ரகாரவாசிகள் அனைவரும் முறைமுறையாகக் கொடிய நரகங்களினின்றும் விடுபட்டு வைகுண்டத்துக்குப் போனதைக் கண்ட வேதராசியும் தனக்குள் அதிக ஆச்சரியமடைந்து, இவர்கள் மகா பாவிகளாய்ப் படுநரகத்தில் விழுந்து புழுப்போற் துடித்தார். விமோசனமாகி நல்லுலக மடைந்ததற்குக் காரணம் யாதோ தெரிகிலே னென்று சிந்திப்பாராயினர்.

எப்பேர்ப்பட்ட மேலான புண்ணியம் செய்தாலும் இங்ஙனம் ஒருங்கே முக்தி யடைய முடியாதே. உலகத்தில் மனிதர்கள் பிராப்த கர்மானுகுணமாகப் பற்பல ஜன்மங்களை யெடுத்து அந்தந்த ஜன்மங்களில் செய்த புண்ணிய பாபங்களுக்குத் தக்க பலனை யனுபவிக்க வேண்டுமே தவிர இப்படி எல்லோரும் சேர்ந்தாற்போல் தங்கள் கருமபந்தனத்தை யறுத்துக்கொண்டு நரகத்தினின்றும் விட்டுப் போவதற்கு ஸாக்ஷாத் அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய கிருபை யொன்றல்லது மற்றெவ்வித புண்ணியத்தினாலும் கைகூடாதே. அப்படியிருக்க, இப்பொழுது இவர்கள் எப்படி முக்தி பெற்றார்கள்" என்று பலவாறு தனக்குள்ளே யோசித்துப் பின்னர், "ஓகோ! சரிதான், தெரிந்துகொண்டேன். இவர்கள் இப்பொழுது நம்முடன் பகவத்விஷயமான சம்பாஷணை செய்து ஸ்ரீஹரி நாமோச்சாரணம் செய்ததினாலல்லவோ இங்ஙனம் இவர்கள் முக்தி பெற்றார்கள். ஆகிலும், இவர்கள் எல்லோரும் சுகமாய் வைகுண்டமடையும்படிக்கும், அவர்களை அங்ஙனம் வைகுண்டத்துக்குப் போகும்படி விட்டுவிட்ட யம படர்களைச் சர்வலோக சம்ஹாரியும் மகா கோபிஷ்டனுமான யமன் கோபிக்காமலிருக்கும்படிக்கும், அந்த ஹரிநாமத்தைக் கேளாது இன்னும் நரகிலழுந்திக் கிடக்கிற பிராணிகள் எல்லோரும் வைகுண்ட லோகத்துக்குப் போகும்படிக்கும், இதோ யான் இவர்களையும் ஸ்ரீ ஹரிநாமாமிருதக் கடலில் ஆழ்த்திவைக்கிறேன். ஏனென்றால், ஸ்வர்ணஸ்தேயிகள், ஸுராபாணிகள், மித்திரத் துரோகிகள், குருத்துரோகிகள், பிராமண ஹத்தி, ஸ்திரீஹத்தி, இராஜஹத்தி', கோஹத்தி, பித்ருஹத்தி முதலியவற்றைச் செய்தவர்கள் காவேரி மகாநதியில் கார்த்திகை மாசி சித்திரை வைகாசி அற்பிசி மார்கழி முதலிய மாதங்களில் ஸ்நாநஞ் செய்யாதவர்கள் அக்கினிஹோத்திரம் ஔபாஸநம் ஜபம் தபம் இவைகளைப் புரியாதவர்கள், புத்திரனில்லாதவர்கள், அநாசாரர்கள், நிஷித்தபோஜிகள், அஸத்வியாபாரமுடையவர்கள், விஷ்ணு கதாச்சிரவணம் செய்யாதவர்கள், தீர்த்த யாத்திரை செய்யாதவர்கள், காலையில் இராமாயணம் பாரதம் பாகவதம் முதலிய விஷ்ணு சரித்திரங்களைப் படிக்காதவர்கள்,

அவற்றைக் கேட்காதவர்கள், சாளக்கிராமார்ச்சனை செய்யாதவர்கள், எப்பொழுதும் சூத்திரான்னத்தை யுண்டவர்கள், மகாளயச் சிராத்தஞ் செய்யாதவர்கள், அமாவாசை தர்ப்பணஞ் செய்யாதவர்கள், தாய்தந்தைகளை நிந்திப்போர், இன்னும் மற்ற மகா பாதகர்கள் எல்லோரும் சாக்ஷாத் பக்தபராதீனனும், தீனதயாளுவும், ஸர்வேசுவரனுமான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய ஹரியென்னும் இரண்டு எழுத்துக்களோடு கூடிய திவ்ய நாமத்தை ஒருபோதேனும் உச்சரித்தார்களேயானல், தங்கள் பாவங்களை யெல்லாம் போக்கிக்கொண்டு வைகுண்டம் சேருகிறார்கள்'' என்று தன்னுள்ளே சொல்லிக்கொண்டு கீழ்வருமாறு ஸ்ரீ பகவந்நாம சங்கீர்த்தனத்தைச் செய்தார்.

ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு வேதராசி யென்னும் பிராமணன்.

அஃதாவது, ஓ ஸ்வாமி! அநந்த புருஷோத்தம! புஷ்கராக்ஷ! பக்தார்த்திபஞ்சன! ஹரே முராரே! ஸ்ரீ நரசிம்ம! மனித லோகத்தில் விளையாட்டாகப் பற்பல அவதாரங்களைச் செய்பவனே! சந்திர சூரியர்களைக் கண்களாக உடையவனே! ஈசனே! ஸ்ரீதேவி பூதேவி களிரண்டுபேர்களாலும் தைவரும் தாமரை மலர்போன்ற பாதகங்களை யுடையவனே! ஒருவராலும் இப்பேர்ப்பட்டவ னென்று அளவிடக் கூடாதவனே! மதுவென்னும் அசுரனைக் கொன்றதனுல் மதுசூதனே

னும் பெயர் தரித்தவனே! மிகவும் அழகிய வடிவுடையவனே! சகல நன்மைகளையும் அளிப்பவனே! விபுவே? நினது மலரடியை நினைத்த மாத்திரத்தில் பக்தர்களுடைய சம்சாரமென்னும் பந்தத்தை நீக்கி மோக்ஷமளிப்பவனே! என்று மழியாதவனே! பரமசிவனாலும் வணங்கப்பட்டவனே! நீலமேகச் சியாமளனே! பீதாம்பரத்தினால் விளங்குகின்றவனே! பொற்றேருடையவனே! அமரர்களுக்கு இறையே! நாராயணா!! அச்சுதா! நவநீத சோரா! கேசவா! வேதாந்தங்களாலும் காணவொண்ணாத மூர்த்தியே! ஸ்ரீகிருஷ்ணா! விஷ்ணுவே! ரகுநாதா! ஜயசீலனே! இந்திரனுக்குப் பிரியமானவனே! சூரியகுல திலகனே! முகுந்தா! கோவிந்தா! கஜேந்திர பந்துவே! சங்குசக்கர தாரியே! லோகாலோகங்களுக்கெல்லா மீசனே! உலகங்களைப் பாது காப்பவனே! உலகங்களையே மூர்த்தமாக உடையவனே! உலகெங்கும் பரவிய ஒளியுடையவனே! சாசுவதமான அங்கத்தை யுடையவனே! ரூபமற்றவனே! என்று மழிவில்லாதவனே! நிர்விகாரனே!! ஆதிசேஷசயனா! ஸமஸ்த பந்துவே! திரிகுணாத்மகமான ஸ்வரூபத்தினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட உலக லீலையை யுடையவனே! சுரர்கள் முனீந்திரர்கள் முதலியவர்களால் அதிக பக்தியுடன் வந்திக்கப்பட்டவனே! இந்திரானுஜனே! ஹிரண்யகசிபுவின் குமாரனான பிரகலாதனால் ஸ்தோத்திரிக்கப்பட்டவனே! தோத்திரங்களுக்கு இருப்பிடமானவனே என்னைக் காப்பாத்துவாயாக என்றிங்ஙனம் பலவாறு ஆநந்த பரவசனாய்ப் பகவத் பக்தி மேலிட்டுத் தன்னைமறந்து கூத்தாடிக் கண்களில் ஆநந்தபாஷ்பம் ஆறாய்ப்பெறுக தழுதழுத்த வார்த்தையுடன் தோத்திரஞ் செய்த மாத்திரத்தில் நரகவாசிகள் எல்லோரும் அதினின்றும் விடுபட்டுத் திவ்ய விமானத்தி லேறிக்கொண்டு வைகுந்தஞ்சேர்ந்தார்கள். ஆகையால், துலாகாவேரி ஸ்நாநஞ்செய்த வேதராசியினது மகிமை இப்படிப்பட்டதா யிருந்தது.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்
௫-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆறாவது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீவிஷ்ணு கவசத்தினால் வேதராசி என்னும் விப்பிரன் முக்தி பெற்றது.

ஆகையால், இக்காவேரி மகாநதியானது கேவலம் ஜடர்களாயும், ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் அமிழ்ந்து கிடக்கின்றவர்களாயும், ஔபாசன

அக்னிஹோத்திர் ஈனர்களாயும், யாகங்களைச் செய்யாராயும், வைசுவ தேவம் பண்ணாராயும், ஆசாரஹீனர்களின் அன்னத்தைப் புசித்தவரா யும், வேத பாராயணம் பண்ணாராயும், கிருதஞ்ஞையில்லாராயும், துரா சாரர்களாயும் இருக்கின்ற பாபிகள் யாதொரு காயக்கிலேச மன்றி எளிதில் வைகுண்டமடையுமாறு பிரமனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிரு க்கின்றது. ஜனங்கள் மற்றெவ்வித தருமங்களைச் செய்தாலும், செய் யாமற் போனாலும் துலாகாவேரி ஸ்நானத்தை ஒருவாறு செய்வார்களே யாயின், சகல பாபங்களையும் போக்கி விண்ணவ ருலக மடைவார்கள். பிராதக்கால ஸ்நானஞ்செய்து காயத்திரி ஜபித்தால், வரும் பலனையும் மகாலய சிராத்தஞ் செய்தால் வரும் சுகிர்தத்தையும் துவாதசி, வியதி பாத முதலிய உத்தம நாட்களில் தானங்களைச் செய்வதால் வரும்பய னையும் ஸ்நான மாத்திரத்திலேயே இவ்வுத்தம நதி தந்தருளும். இம் மகா நதிக்குப் பிரமதேவனே தக்ஷிண கங்கையெனப் பெயரிட்டிருக்கி ன்றனன். ஒருவன் கங்கையில் நூறுவருடம் ஸ்நானஞ்செய்து எந்தப் பலனை யடைகின்றானோ அப்பலனை அவன் ஒருவாறு துலாகாவேரியில் ஸ்நானஞ் செய்தால் உடனே பெறுவான். முச்சகங்களிலுள்ள மூன் றரைக்கோடி தீர்த்தங்கள் கங்கையை முன்னடத்திக்கொண்டு வந்து, இத்தீர்த்தத்தில் விஷ்ணுவின் கட்டளையால் துலாமாதத்தில் நீராடுகின் றன. இம்மாதத்தில் இந்நதியின் பிரபாவத்தைச் சிரவணித்தால் அ தில் ஸ்நானமாடின பலனையடைந்து, தமது பாவத்தைத் தொலைத்து வைகுண்ட பதவியைப் பெறுவார்கள். இந்த துலாகாவேரி ஸ்நானத் தினது பிரபாவத்தினாற்றான் முற்சொன்ன வேதராசி யென்னும் பிராம் மணோத்தமன் வியபிசாரியான தனது மனைவியோடு சிறிதுதினம் வா ழ்ந்திருந்ததினால் தமக்கு நேரிட்ட பாவங்களைத் தொலைத்துக் கொண் டதுமன்றி, நரகங்களில் அநேக கோடி வருடங்களாக விழுந்து தவித் துக்கொண்டிருந்த பிராணிகளையும், ஸ்ரீஹரிகதாமிருத பானஞ் செய்வி த்து முக்திபெறச் செய்து, இந்திராதி தேவர்களாலும் எதிர்க்கவொ ண்ணாத தென்திசைக் கோமானான யமனையும் ஜயித்து வைகுண்டஞ் சேர்ந்தன ரென்றார்.

இதைக் கேட்ட அரிச்சந்திரனும், அகஸ்திய முனிவரை நோக்கி: "சுவாமி! வேதராசி எவ்வாறு யமனைஜயித்து வைகுண்டஞ்சென்றனர். அதை அடியேனுக்கு நன்றாய் அருளிச் செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்கவே, அகஸ்தியரும் மனமுவந்து உரைக்கலாயினார். கேளு ம் அரிச்சந்திர மகாராஜனே இவ்வாறு வேதராசியெனும் பிராம்மணன் நரகவாசிகளனைவரையும் வைகுண்டம் சேர்ப்பிக்கவே, அதனை யுணர்

ந்த யமதர்மராஜனும் கடுஞ்சினமடைந்து, மகா அட்டஹாஸத்துடனே மூன்று லோகங்களையும் கோபாக்கினியால் ஒருங்கே யெரிக்கவிடுபவன்போலவும், மலைகளைப் பக்ஷிக்கின்றவன்போலவும், கடல்களைக் குடித்து விடுபவன்போலவும், தனது கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு, புருவங்களை நெறித்துக்கொண்டு, மகா கோபாவேசத்துடன் 'இதோ பார்ப்விட்டேனு அந்த வேதராசியை' என்று தனது தலையை அசைத்துக்கொண்டு, பெருமூச்செறிந்து, பற்களை நெறுநெறுவென்று கடித்துக் காலதண்டத்தைக் கையிலேந்தித் திக்குகளெங்கும் செந்தூள் பறக்க மகிஷவாஹனருடனுய், அநேக படர்களாலும், சூழப்பட்டவனாக வைகுண்டஞ் செல்லும் வேதராசியைத் துரத்திக்கொண்டு போனான். இவன் இப்படிச் சண்டப்பிரசண்டனுய்ப் போகின்றதைக்கண்ட சகல பிராணிகளும் இதேது இன்றைக்குத் தர்மராஜன் இங்ஙனம்வெகு சீற்றத்துடன் வருகின்முன் என்று திக்குதிக்காய் ஓடிப்பதுங்கினர்கள். இங்ஙனம் தன்னை யமன் துரத்திக்கொண்டுவருகின்றதை வேத ராசியும் தூரத்திலிருந்தே உணர்ந்து, தன்னுள் கிஞ்சித்து அச்சமுற்று, "ஓம் நமோ நாராயணுய" என்று பலமுறை கெட்டியாகக் கூப்பிட்டதுமன்றி, விஷ்ணு கவசத்தினுல் தன்னைச் சுற்றிலும் ரக்ஷை செய்துகொண்டார். இந்த விஷ்ணு கவசமானது மகா ரகசியமானது. இதை ஸ்ரீ ஹரியானவர் ஆதியில் பிரமனுக்கு உபதேசித்தார். பிரம்மாவானவர் க்ஷீரஸாகரத்தில் எனக்கு அதனைக் கருணைகூர்ந்து உபதேசித்தனர். சகல ஜயத்தையும் உண்டுபண்ணத்தக்கதும், மிருத்யுபயத்தைப் போக்கக் கூடியதுமான இந்த விஷ்ணு கவசமானது உம்மாலும் ரகசியமாய் ஒருவருக்கும் வெளியிடாமல் ரக்ஷிக்கத்தக்கது என்று அவருக்கு அந்த விஷ்ணு கவசத்தை உபதேசித்தார்.

இக்கவசத்தைப் பக்தியோடு கூறி, "கிழக்கில் அரியும், மேற்கில் சக்கிரியும், தெற்கில் கிருஷ்ணனும், உத்தரத்தில் ஸ்ரீசனும், எல்லா இடங்களில் விஷ்ணுவும், ஊர்த்தமுகத்தில் ஆநந்தரூபியும், அதோமுகத்தில் சாரங்கபாணியும், பாதங்களில் கமலபாதனும், கணைக்காலில் ஜனார்த்தனும், முழங்காலில் ஜகந்நாதனும், தொடைகளில்திரிவிக்கிரமனும், குஹியத்தில் ருஷிகேசனும், புருஷ்டத்தில் அவ்வியனும், நாபியில் அனந்தனும், குக்ஷியில் இராக்ஷஸமர்த்தனும், இருதயத்தில் தாமோதரனும், வக்ஷத்தில் நரசிம்மனும், கரங்களில் காளியத்தும்சியும், புஜங்களில் பக்தார்த்த பஞ்சனனும்; கண்டங்களில் காலாம்புதசயாமனும், ஸ்கந்தங்களில் கம்ஸமர்த்தனும், நாசியில் நாராயணனும், நேத்திரத்தில் தாமரை லோசனனும், புருவத்தில் பூமீசனும், லலாடத்தில் அச்சு

தனும், முகத்தில் கோவிந்தனும், சிரங்களில் கருடவாகனனும், கருணைகூர்ந்து காத்தருள வேண்டும். இன்னும், ரோகங்களி னின்றும் சேஷசாயும், பிசாசாக்கினி ஜலங்களில் பக்தவச்சலனும், ஆபத்துக்களில் வாமனனும், எல்லாப் பாவங்களில் புருஷோத்தமனும் என்னைக் காக்கக் கடவர்'' என்று இப்படி வேதராசியானவர் விஷ்ணு கவசத்தைப் பலதரம் ஜபித்துத் தன்னைச் சுற்றிலும் ரக்ஷை செய்து கொள்ளவே, அவரைத் துரத்திவந்த யமபடர்கள் எல்லோரும் அவர் கிட்ட நெருங்கக் கூடாமல் சிங்கத்தைக்கண்ட மான்கள்போல் வெருண்டோடினார்கள். யமதருமராஜன் சித்திரகுப்தன் இருவர் தவிர, மற்ற வியாதிகள் முதலிய யாவையும் அந்தப் பிராம்மண தேஜஸ்ஸினால் அடிபட்டு ஓட்டம் பிடித்தார்கள். இவ்வாறு ஓடின தனது பரிஜனங்களைக் கண்டு யமனும் தன்னுள் துணுக்குற்றுத் தனது பயங்கரமான வடிவத்தை மாற்றி, அழகிய ஸ்வரூபத்துடன் ரதாரூடனாய், அந்தப் பிராம்மணனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகி ரதம் விட்டிறங்கி வந்தனஞ் செய்து அவரது நல்வரவை விசாரித்து, அவரைப் பலவாறு புகழ்ந்து சொன்னதாவது: ஓ சுவாமி,! தாங்கள் இவ்விடம் எழுந்தருளி, திருப்பொன்னடிகளைச் சாத்தினபடியால் அடியேன் தன்னியனாயினேன். எனது பட்டணமும் பரிசுத்தமாயிற்று. அடியேன் இங்ஙனம் தங்கள்பேரில் கோபித்துவந்த குற்றத்தை மன்னித்து அடியேனைக்கருணையுடன்கடாக்ஷிக்க வேண்டும். தங்களால் யான் ஜயிக்கப்பட்டேன். மகா தயாளுவும் அயலார்களுடைய துக்கத்தைச் சகிக்காதவரும், விஷ்ணு பக்தாக்கிரணியுமான தங்களால் கொடியநரகவேதனையை யனுபவித்தபாபிகள் அனைவரும் பரிசுத்தர்களாய்ப் பரமபதம் அடைந்தார்கள். ஆகிலும் பகவானானவர் பாவஞ் செய்தவர்களுக்கு நரகங்களை யேற்படுத்தி, என்னையும் அவரவர்களுடைய பாபங்களுக்குத் தக்கவாறு தண்டிக்கும்படி நியமித்து, யமதருமராஜன் என்று பெயருமிட்டு வைத்திருக்கையில், கொடிய பாவிகள்கூட ஹரியென்ற இரண்டு அக்ஷரங்களை ஒருக்கால் சொன்ன மாத்திரத்தில் எல்லாப் பாவங்களையும் போக்கிக்கொண்டு என்னைக் கொஞ்சமேனும் இலக்ஷியம் செய்யாமல் வைகுண்டஞ் சேர்ந்தார்கள். நான் பெற்ற அதிகாரம் வீணாய்ப்போகப் பாழான இந்நரகத்தைக் காத்துக்கொண்டிருப்பதில் பயன் என்ன? ஆகையால், இனி இந்தக் கலியுகத்தில் உலகத்தில் பிராணிகள் எல்லோரும் விஷ்ணுவிடத்தில் பக்திச் சிரத்தை யில்லாதவர்களாயும், அவரது புண்ணிய கதைகளில் நம்பிக்கை யற்றவர்களாயும் போகக் கடவர்கள். ஏதோ சிலர்மட்டும் அந்த மகாவிஷ்ணுவினது கிருபா கடாக்ஷத்துக்குப் பாத்

திரர்களாய் ஸ்ரீஹரிநாமோச்சாரணம் செய்து மோக்ஷவீட்டைப் பெறக் கடவர்கள். அப்படி ஹரிநாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்பவர்கள் எனக்காவது அல்லது எனது படர்களுக்காவது கொஞ்சமேனும் பயப்பட வேண்டுவதில்லை. நான் அவர்களைக் கண்டு பயந்து ஓடுவேன். பாவிகளுடைய கண்களுக்கு நான் பயங்கரமான வடிவுடன் தோன்றுவேன். தங்களைப்போன்ற பாகவதோத்தமர்கள் கண்ணுக்கு மிகவும் ஸௌம்மியமான உருவத்துடன் வெளிப்படுவேன். இதோ இந்தக் கோடி சூரியப் பிரகாசமான விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு தங்கள் இஷ்டப்படி வைகுண்டத்துக்கு ஏகலாம் என்றிவ்வாறு யமதருமராஜனால் விடை கொடுக்கப்பட்டவராக வேத ராசியும் அந்த திவ்விய விமானத்திலேறிக்கொண்டு தேவர்கள் எல்லோரும் சூழ்ந்துவர மகா வைபவத்துடன் பரமபதம் சேர்ந்தனர். இங்ஙனம் வேதராசியினது உபாக்கியானத்தை யான் உமக்கு ஸவிஸ்தாரமாய்க் கூறிவிட்டேன். யாவனொருவன் இந்த உபாக்கியானத்தைப் பக்தியுடன் படிக்கின்றானோ அல்லது கேட்கின்றானோ, அவன் ஆயுராரோக்கிய ஐச்சுவரியத்தை யடைந்து விஷ்ணு லோகம் சேர்வான் என்றார்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்

௬-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாம் அத்தியாயம்.

சுந்தோபசுந்த விருத்தாந்தம்.

—:0:—

பின்னும் அரிச்சந்திரன் அகஸ்திய முனிவரை நோக்கி, "சமஸ்த தருமங்களையு மறிந்த ஓ முனிச் சிரேஷ்டரே! அந்தக் காவேரி மகாநதியில் ஸ்நானஞ் செய்யும் முறை எப்படி? எந்தக காலத்தில் கமலாக்ஷனை ஸ்ரீஹரியைப் பூஜிப்பது. எந்தப் புஷ்பங்களைக்கொண்டு அக்கடவுளை அர்ச்சிக்கின்றது. இவைகளை அடியேனுக்கு விசிதமா யுரைக்க வேண்டும்" என அகஸ்தியரும் திருவுளமுகந்து கூறலாயினர்.

வாரீர் அரிச்சந்திர மகாராஜனே! முன் ஜன்மத்தில் அதிக புண்ணியஞ் செய்திருப்பவர்கள்தான் இந்தக் காவேரி மகத்துவத்தைக் கேட்கும் பாக்கியத்தைப் பெறுவார்கள். நீ மகா புண்ணிய புருஷனாகையால் இந்தத் துலாகாவேரி மகிமையை இன்னும் சொல்லுகின்றேன். பூர்வத்தில் அர்ச்சுனன் தனது நான்குசகோதரர்களுடன் சேர்ந்து

திரௌபதியை விவாகஞ் செய்துக்கொண்டு சுகமா யிருக்கையில் அவன் ஒருக்கால் தீர்த்த யாத்திரை போவதாய்த் தனது சகோதரர்களிடம் விடைபெற்றுச் சென்றான். அவன் சில காரணங்களாலே காவேரி தீரத்தை யடைந்து, வைகாசி மாஸத்தில் அங்கு மௌன விரதத்துடன் ஸ்நானஞ்செய்து அங்கிருந்த பௌராணிக ரிடத்தில் காவேரி மகத்துவம் சிரவணம் பண்ணி அவர்களை வேண்டிய ஆடையாபரணாதிகளால் உபசரித்து, ஸ்ரீ ரங்கநாதனையும் ஸேவித்து, பின்பு துவாரகைக்குப்போய் இங்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானது சகோதரியாகிய ஸுபத்திரையை மணந்து, தனது தேசம் சென்று துர்யோதனன் முதலிய சத்துருக்களைச் சம்ஹாரஞ் செய்து தனது சகோதரர்களுடன் சுகித்திருந்தனன் என்றுரைத்த முனிவரை நோக்கி அரிச்சந்திரனும், "ஓ ருஷீஸ்வரரே! அர்ச்சுனன் என்ன காரணத்திற்காகத் தீர்த்த யாத்திரை செய்தனன்? ஹரியினது தங்கையாகிய சுபத்திராதேவியை எங்ஙனம் மணம்புரிந்து கொண்டான்? எங்ஙனம் சத்துருக்களை ஜயித்தனன். இவைகளை யடியேனுக்கு விஸ்தாரமா யுரைக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்கவே அம்முனிசேகரரும் கூறலாயினர்.

பூர்வத்தில் பாஞ்சால தேயத்தரசன் குமாரத்தியாகிய திரௌபதியைப் பாண்டவர்கள் ஐவரும் விவாகஞ்செய்து ஒவ்வொருவரும் அவளிடத்தில் மிக்க மோகமுடையவர்களாய் ரமித்துக்கொண் டிருக்குங் காலையில், ஓர்நாள் தேவருஷியாகிய நாரதர் வந்து அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியே அழைத்து இரகசியமாய் உபதேசித்து மகா ஸாத்வியான திரௌபதிக்கும் உபதேசித்ததாவது.

மகா பதிவிரதா சிரோன்மணியான ஓ திரௌபதியே! உலகத்தில் ஸ்திரீகள் தான் புருஷர்களுடைய நாசத்துக்கும் நரகத்திற்கும் விசனத்திற்கும் கலகத்திற்கும் மற்றுமுள்ள கெடுதிகளுக்கும் காரணமாயிருக்கிறார்கள். ஸ்திரீகள் மேலுக்குச் சிரித்து உள்ளத்தில் சினந்திருப்பார்கள். அவர்களுடைய இருதயமானது சமுத்திரம்போல் அகாதமாயிருக்கின்றது, சௌசம் ஆசாரம் முதலிய நன்னடக்கைகள் கொஞ்சமேனும் அவர்களிடத்திலில்லை; அவர்கள் யமனுக்கும் யமனாவார்கள். கேவலம் தம் வயிறுதண்டிகளாகவே யிருக்கிறார்கள். தங்களுக்கு அன்னவஸ்திராதிகளைக் கொடுத்து மிகவும் அன்புடன் போஷிக்கின்ற கணவனிடத்திற் சற்றேனும் அன்பு பாராட்டார்கள். தங் கணவன் ரோகிஷ்டனாகவாவது அல்லது ஏழையாகவாவது இருப்பானேல் அவனைக் கொஞ்சமேனும் இலக்ஷியம் செய்யாமல், அவனைக் கண்ட

வாறு நிந்திப்பார்கள். ஸ்திரீகளுக்கு அபவா தத்திலும் நரகத்திலும் பயமில்லை. தமது பிறந்தகத்தின் குலத்தையும் புக்ககத்தின் குலத்தையும் யோசித்துப் பாரார். வெட்கமென்பது இன்னதென்று அவர்களுக்குத் தெரியாது. புருஷர்களுக்குக் காமம் ஒரு மடங்கானால் ஸ்திரீகளுக்கு எண்மடங்காயிருக்கின்றது. தங்கள் கணவரிடத்தில் அதிகமாய் ரமித்தால் ஒருவேளை அவர்களுக்குத் தங்களிடத்திலிருக்கின்ற மதிப்புப் போய்விடுமென்ற சங்கையினால் அவர்களோடு கிரீடிக்க அதிகமாய் விரும்புகிறதில்லை; வலுவில் வருகிறதில்லை. சாத்விகளாயிருந்தாலும் ஸ்திரீ ஜன்மமெடுத்தவர்களுக்கு இங்ஙனமிருப்பது சுபாவம். விசேஷமாய்க் கலியுகத்தில் இது சாதாரணம். கேவலம் பிரஸவினிகளாயிருக்கிற ஸ்திரீகளுக்கே தங்கள் புருஷரிடத்தில் கொடுமை அதிகம். அப்படியிருக்க யுவதிகளுக்கும் விதவைகளுக்கும் புத்திரவதிகளுக்கும் கேட்கவேண்டியதென்ன? எந்த ஊரில், மலடிகள், யுகவதிகள், விதவைகள் இம்மூவரும் வசிக்கின்றார்களோ அவ்வூரில் கலி வியாதி மிருத்யு ஆகிய இம்மூவரும் எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் இருந்துகொண்டிருக்கின்றனர். ஆகிலும் உலகத்தில் உன்னைப்போன்ற சில உத்தமிகளுமிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் மகா பரிசுத்தர்களாயும் பதி சிச்ருஷையில் நிரந்தர பக்தியுடையவர்களாயும் பிறந்த குலம் புகுந்தகுலமிரண்டையும் தமது நன்னடக்கையால் மகிமைப்படுத்தித் தங்கள் கணவன் ரோகிஷ்டனானாலும் வறுமையுற்றவனானாலும் பார்வைக்கு விகாரமான வடிவுடையவனாயிருந்தாலும் ஜடனாயிருந்தாலும் மூர்க்கனாயிருந்தாலும் முன்கோபியாயிருந்தாலும் உன்மத்தனாயிருந்தாலும் அவனை ஸ்ரீ ஹரியாகவே நினைத்து, அவன் சொற்படி நடந்து, காலாந்தத்தில் சுவர்க்கலோகமடைகிறார்கள். வாராய் திரௌபதி! நான் உனக்கு இந்நீதிகளை யுபதேசிப்பதற்கென்றே இங்கு வந்தேன். ஸ்திரீகளால் புருஷர்களுக்குத் தீங்கு வருவதைப்பற்றி உனக்கு யான் இப்பொழுது ஒரு கதை சொல்லுகிறேன் கேள்.

முன் ஒருகாலத்தில் ஸுந்தன் உபஸுந்தன் என்று இரண்டு அசுர சிரேஷ்டர்கள் இருந்தார்கள். அந்தச் சகோதரர்களிருவரும்

பீமன்

தர்மபுத்திரன்

அர்ச்சுனன்

நகுலன்

சகாதேவன்

திரௌபதாதேவி

ஒருவருக்கொருவர் வெகு அந்நியோன்னியமா யிருந்தபடியாலும், அவர்கள் மகா பல பராக்கிரமசாலிகளா யிருந்ததினாலும், இந்திராதி தேவர்களையும் மற்றும் பல சாதுக்களையும் பலவாறு இம்சிக்கத் தொடங்கவே, அவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து பிரமசபை யடைந்து தமது குறைகளை முறையிட்டுக்கொள்ள, பதுமாசனன் மனமிரங்கி அழகிய வஸ்துக்களி லெல்லாம் ஒவ்வொரு திலமளவு எடுத்து ஓர் பெண்ணை சிருட்டித்து, அவளுக்கு திலோத்தமை என்று பெயரிட்டு, அவளைக்கொண்டு இவ்வசுர ரிருவரையும் கொல்வதற்கு ஓர்உபாயஞ்செய்து, அழகிற்சிறந்த திலோத்தமையென்னும் தேவதாசியை அவர்களிடத்திற்குப் போகும்படி அனுப்பினான். அந்த திலோத்தமையும்

ஸர்வாலங்கார பூஷிதையாய்ப் புன்சிரிப்புடன் வெகு ஒயிலாய் நடந்து, அச்சுரஸ்தோபசுந்தரிருக்கும் யுவனத்திற்கு வந்து மந்தார மல்லிகை மாலதிகளைப் பறித்தும், கீதங்களைப் பாடியும், பொற்கொடி அசைவது போல ஒயிலாய் அவ்விருவர்முன்வரவே, அவர்களில் மூத்தவனான ஸுந்தன் அவளுடைய ரூபலாவண்ணியத்தைப்பார்த்துக் காமவெறி கொண்டு, மானம் லஜ்ஜையில்லாமல் அருகிலிருந்த தனது தம்பியொருக்கால் அவளை விரும்புவானென்று நினைத்து, அவன் அங்ஙனம் அவளைக் கருதாமலிருக்கும்படிச் செய்வதற்காக அவனை நோக்கி, "ஓ தம்பி! இதோ உன் மதினி வருகின்றனள். அவளுக்கு நீ செய்ய வேண்டிய மரியாதையைச் செய்ய ஆயத்தனாயிரு" என்றனன். இதைக்கேட்ட இளையவனான உபஸுந்தனும் அவளைத் தானடையக் கருதித் தமயனான ஸுந்தனை நோக்கி, "ஓ அண்ணா! இதோ உமது மருமகள் தமக்குப் பணிவிடைச் செய்வதற்காக வருகின்றனள். தாம் இவளைக் கருதினால் தங்களுக்கும் பாபத்துவம் சம்பவிக்கும்" என்று சொல்லவே சுந்தனும் கோபாவேசங்கொண்டு, "ஓ நீசனே! நீ தமையன் மனைவியைக் கைப்பற்றும் மகா பாபியாகிறாய்" என, தம்பி! "ஓ துஷ்டா! தம்பி மனைவியைக்கொள்ள இஷ்டமடையும் சண்டாளனாகின்றாய்" எனக் கேட்ட தமையன், காலருத்திரனைப்போலக் கோபமடைந்து தம்பியாகிய உபசுந்தனை வச்சிராயுதம்போன்ற தனது கையினால் ஓர் அடி அடிக்கவே, அவனும் தனது கதையை இவன்மேல் பிரயோகிக்கவே இருவரும் மாண்டார்கள். இதைக்கண்ட திலோத்தமையும் தான் வந்த காரியம் பலித்ததென்று மந்தஹாஸ வதனாரவிந்தையாய் வெகு மனமகிழ்ச்சியுடன் சுவர்க்கலோகஞ் சென்றனள். இவ்வாறு ஸ்திரீகள் புருஷர்களுடைய நாசத்துக்கென்றே உலகத்திற் பிறந்திருக்கிறார்கள்.

ஆகையால், "ஓ திரௌபதி! நீ வெகு குணசீலையாக்கும். மகா பரிசுத்தர்களான நினது பர்த்தாக்களுக்கு எப்பொழுதும் பணிவிடை செய்துகொண்டிரு. அங்ஙனம் இருப்பாயேயானால் நீ இவ்வுலகத்தில் நல்லபோகங்களை யனுபவிப்பதுமன்றி மறுஜன்மத்திலும் மேலான பதவியைப் பெறுவாய்" என்றிங்ஙனம் நாரதர் அவளுக்கு நன்னெறியை உபதேசித்துப் பாண்டவர் ஐவரையும் நோக்கி: 'ஓ தருமபுத்திரர்களே! நீங்களும் ஒருவர்க்கொருவர் வெகு நட்புடன் கிருகஸ்தர்களுக்குரிய தருமங்களை நடத்தி, ஸாதுக்களிடத்திலும் ஸ்ரீ ஹரியினிடத்திலும் பக்தி யுடையவர்களாய், க்ஷத்திரிய முறை தவறாமல் திரௌபதியுடன்கூடி வாழக்கடவீர்கள். மேலும், சகலவித தருமங்க

ளினுஞ் சிறந்தது துலாகாவேரி ஸ்நானந்தான். ஆதலால் நீங்கள் உங்கள் கைகால்முதலிய அவயவங்களின் சக்தி குன்றுமலிருக்கையிலேயே அந்தக் காவேரி மகாநதியில் சென்று, அற்பிசி கார்த்திகை மாசி சித்திரை முதலிய மாதங்களில் ஸ்நானஞ் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் உங்களுடைய சகல பாவங்களும் போய்விடும்' என்று இவ்வாறு உரைத்த நாரத மகரிஷியைத் தருமபுத்திரரும் பலவாறு பூஜித்து அகமகிழ்ச்சியுடன் மீண்டும் அவரை நோக்கி வினவுகின்றார்.

"சுவாமீ! தேவரீர் இப்பொழுது திருவாய்மலர்ந்தருளிய துலாகாவேரியின் வைபவத்தைக் கேட்டு அடியேனுக்கு அதிக ஆநந்தமுண்டாயிற்று. ஆகிலும் காவேரியில் துலாஸ்நாநம் செய்வதிலும் விசேஷமாய் எந்தெந்த தினங்களில் ஸ்நாநம் செய்யவேண்டும்? அப்படி ஸ்நாநஞ் செய்யும் கிரமம் எங்ஙனம்? அதற்கு தேவதை யார்? இவைகளை யெல்லாம் ஸவிஸ்தாரமாய்க் கூறவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்த தருமபுத்திரரை நோக்கி நாரதமகாருஷியும் சொல்வா ராயினர்: "கேளும் தருமநந்தன! காவேரியில் மந்திர சங்கல்ப நியமங்கள் ஒன்றுமேயின்றி கேவலமாத்திரம் ஸ்நாநம் செய்கின்றவர்களே தமது ஏழு ஜன்மங்களின் பாபங்களைப் போக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். எவர்கள் அந்தக்கரண சுத்தியுடன் ஸ்நாநம் செய்கின்றார்களோ அவர்கள் தமது கோடி குலங்களை உத்தாரணஞ் செய்கின்றார்கள். ஆகையால் இஹபர சுகங்களை விரும்புகிற ஒவ்வொரு பிராணியும் காவேரியில் துலா மாதத்தில் ஸ்ரீரங்க க்ஷேத்திரத்தில் ஒருமுறையாகிலும் ஸ்நாநம் செய்து, மல்லிகை தாமரை மற்றும் அந்தக்காலத்திற்குரிய புஷ்பங்களால் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவைப் பூஜித்து பாயசான்னத்தை நிவேதனம் செய்யக்கடவன். எவனொருவன் சிரவணத்துவாதசியில் ஸ்ரீஹரிக்குப் பாயஸங் கண்டருளப்பண்ணி அதைப் பக்தியுடன்பிராம்மணர்களுக்கு அளித்து அவர்களைப் புஜிப்பிக்கின்றானோ அவன் சக்கரவர்த்தியாவான். ஒருவன் இக் குருக்ஷேத்திரத்தில் பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரம் வரையில் பரிசுத்தர்களான பிராம்மணர்களுக்குப் போஜனங் கொடுத்தால் அவன் யாது பலனைப் பெறுவானோ அதே பலனைத் துவாதசியில் பாயஸதானம் செய்வானேயாகில் சந்தேகமின்றியடைகின்றனன். புத்திரனில்லாத ஒரு ஸ்திரீயானவள் துவாதசியில் பகவானுக்கு நிவேதித்த பாயஸத்தைப் பக்தியுடன் உண்பாளேயானால், அவள் சத்புத்திரனைப் பெற்றுத் தீர்க்க ஸுமங்கலியாய் வாழ்ந்திருப்பாள். விதவையான ஸ்திரீ இங்ஙனம் செய்யின் அவள் நல்ல ஞான மடைந்து மோக்ஷத்தை யடைவாள். அமாவாசை மாதப் பிறப்பு மகாளயம் சூரியக்

கிரகணம் இவைகளில் சிராத்தஞ்செய்வதற்குச் சக்தியற்றவனு யிருந்தாலும், அல்லது தகுந்த பிராமணர்கள் கிடைக்காத பக்ஷத்திலும், அல்லது சூதகம் முதலிய தடைகள் சம்பவித்த காலத்திலும், ஆமச்சிராத்தம் செய்யவேண்டியது. சூத்திரர்களா யிருந்தால் அவர்கள் எக்காலத்திலும் ஆம ரூபமான சிராத்தமே செய்யவேண்டுமே யல்லது அன்னரூபமான சிராத்தஞ் செய்யலாகாது. பத்து மணங்கு அல்லது ஐந்து மணங்கு அரிசியும், அல்லது இரண்டு பணமும், அல்லது ஒரு பணமும் அதற்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றது. எளியவனுனாலும் அல்லது நோயாளியானாலும் சரி எவனொருவன் சுவர்க்கத்தை விரும்புகின்றானோ அவன் மற்ற எவ்வித தருமங்களைப் புரிந்தாலும் புரியாவிட்டாலும், மகாளயம் அமாவாசை சங்கிராந்தி இந்த தினங்களில் அவசியம் சிராத்தஞ் செய்யக்கடவன். அப்படிச் செய்வதற்குக்கூட அசக்தனு யிருப்பவன் துலாமாஸத்திய துவாதசியிலாவது, பன்னிரண்டு அல்லது ஆறு பிராமணர்களுக்குப் பாயஸமளித்து அவர்களைப் புஜிப்பித்தானேயாகில், அதினுல் அவன் சகல தருமங்களின் பலனையும் பெறுகின்றனன். ஒருவன் வைகாசி மாதத்தில் தத்யோதந்தானஞ் செய்வதினுலும், மாசி மாதத்தில் வஸ்திரதானஞ் செய்வதினுலும், கார்த்திகை மாதத்தில் குடை தானஞ் செய்வதுடன் ஸ்ரீஹரிக்குத் தீபாராதனஞ் செய்வதினுலும், தனுர்மாதமென்னும் மார்கழி மாதத்தில் விடியற்காலத்தில் சுவாமிக்கு பொங்கலமுது கண்டருளப் பண்ணுவதினுலும். சித்திரை மாதத்தில் பானகதானஞ் செய்வதினுலும், பித்ருக்கள் நித்ய திருப்தி யடைகிறார்கள். நாஸ்திகனுனாலும் குஷ்டரோகி யானுலும் வறியவனுனாலும் தனது சங்கடங்கள் முற்றும் விடப்பெறுவான். கடன் படாதவனுகவும் ஆகிறான். கங்கை யமுனை ரேவை கௌதமி முதலிய புண்ணிய நதிகளும், ஸேது கங்கா சங்கமம் முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களும், ஹிரண்வதி துவாரகை அயோத்தி பதரிகாச்சிரமம் நைமிசாரண்ணியம் புஷ்கரம் மதுரை கோகர்ணம் குருக்ஷேத்திரம் முதலிய புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களும், துலாகாவேரியில் ஒரு தடவை ஸ்நாநஞ் செய்வதனு லுண்டாகும் பலனைக்கூட அளிக்க மாட்டா. துலாகாவேரி ஸ்நாநமாடினுல் சிரமமில்லாது முக்தி யடைவான். இம்மாதத்தில் நீராடி அரங்கேசனை வணங்கினுர் வைபவங்களை ஸ்ரீ அரியே கூறவல்லவர். காவேரியானவள் தனது அலைகளாகிற கைகளைத் தூக்கி "ஓ பாபிகளே! நீங்கள் ஐயோ நாம் மகா பாபிகளா யிருக்கிறோமே. நமது பாவங்களை எங்ஙனம் போக்கடித்துக்கொள்ளப் போகிறோம்? அநியாயமாய் நரகமென்னும் படுகுழியில் விழப்போகின்

ரேமே, என்று இங்ஙனம் சிந்தித்துப் பயப்படாதீர்கள். இதோ என்னுடைய பரிசுத்தமான தீர்த்தத்தில் ஸ்நாநம் செய்யுங்கள். யான் உங்களை உத்தாரணம் செய்கின்றேன்" என்று ஸதா கர்ச்சித்துக் கொண்டிருக்கின்றனள். சுருங்கச்சொல்லில்: காவேரி ஜலம் மேலே விழப்பெற்ற கேவலம் ஒரு ஜந்துகூட முக்தி யடைகின்றபோது பக்தி சிரத்தையுடன் ஸ்நாநம் செய்பவர் முக்தி யடைவது ஆச்சரியமோ? முற்காலத்தில் ஓர் பன்றியானது தன் பேரில் காவேரி ஜலத்தின் ஒருதிவலை விழுந்த மாத்திரத்தில் சுவர்க்க மடைந்தது என்றதைக் கேட்ட தருமபுத்திரரும் நாரத முனிவரை நோக்கி வினவுவாராயினர்.

"சுவாமி! அந்தப் பன்றி யாது? எவ்விடத்தில் எங்ஙனம் காவேரி ஜலம் மேலே படப்பெற்றுச் சுவர்க்க மடைந்தது? இதனை யடியேனுக்கு ஸவிஸ்தாரமாய்க் கூறவேண்டும்" எனவே, நாரதரும் சொல்வாராயினர். முற்காலத்தில் பாஹலீகமென்னும் தேசத்தில் ஸதா வேத கோஷத்தினால் நிறைந்த பகுதான்னியமென்ற ஓர் அக்கிரஹாரமிருந்தது. அதில் சுருதி ஸ்மிருதி இதிஹாஸம் முதலியவைகளில் நிகரற்றவனும், அவைகளைப் பலருக்கு ஓதிவைக்கின்றவனும், ஆஸ்வலாயன குலத்திற் பிறந்தவனுமான பிரம்ம சர்மாவென்ற ஓர் பிராமணன் இருந்தான். அவன் வேளாண்மைத் தொழிலில் அதிக தேர்ச்சி யுடையவனாதலால் ஆறுயிரம் பொன்னுக்கு யஜமானனாய் விட்டனன். பின்னும் பிராமணர்கள் விற்கத்தகாத தயிர் பால் வஸ்திரம் முதலியவைகளை விற்றுத் திரவியங்களைச் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு வந்தனன். அவன் எப்பொழுதும் பராந்ந போஜனம் செய்து வந்தானேயல்லது, ஒருநாளாகிலும் தனது வீட்டில் சாப்பிட்டறியான். சோதிடமோ அவனுக்கு நன்முய்த் தெரியும். மேலும் அவன் கிராமங்களில் பற்பல யாகங்களைச் செய்வித்தவன். இவ்வளவு யோக்கியதை யிருந்தும் அவன் ஒருநாளும் ஸ்நாந சந்தியாவந்தன அக்கினிஹோத்திரங்களைச் செய்ததில்லை. அவன் எப்பொழுதும் கையில் தர்ப்பை சமித்து பவித்திரம் கூர்ச்சம் முதலியவை எடுத்துக்கொண்டு எந்த ஊரில் சிராத்தம் நடக்கின்றது, எங்கே தனக்கு நிமந்திரணம் கிடைக்கும் என்று ஸதா சிராத்த போஜனப் பிரியனாய் ஊரூராய் அலைந்து திரிந்தான். அவன் சிராத்தம் முதலிய வைதிக கிருத்தியங்களைப் பண்ணிவைக்கத் தெரிந்தவனா யிருந்தமையால், ஊரார் பலரும் அவனையே எப்பொழுதும் பிரார்த்தித்து நிமந்திரணத்துக்கு ஏற்படுத்தி வந்தார்கள். அப்படி ஊரில் எவராவது தன்னை அழைக்காவிட்டால் அப்பொழுது தானே வலுவில் அவர் வீட்டுக்குச்

சென்று நான்தான் ஒருவனாய் விட்டேன்: மற்ற இரண்டு பேருக்கு யாரை அழைத்திருக்கிறீர்கள்? என்று வெகு சுவாதந்திரியம் பாராட்டி அவர் வீட்டில் உண்பான். தான் சுருதி ஸ்மிருதிகளின் பொருளை யுணர்ந்தவனா யிருந்தபோதிலும் தான் செய்த அபசரிதங்களுக்காகப் பிராயற்சித்தங்கூடச் செய்கிறதில்லை. கேவலம் பொருளாசை யுடையவனாய் எங்கே சிராத்தம் நடக்கின்றது, யார் தக்ஷிணை கொடுக்கின்றார்கள் என்று ஊரூராய் அலைந்து திரிவானே யல்லது ஒரு நிமிஷமாகிலும் தன்வீட்டில் வசியான். அப்படி எப்போதாவது ஒருநாள் வீட்டில் சாப்பிட்டானேயானால் அப்பொழுது அவன் தன் குழந்தைகளுக்கு நல்ல சாப்பாடு போடாமல் அவர்களைக் கண்டவாறு வைது தான்மட்டும் சம்பிரமமாய்ச் சாப்பிடுவான். அவனுக்கு சுசீலை என்னும் ஒரு பத்தினி இருந்தாள். அவளோ மகாபதிவிருதை. அவள் எப்பொழுதும் தன் கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டு அவன் ஊரில் இல்லாத காலங்களில் மிதாஹாரபோஜனம் செய்துகொண்டு, அவன் தன்னை எத்தகைய கடுஞ் சொற்களால் வைதபோதிலும் தான் அவன்மீது கோபிக்காமல் அவனிடத்தில் பக்திச் சிரத்தையுடனிருந்தது மல்லாமல் அவனது அடிக்குப் பயந்து தானும் பொருள் சேர்க்கக்கூடிய உபாயங்களைச் செய்து வந்தாள். இப்படி இருக்கையில் அவள் ஒருநாள் தன் கணவனை நோக்கிக் கூறுவாள்.

"பிராண நாயகரே! இந்தத் தேகம் நீரிற் குமிழிபோல் நிலையற்றது. பிராணிகளுக்கு இன்றைக்கோ அல்லது நாளைக்கோ மரணமுண்டென்பது நிச்சயம். ஆகையால் தேகம் தளர்ச்சி யடையுமுன் தருமம் புரிந்தால் நல்லுலகை யடையலாம், இல்லாவிட்டால் கோரமான நரக வாதனையை அனுபவிக்க வேண்டுமே. நாம் இப்பொழுது அநேக பாபகரமான செய்கைகளைப் புரிந்து சேர்த்துவைத்திருக்கின்ற பொருளால் நமக்குக்கிஞ்சித்தேனும் பிரயோஜனமுண்டோ. இவ்வளவு திரவியங்களையும் திருடரோ அல்லது அரசனோ அல்லது பந்துக்களோ கைப்பற்றி விடுவார்கள். அப்பொழுது மனதுக்கு ஓர் கிலேசமுண்டாகுமே தவிர வேறில்லை. பாபத்துக்கு ஏதுவான பரான்னத்தையே தாம் ஏன் புஜிக்க வேண்டும்? தன் கணவனுக்கு அப்பிரியமாய் நடக்கின்ற ஸ்திரீயும் பிக்ஷையெடுத்து உண்ணாத சன்னியாசியும் பிராம்மண பக்தி யில்லாத அரசனும், அக்கினிஹோத்திரமில்லாத கிரஹஸ்தனும் ஆகிய இந்நான்கு பேரும் நசித்துப் போவார்கள் என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதல்லவா? ஆகையால், தாங்கள் இனிமேல் ஔபாஸநம் அக்கினி ஹோத்திரம் முதலிய அநுஷ்டானங்க

சுசீலையென்கிற பதிவிரதை

பிரம்மசர்மாவென்ற பிராமணன்

ளைச் செய்துகொண்டு பரான்ன போஜனம் செய்யாமல் நம் இல்லத்திலேயே ஸதா புஜித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியதுந் தவிர, தாங்கள் இக்குழந்தைகள் பேரில் ஒருநாளும் அன்பு பாராட்டாமல் வீட்டில் கால் வைத்தபோதெல்லாம் அவர்களை வைதுகொண்டிருப்பதினால் அவர்கள் கேவலம் தகப்பனற்ற குழந்தைகள்போலிருக்கிறார்கள். தாங்கள் வீட்டிலிராமல் எப்போதும் தேசந்தேசமாய் அலைந்து கொண்டிருப்பதினால் நான் சுமங்கலியா யிருந்தும் அமங்கலிபோல் இல்லற சுக மற்றவளா யிருக்கிறேன். கிரஹஸ்த தருமந்தான் மற்ற ஆச்சிரமங்களைவிடச் சிறந்தது என்று சொல்லப்படுகின்றது. உமக்குப் பெண் சாதியாகிய யான் எதுவரையில் அனுகூலையா யிருக்கின்றேனோ அது வரையில்தான் உமது கிரகத்தில் இலக்ஷுமி வாசஞ் செய்வாள். நான் பிரதிகூலையா யிருந்தால் இலக்ஷுமி தங்களை விட்டு விலகிப் போய்விடுவாள். இப்பொழுது நமது புத்திரர்களோ வேத சாஸ்திரங்களை யோதாமல் ஆசார சூன்னியர்களாய்க் கேவலம் சூத்திரர்கள் போல் இருக்கின்றார்களே. அவர்களைச் சன்மார்க்கத்தில் நடக்கும்படிச் செய்யவேண்டாமா? இந்த வீடு இந்த புத்திரர்கள் இம்மனைவியாகிய நான் இந்தத் திரவியங்களெல்லாம் நீர் இறந்து போனவுடன் உம்முடன் கூட வரமாட்டாவே. தருமம் ஒன்றுதான் உம்மோடுகூட வருகின்ற சிநேகிதனாகும். ஆகையால், தருமமொன்றையே சதமென்றெண்ணி மற்றவைகளில் பற்றற்று இருக்க வேண்டும். எங்ஙனம் யாத்திரைக்காரர்கள் தங்கள் வீட்டைவிட்டுப் புறப்படுகையில் கட்டமுது கட்டிக்கொண்டு செல்கின்றார்களோ அவ்வாறே நீர் பரலோக யாத்திரைக்கு வேண்டிய கட்டமுதாகிய புண்ணியத்தைச் சம்பாதிக்க வேண்டும். யமலோக யாத்திரை செய்கையில் கட்டமுது வேண்டிய

தற்காக நீர் பிராமணர்களுக்கு அன்னதானஞ் செய்யவேண்டும். துலா மாதத்தில் காவேரி ஸ்நானஞ் செய்யும். இந்தப் பதினான்கு லோகங்களிலுமுள்ள அறுபத்தாறுகோடி தீர்த்தங்களும் கேசவனுடைய ஆஞ்ஞைபால் துலாகாவேரியில் வந்து சேருகின்றன. விசேஷமாய்க் கர்மபூமியாகிய இந்தப் பாரத வருஷத்தில் இருப்பவர்களுக்குக் காவேரி ஸ்நானந்தான் சகல ஸித்திகளையும் உண்டுபண்ணத்தக்கதா யிருக்கிறது. ஆகையால் அதில் ஸ்நானஞ் செய்யும் என்று இங்ஙனஞ் சொல்லிப் பின்னுஞ் சொல்லுகின்றாள்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்

7-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

14050

எட்டாவது அத்தியாயம்.

சுசீலை தனது கணவனுக்குக் காவேரி மகத்துவத்தை வெளியிட்டது.

—:0:—

சுசீலை மீண்டும் தனது கணவனுக்கு உரைத்ததாவது:—காவேரி தீரத்தில் வந்து ஜனிக்கும் சிறப்பையுற்றவர்களும், அம்மகா நதியினது ஜலத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தவர்களும், அந்நதியினது குளிர்ந்த காற்று மேலே படப்பெற்றவர்களும், ஸ்ரீ ஹரியினது திவ்ய பாதாரவிந்தத்தையடைகின்றார்கள். ஆதலின் அந்நதியில் ஸ்நானஞ் செய்வீரேல், சகல அபீஷ்ட சித்திகளுமுண்டாகும். இப்பொழுது யானுரைப்பதுதான் சகல தர்மங்களினுடைய ஸாரம். இதனைக் கேளும். தனம் கிருகம் அன்னம் முதலியவற்றைக் குடும்பியான ஓரந்தணனுக்குக் கொடும். தேஹி யென்று ஒருவன் வருந்தி உம்மிடம் வந்தால், அவன் சத்பாத்திரமா யிருக்கும்பட்சத்தில் உமது தேகத்தைக்கூட அவனுக்குக்கொடுத்துவிடும். ஒருவனுக்குச் சுசீலையான ஓர் பெண்சாதி கிடைப்பது அவன் ஜன்மாந்திரத்தில் செய்த சுகிருத விசேஷமேயல்லது வேறில்லை. யாவனொருவன் தன்னிடத்தில் அன்னம் கொடுமென்று வருகின்றவனுக்கு இல்லை யில்லை என்று சொல்லுகின்றானோ அவனுக்குத் தேவர்கள் அவ்வளவுக்கவ்வளவு துக்கஞ் செய்வார்கள் என்று சொல்லுகின்றார்கள். ஏதோ நீர் பூர்வ ஜன்மத்தில் செய்த புண்ணியத்தினாலும் யான் பூர்வ ஜன்மத்தில் செய்திருந்த சுகிர்தங்களினாலும் யானுமக்கு

7

அநுகூலையாக விருக்கின்றேன். ஆதலின் நீர் உமதிஷ்டப்படி தர்ம கிருத்தியங்களைப் புரியலாம். இவ்வுலகத்தில் எவன் எவனுக்குப்பந்து, எவன் எவனுக்கு இரக்ஷகன்? எவன் எவனுக்கு மரணகாலத்தில் நண்பன்? தர்மமொன்றுதான் ஒருவனுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் எப்பொழுதும் விட்டுப் பிரியாது பாதுகாக்கக் கூடிய நண்பன். நீர் செய்த பாவத்தின் பலனை நீரே அநுபவிக்கவேண்டுமே யொழிய யான் அநுபவிக்கப் போகிறதில்லை. ஆதலால் கண் கால் முதலிய உறுப்புக்களும் புலன்களும் பலங் குன்றும விருக்கும்பொழுதே தர்மங்களைச் செய்யும். அங்ஙனம் இப்பொழுது ஓர் பிராமணனுக்குக் கிஞ்சித்தேனும் அளிக்காமல் இருப்பீரேயானால், பின்னர் உமக்கு வறுமை நேரிடும் என்று இங்ஙனம் தன் கணவனுடைய நன்மையை விரும்பி, அவனுக்குப் பலவாறு நற்புத்தி புகட்டின சுசீலையைநோக்கி, அவளது கணவனும்: "ஓ! பிராணநாயகீ! இப்பொழுது நீ புகன்றவை யாவும் என் மனதிற் பட்டன. இதுகாறும் ஏதோ எனது மூடத்தனத்தினால் தருமங்களைப் புரியாமல் காலத்தை வீணாகக்கழித்துவிட்டேன். இனி யான் தருமங்களைப் புரிகின்றேன். அதினால் எனக்கு நரகவாதனை நேரிடாது. யான் இதுவரையில் அக்கினி ஹோத்திரம் வைஸ்வதேவம் சிவபூசை விஷ்ணுபூசை ஹரிகதாசிரவணம் துலா காவேரி ஸ்நாநம் அதிதிகளுக்கு அன்னமிடல் இவை யாதொன்றேனும் புரியாமல், கேவலம் விடனாகவும் சிற்றின்பப் பிரியனாகவு மிருந்தேன் என்பது வாஸ்தவமே. ஆகிலும், இப்பொழுது யான் எவ்வித தருமத்தைப் புரிய வேண்டுமோ அதனை நீ எனக்கு ஒரே உறுதி மொழியாய்ச் சொல்வாயேயானால் யான் அங்ஙனம் தடையின்றிப் புரிகின்றேன்" என்று அவளை மிகவும் வருந்தி வினவினன்.

அப்பொழுது சுசீலை யுரைத்ததாவது: "ஓ நாதா! நீர் பிரதி தினமும் காலையி லெழுந்திருந்து ஸ்நாநஞ் சந்தியாவந்தனம், பஞ்ச மஹாயக்கியங்கள் இஷ்டாபூர்த்தம் முதலிய சத்சருமங்களைப் புரியும். அஸ்வத்தம் என்கின்ற விருக்ஷத்தை வைத்துப் பயிர்செய்து அத்தருவைப் பக்தியுடன் ஆராதிக்கக்கடவீர். எவர்கள் இங்ஙனம் இரண்டு அல்லது ஒரு அரசமரத்தை வைத்து விருத்தி செய்விக்கின்றார்களோ அவர்கள் சகல பாக்கியங்களையும் பெறுவார்கள். யாவனொருவன் அஸ்வத்த விருக்ஷத்தை ஏழு பிரதக்ஷிணஞ் செய்கின்றானோ அவன் ஸப்த சமுத்திரங்களாலும் ஸப்தகுல பருவதங்களாலும் மற்றும் பல வனங்களாலும் சூழப்பட்ட இப்புவனமனைத்தையும் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தவனாவான். திரிமூர்த்திகளின் ஸ்வரூபமான அஸ்வத்த விருக்ஷத்தை

எவன் நமஸ்கரிக்கின்றானோ அவன் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுடன் திரிமூர்த்திகளையே வந்தனஞ் செய்தவனாவான். எவன் அஸ்வத்த விருக்ஷத்தைக் கந்த புஷ்ப தூப தீப நைவேத்தியங்களால் அர்ச்சிக்கின்றானோ அவன் மகா பாக்கியசாலியாவான். ஆகிலும் மத்தியானத்திலும், சாயங்காலத்திலும், இராத்திரியிலும், செவ்வாய்க்கிழமையிலும், வெள்ளிக்கிழமையிலும் அஸ்வத்த ஸேவனம் பண்ணக் கூடாது. இன்னும் இதனைப்பற்றிப் பௌராணிகர்க ளிடத்திலிருந்து யான் ரகசியமாய்க் கேட்டதைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். எந்த மறையோன் சிராத்த காலங்களிலும் சனிக்கிழமையிலும் பரிசுத்தனாயிருந்து, அத்தருவுக்குப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களைப் புரிந்து, புருஷஸூக்தம் பித்ருஸூக்தம் முதலிய மந்திரங்களை ஜபித்துக்கொண்டு தனது பித்ரு தேவதைகளை ஸ்மரித்துக்கொண்டு சுத்தமான ஜலத்தை யெடுத்து அம்மரத்தைச் சுற்றிலும் ஊற்றுகின்றானோ அவன் கயாச்சிராத்தம் செய்தவன் பலத்தை யடைந்து, பித்ருக்களுக்குத் தான் பட்டிருக்குங் கடனையும் தீர்த்துக் கொள்வான். காலையில் அதனை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்பவன் வியாதி மிருத்யு பயம் இன்றியிருப்பான். எவன் ஞாயிற்றுக்கிழமை தினம் அதற்கு அபிஷேகஞ் செய்கின்றானோ அவனுக்குக் கண்ணோயினது உபத்திரவம் நீங்கும். திங்கட்கிழமை புதன் கிழமைகளில் அபிஷேகஞ் செய்விப்பவன் கிரக பாதைகளினின்றும் நீங்குவான். குருவாரத்தில் அபிஷேகஞ்செய்விப்பவன் நல்ல பெண்ணைப் பெறுவான். எந்தசிவபக்தன் இங்ஙனஞ்செய்து ஸதாசிவசிவவென்று உச்சரித்துக்கொண்டு இருக்கின்றானோ அவன் சகலாபீஷ்டங்களையும் அடைவான் என்று உரைத்தனள். பின்னர் பிரமசர்மாவென்ற பிராமணனும் இங்ஙனம் தனது மனைவியாகிய சுசீலை புகட்டின நற்புத்தியால் ஞானம் பிறந்து, தான் அதிக வயது சென்றவனாயிருந்தபோதிலும் ஸ்நாந சந்தியாவந்தன முதலிய சத்கருமங்களைப் புரிந்து வந்ததுந் தவிர, தனது பெண்சாதியினது சொற்படியே இரண்டுஅஸ்வத்த விருக்ஷத்தை வைத்து வளர்த்து, அதைச் சுற்றிலும் சுவர்ணம்போல் பளபளப்பான மேடையைக் கட்டி, அம்மேடையில் விசித்திரமான கோலங்களைத் தீட்டி அலங்கரித்து, அம்மரத்தைப் பிரதிதினமுஞ் சேவித்து, அபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு வந்தனன். பதிவிருதைகளுக்குள் உத்தமியான அவனது பெண்சாதியும் மகா பரிசுத்தையாய் எப்பொழுதும் தனது பதிக்கு ஹிதத்தைக் கருதினவளாய் இந்திரன் விஷயத்தில் இந்திராணிபோல ஸதா அவனுக்கு சிச்ருஷைசெய்துகொண்டு

சகலவித சத்காரியங்களிலும் ஜாக்கிரதையாயிருந்தனள். மேலும், தன துகணவன் எப்பொழுதேனும் தன்பேரில் கோபமுற்றிருந்தால், தான் புன்சிரிப்புடன் கூடிய முகத்தையுடையவளாகவும், அவன் ஒருக்கால் தன்னை வெருட்டி யதட்டினால் பயந்து நடுநடுங்கியும், அவன் சந்தோஷமா யிருக்குங் காலங்களிலும் தானுமவன் பக்கத்தில் இருந்து சந்தோஷித்தும், அவன் போஜனஞ் செய்தபிறகு சேஷ அன்னத்தைப் புசித்தும், இராத்திரி அவன் நித்திரையுற்ற பிறகே நித்திரை செய்தும் காலையில் அவன் எழுந்திருப்பதற்கு முந்தியே எழுந்து, அவனை ஹரி போல் பாவித்து நமஸ்கரித்தும், அவனுக்கு ஆயுராரோக்கிய முண்டாகும்பொருட்டுத் தான் பிரதிதினமும் சூரியனைத் தொழுதும், தேவாலயம் மடாலய மு லிய விடங்களிற் சென்று, சத் கதைகளைக்கேட்டும், தன்னுடைய மங்கலசூத்திரமானது நெடியகால மிருக்கவேண்டுமென்று பெரியோர்களைப் பிரார்த்தித்தும் வந்தனள். கௌண்டிண்ணிய கோத்திரத்திற் பிறந்த அப்பெண் இவையே தவிர, துலாமாஸம், கார்த்திகை மாஸம், மாசிமாஸம், சித்திரை மாஸம் இவைகளில் காவேரி ஸ்நாநம் புரிந்தும், தன் கணவனுக்குப் பிரியமான போஜன பதார்த்தங்களையும் பக்ஷியங்களையுஞ் செய்து அவற்றைத் தனது கைகளால் அவனுக்குப் பரிமாறி, அவனை யதேஷ்டமாய் உண்ணும்படிப் பிரார்த்தித்து உண்பித்தும், அவனுக்குத் திருப்தியுண்டாகும்படி பல இனிமைகளைச் செய்தும், இராத்திரி அவன் உறங்குமளவும் அவனுக்குக் கை கால் பிடித்தல் முதலிய கைங்கரியங்களைச் செய்தும், அவன் உறங்கின பிறகு தான் ஏதேனும் சத்தஞ்செய்தால் தனது கணவனுடைய நித்திரைக்குப் பங்கம் வந்துவிடுமென்று அஞ்சி மௌனமாய் அவன் காற்கடையில் படுத்துறங்கியும், வைகறையில் அவன் எழுந்திருப்பதற்கு முன்பே எழுந்திருந்து தனது கிருகத்தைச் சுத்திசெய்தும் இத்தகைய நல்லொழுக்கத்தில் ஒழுகிவந்தாள். அவள் தனது புருடனைப் போலவே தானும் அவனுடைய நெடிய வாழ்நாளைக் கருதிப் பிரதிதினம் பிராதஸ்நாநஞ் செய்துவருவாள். அவள் மாதவிடாயான மூன்று தினங்களிலும் தனது கிருகத்தின் ஓர் மூலையில் இருந்து பசியால் வருந்தினபோதிலும், அன்னாகாரமில்லாமல் கொஞ்சம் ஜலத்தை மாத்திரம் பானஞ்செய்து, உபவாஸமா யிருந்து, ஸ்நாந தினத்தில் பரிசுத்தையாய் மஞ்சள் குங்குமங்களை யணிந்து நல்ல வஸ்திரமுடுத்தி, பரபுருஷரை மனதிலும் நினையாமல் எப்பொழுதும் குனிந்த தலை நிமிராமல் தனது கால் பெருவிரலைப் பார்த்துக்கொண்டு தனது புருஷனை சாக்ஷாத் சிவபெருமான் என்று தியானித்து, அவனது பாதத்தில்

வீழ்ந்து பணிந்து துதி செய்வாள். அவள் மத்தியான்ன காலத்தில் வந்த அதிதிகளுக்கும் பிக்ஷுகர்களுக்கும் அன்ன முதவி சத்கரிப்பாள். தனது கணவனுடைய அனுமதியின்பேரில் தரித்திரர்களுக்குத் திரவியங்களைக் கொடுத்து உபகரிப்பாள். இவள் இங்ஙனம் சத்கருமங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கையில் ஓர்நாள் மத்தியான்னத்தில் அதிதிகளையும் பிக்ஷுகர்களையும் போஜனம் செய்வித்துப் பின்னர் தனது புருஷனுக்கும் போஜனம் பரிமாறப் போயினள். அத்தருணத்தில் யமபடர்கள் தென்திசைக் கோமானது உத்திரவின்படி, அந்தப் பிரமசர்மா வென்னும் பிராமணனை யமபுரிக்குக் கொண்டுபோகுமாறு வந்தனர். அவர்கள் வந்து அவன் வீட்டில் நுழைய முயலுகையில் பதிவிரதா சிரோமணியான சுசீலையினது கற்பு நிலைமையின் மகத்துவத்தினால் அவர்கள் அவன் அருகே நெருங்கச் சக்தியற்றவர்களாய், மீண்டும் தங்கள் யஜமானனாகிய யமதர்மராஜனிடம் சென்று முறையிட்டுக் கொள்வாராயினர்.

"சுவாமி! நாங்கள் தம்முடைய கட்டளைப்படி பிரமசர்மா வென்னும் மறையோனைப் பாசத்தால் கட்டி யிழுத்துக்கொண்டு வரப் போனோம். ஆகிலும் அவனது பெண்சாதி சுசீலையினது பாதிவ்ரத்யத்தினா லுண்டான தேஜஸ்ஸினால் தகிக்கப்பட்டு ஒடுங்கி வந்தோம். அவனைப் பிடித்துக்கொண்டுவர எங்களுக்குச் சக்தி யில்லை" என்றார்கள். உடனே யமதர்மராஜனும் சித்திரகுப்தனை நோக்கி: "ஓ சித்திரகுப்தா! இப்பொழுது பிரமசர்மா வென்போன் பலவித தீச்செயல்களைப் புரிந்ததினால் க்ஷீணமான ஆயுளையுடையவனா யிருக்கின்றான். அவனைக் கொண்டு வரும்படி நம்முடைய படர்களை யனுப்ப அவர்கள் அவனது பெண்சாதியின் கற்பின் மகத்துவத்தினால் கிட்ட நெருங்க வொட்டாமல் துரத்தப்பட்டார்களாம். நல்லது; நீ நேரேபோய் விரைவில் அவனை இங்கே அழைத்துக்கொண்டு வா" என்றான். சித்திர குப்தனும் விரைவில் பிரமசர்மாவின் கிருகத்தையடைந்து, சுசீலையினது கற்பு நிலைமைக்கு அஞ்சி, அவள் அருகில் செல்லாமல் அவளது புருஷன் சமீபத்தில் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் இருந்து, அவனைக் கொண்டுபோகச் சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனன். இத்தருணத்தில் பிரமசர்மா வானவன் தனது பெண்சாதியை நோக்கி: "ஓ பிரிய நாயகி! இன்று இராத்திரி நீ எனக்கு இன்ன கறியமுதைச் செய்துகொடு" என்று தனக்குப் பிரியமான ஓர் கறியமுதைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னான். அருகில் மறைந்து நின்ற சித்திரகுப்தனும் இதனைக் கேட்டுக் கலீர் என்று நகைத்தனன். இவன் நகைத்த சத்தம் சுசீலையினது காதில்

விழவே அவளும் இதேது இருந்தாற்போல் இங்கு ஓர் சத்தம் காதிற் படுகின்றது? இவ்விடத்திலோ ஒருவரையும் காணோம். இஃதென்ன விநோதமா யிருக்கிறதென்று தன்னுள் வியப்படைந்து, நாற்புறமும் உய்த்து நோக்கியும் சத்தத்தின் காரணம் தனக்குப் புலப்படாததினால் அவள் உடனே சொன்னதாவது: "யான் கடவுளைப் பக்தியுடன் பூஜித்திருப்பது மெய்யாயிருந்தாலும், யான் பதிவிரதையாயிருப்பது ஸத்தியமா யிருக்கும் பக்ஷத்திலும், யான் சுத்தமான எண்ணமுடையவளா யிருப்பதும் உண்மையா யிருந்தால் இப்பொழுது எனது காதில் விழுந்த சத்தத்திற்குக் காரணமான வஸ்து எனக்குக் கட்புலனாகக்கடவது. இவ்வுலகத்தில் எங்கெந்த வஸ்து பார்க்கப்படுகின்றதோ, அல்லது கேட்கப்படுகின்றதோ, அந்தந்த வஸ்துவினுடைய அகத்திலும் புறத்திலும் சாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணன வசிக்கிறான் என்ற வசனம் ஸத்யமாயிருப்பின் இச்சத்தத்தின் காரணம் எனக்குப் புலப்படக்கடவது. கணவனே தெய்வம் என்று பெரியோர் உரைசெய்யும் மொழி சத்தியமாயிருந்து, யானும் அங்ஙனம் கணவனையே தெய்வமென்று எண்ணியிருப்பது உண்மையானால், எனக்குச் சத்தத்தின் காரணம் புலப்படக் கடவது. யான் காவேரியில் சுசியாய்த் துலாஸ்நானஞ் செய்து பெரியோர்களை ஆராதித்தது வாஸ்தவமாயிருப்பின், எனக்கு அச்சத்தத்தின் காரணம் புலப்படக்கடவது. ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரப்பிரம்மம் என்றும், நாராயணனே பரத்துவம் என்றும், நாராயணனே பரஞ்சோதி யென்றும், நாராயணனே பரமாத்மாவென்றும், ஓலமிடுகிற வேதவாக்கியம் உண்மையாயிருப்பின் எனக்குச் சத்தத்தின் காரணம் புலப்படக்கடவது" என்றிங்ஙனம் சுசீலை கடவுளைப் பிரார்த்தித்த மாத்திரத்தில் சித்திரகுப்தன் அவளது பக்திச் சிரத்தைக்கு மெச்சி, உடனே அவளுக்கு ஸௌம்மியமான வடிவுடன் பிரத்தியக்ஷமாயினான். இங்ஙனம் கிரீட மகர குண்டல ஹார கேயூர கடக கங்கண. முதலிய திவ்யாபரண பூஷிதனாய்ப் புன்சிரிப்போடு கூடிய முகத்துடன் தன் கண்களுக்குத் தோன்றின சித்திரகுப்தனைக் கண்ட சுசீலையும், தன்னுள் இவர் "அக்கினிதேவனோ? அல்லது சூரியபகவானோ? அன்றேல் ஸ்ரீஹரியோ?" என்று பலவாறாகச் சந்தேகித்துப் பின்பு தனது பாதிவ்ரத்தியத்தின் மகத்துவத்தினால் அவன் தன் கணவனைக் கவர்ந்து செல்லவந்த சித்திரகுப்தன் என்று உணர்ந்து உடனே அவனுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்தனள். சித்திரகுப்தனும் தன்னை நமஸ்கரித்த சுசீலையை நோக்கி, "தீர்க்க ஸுமங்கலீபவ" என்று ஆசீர்வதித்தனன். உடனே சுசீலையும் தன்னுள் அதிக சந்தோஷமுற்று அவனு

க்கு அர்க்கியம் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்து, அவனை நோக்கி: "ஓ சித்திரகுப்தரே! நீர் இப்பொழுது என்னை நோக்கித் தீர்க்க ஸுமங்கலீபவ என்று ஆசீர்வாதம் செய்துவிட்டீர். அங்ஙனமே உமது வாக்கு வீண் போகாமல் சத்தியமா யிருக்கும்படிச் செய்யப் பிரார்த்திக்கின்றேன்" என இதனைக் கேட்ட சித்திரகுப்தன் கிஞ்சித்து வெட்கமடைந்து அவளை நோக்கி உரைக்கின்றான்.

"யான் இப்பொழுது நினது கணவனை யமனிடம் அழைத்துப் போமாறு இங்குற்றிருக்கிறேன். நீ என்னை நமஸ்கரித்தமையால் யான் உலக வழக்கம்போல ஆசீர்வாதஞ் செய்தேன். ஏனென்றால் சிறியோராயிருப்பவர் பெரியோருக்கு வந்தனம் புரிந்தக்கால் அக்காலைப் பெரியோர் அச்சிறியோருக்கு ஆசீர்வாதம் செய்யாவிடில் அப்பெரியோர்களுடைய ஆயுள் க்ஷீணித்து அச்சிறியோரை வந்தடையும். அங்ஙனம் ஆசீர்வதிப்பதிலும் சில கிரமங்கள் உண்டு. அஃதெங்ஙனமெனில், உபநயனமாகாத ஓர் சிறுவன் தனக்குக் குருவாகிய ஓர் சுரோத்திரியனை வந்தனம் செய்தால், அந்தக் குருவானவர் அச்சிறுவனை நோக்கி, (ஆயுஷ்மான்பவா) என்றும், மேதாவியா யிருக்கக் கடவை என்றும் ஆசீர்வதிக்கவேண்டும். ஓர் பிரமசாரி அல்லது கிரகஸ்தன் நமஸ்கரித்தால் அவனை நோக்கி ஓர் பெரியவன் இன்ன பெயரையும் இன்ன சர்மாவையுமுடைய ஓ குழந்தாய்! (ஆயுஷ்மான்பவா சௌம்யா) என்று அவனது சர்மநாமங்களைக் குறிப்பிட்டு ஆசீர்வதிக்கவேண்டும். ஓர் மறையோன் தன்னை நமஸ்கரிக்கின்ற ஓர் கன்னிகாப் பெண்ணை நோக்கி, (சம்யக் பர்த்துரு மதீபவா - நல்ல பர்த்தாவை யடையக் கடவை) என்று அனுக்கிரகிக்க வேண்டும். ஒரு ஸ்திரீ விவாஹமானவளா யிருப்பின் அவளை நோக்கித் தீர்க்க ஸுமங்கலீபவா என்று ஆசீர்வதிக்கவேண்டும். ஒரு மறையோன் தன்னை வணங்குகின்ற விதவையை நோக்கி, (ஞானவதீபவ) என்று ஆசி கூறவேண்டும். ஆசீர்வாதம் செய்யும் முறைகள் இவைதான். இங்ஙனம் ஆசீர்வதிப்பவன் உலகத்தில் சுகியா யிருப்பான். ஆனதுபற்றியே யானும் என்னை வணங்கின உன்னை நோக்கித் தீர்க்க சுமங்கலியா யிருக்கக் கடவை யென்று ஆசீர்வதித்துவிட்டேன். இனி என் வார்த்தையும் பொய்யாகக்கூடாது. யான் உனக்கு ஓர் உபாயம் சொல்லுகின்றேன். அங்ஙனம் நீ செய்வாயேல் நினது பர்த்தா தீர்க்காயுஸாக விருப்பான். அஃது என்னவெனில், நீ இதுகாறுஞ் செய்திருக்கின்ற காவேரி ஸ்நானங்களில் ஒரு வருடத்திய ஸ்நான பலனை நினதுபுருடன் அடையுமாறு

அவனுக்குத் தத்தம் செய்வாயேல் அவன் இனி தீர்க்காயுளா யிருப்பான். எனது வார்த்தையும் வீண்போகாமலிருக்கும். இப்பொழுது யான் இவனை யமனிடம் கொண்டுபோய்க் காண்பித்துவிட்டு இவனை மீண்டும் இங்கு அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன். இதைப்பற்றி நீ ஈஷத்தேனும் சிந்திக்க வேண்டுவதில்லை'' என்றான்.

இதனைக் கேட்ட சுசீலையும், நல்லது இஃதிருக்கட்டும்: "நீர் கொல் என்று நகைத்ததற்குக் காரணம் யாது? அதனை அடியாளுக்கு உரை செய்ய வேண்டும்'' என்று பிரார்த்திக்கவே, சித்திர குப்தனும் அவளை நோக்கி: "அம்மணி! யான் பாபத்தினால் க்ஷீணமான ஆயுளையுடைய நினது புருடனைக் கொண்டுபோகுமாறு பக்கத்தில் வந்திருக்கின்றேன். இன்னுஞ் சிறிது நிமிஷங்களில் இவன் உயிரை யிழக்கப் போகின்றான். இதனை யறியாமல் தான் வெகுகாலம் ஜீவித்திருப்பவன்போல் நின்னை நோக்கி: "அடி! இன்று இராத்திரி இன்ன கறியமுது செய்து கொடு'' என்று ஓர் கறியைக் குறிப்பிட்டுக் கேட்டதற்காகத்தான் யான் அங்ஙனம் நகை செய்தேன். உலகத்தில் மானிட ஜன்மமெடுத்த ஒவ்வொரு பிராணியும் அவனவன் பெண்டு பிள்ளைகளைக் காப்பாற்ற வேண்டி அங்குமிங்குமோடி, ஏதேனும் ஓர் இழிவான செய்கையைப் புரிந்தாகிலும் தனது குடும்ப சம்ரக்ஷணை செய்ய முயன்று, அதே கவலையாய்த் தன் காலங்களை யெல்லாம் வீணே கழித்து பாபத்துக்கு ஆளாகின்றானே யன்றித் தனது கை கால் முதலிய உறுப்புக்கள் திடமா யிருக்கையிலேயே நல்ல கருமங்களைப் புரிந்து, நற்கதியடைய முயலுகிறதில்லை. இங்ஙனம் அவன் தனது தேகத்தில் வலிமை இருக்குங் காலமெல்லாம் ஸம்சார பாசத்தினால் கட்டுண்டவனாகத் தன் மனதிற் கிசைந்தவாறு தீச்செயல்களைப் புரிந்துவிட்டுப் பின்னர் தேகத்தில் வலிமை குன்றி, வார்த்திகம் மேலிட்டு வியாஸ்தனாயிருக்குங் காலையில் எழுந்து நடக்கவும் சக்தி யற்றவனாகி, "ஓ புத்திரனே! ஓ பெண்சாதியே! என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்'' என்று கதறி யழுகின்றான். அப்பொழுது அவனுடைய பந்துக்கள் எல்லோரும் "சி! சி! கிழப்பிணமே! வாயை யடைத்துக் கொண்டு சும்மா விழுந்துகிட'' என்று அதட்டிச் சொல்லுகிறார்கள். அப்பொழுதுதான் மூடாத்துமாவான இவனுக்கு நல்ல புத்திபிறந்து: "ஐயோ! நானிதுவரையில் பரலோகத்திற்கு ஹிதமான நற்கிரியைகளில் அணுவேனும் புரியாமல் கேவலம் துஷ்கிருத்தியங்களைச் செய்து வீணேகாலம் கழித்துவிட்டேன். என்ன செய்வேன்?'' என்று விசனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், நமன் இதுதான் சமயமென்று நினைத்துப்

பூனை எங்ஙனம் எலியை பிடிக்குமோ அங்ஙனம் அவனுயிரைக்கவர்ந்து போகின்றான். ஆதலின், ஒருவன் தனதாபுத்திர மித்திர களத்திரர்களிடத்தில் ஆசையை முற்றிலுமொழித்து, தருமங்களையே புரியக் கடவன். ஓ பதிவ்ரதா சிரோமணியான சுசீலையே! நீ இப்பொழுது கொடுத்த காவேரி ஸ்நாந பலத்தினாலே நினது புருடன் தீர்க்காயுஷா யிருப்பான்; தடையில்லை. ஆகையால், நீ இவனது சரீரத்தை ஒரு ஜாம காலம் பத்திரமாய்க் காப்பாற்றிக் கொண்டிரு. யான் இன்னும் ஒரு ஜாம நேரத்திற்குள் இவனுயிரைக் கவர்ந்து கொண்டுபோய் நமனுக்குக் காண்பித்து மீண்டும் கொண்டுவந்து விடுகிறேன் என்றனன்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்

8-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்.

பிரமசர்மா உபாக்கியானம்.

—:():—

இங்ஙனமுறைத்த அகஸ்திய நாரதர்களை நோக்கி ஹரிச்சந்திர மகாராஜனும்: "முனிசேகரர்களே! பிரமசர்மா வென்போன் யமனிடம்போய் வந்த வரலாற்றைச் சவிஸ்தாரமாய்க் கூறவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்கவே, முன்பு நாரதர் தர்மராஜனுக்கு உரைத்தபடி கும்ப முனிவருஞ் சொல்லத் தொடங்கினர். கேட்பாய் மகாராஜனே! இங்ஙனஞ் சுசீலைக்கும் சித்திரகுப்தனுக்கும் நடந்த சம்வாதங்கள் முற்றும் இவ்விருவரைத் தவிர வேறு ஒருவருக்குந் தெரியாது. இச்சங்கதியில் ஏதுமுணராத சுசீலையின் கணவனும் அவளை நோக்கி "ஓ நாயகி! யான் கழனிக்குப் போய்ப் பார்க்கவேண்டும். சீக்கிரம் அன்னம் பரிமாறு" என்று சொல்லி, அவள் அங்ஙனஞ் செய்தவுடன் போஜனம் சீக்கிரம் பண்ணவேண்டுமென்ற வெண்ணத்துடன் கவளங் கவளமாய் வாயிற் போட்டு விழுங்கவே, அதினால் நெஞ்சடைந்து இறந்தானென்னும் வியாஜத்தினால் சித்திரகுப்தனும் அவனது ஆத்துமாவைக் கிரகித்துக் கொண்டு ஸம்யமனி யென்ற யமபுரியை நோக்கிச் செல்லுங் காலையில், வழியில் பூர்வம் அவன் கடன்காரர்களாகிற இரண்டு சக்கிலிகள்வந்து, வழியை மறித்துக்கொண்டு, "அடா கெடுவாய்! எங்களிடத்தில் பாதரக்ஷையை வாங்கிக்கொண்டு பணந்தருகிறேனென்று சொல்லி ஏமா

ற்றி விட்டனை யல்லவோ? இப்பொழுது நீ எங்குச் செல்கின்றனை! எங்கள் பாதரக்ஷையைக் கொடுத்துவிட்டுப் பின்பு எங்கேனும் போகுதி, அன்றேல் யாங்கள் நின்னை விடோம்" என்றார்கள். இதனைக் கேட்ட சித்திரகுப்தன் அவர்களைநோக்கி, "ஓ சக்கிலிகளே! அப்பாதரக்ஷையின் விலையை யானிதோ கொடுக்கின்றேன். இவ்வந்தணனை மறிக்காது விட்டுவிடுங்கள்" என்றுரைக்க, அவர்கள்: "ஐயா! முன் நாங்களிருவரும் வயிற்றுக்கு ஒன்றுமில்லாமல் பசியால் பீடிக்கப்பட்டு இவனிடத்தில் அதனைக் கிரயத்துக்கு விற்றோம். அங்ஙனம் நாங்கள் பசியால் வருந்திய காலத்தில் இவன் எங்கள் பணத்தைத் தராமல் கேட்டபொழுதெல்லாம் எங்களைக் கண்டவாறு திட்டினான். நாங்களும் நீச ஜாதியிற் பிறந்தவர்களா யிருந்ததினால், அவன் வீட்டிற்குள் போய் கேட்கக் கூடாதவர்களா யிருந்தோம். இப்பொழுது எங்களுக்குப் பணம் வேண்டாம். அப்பாதரக்ஷையின் அளவுக்குச் சரியான தோலைக் கொடுத்தாலல்லது நாங்கள் இவனை விடோம். மேலும், கோஹத்தி, பிராமணஹத்தி, ஸ்திரீஹத்தி, முதலியவற்றைச் செய்தவர்கள் கூட ஏதேனும் அதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்வார்களேயானால், அவர்களுக்கு நற்கதி கிடைக்கும். கடன் பட்டவனுக்கோ யாதொரு பிராயச்சித்தமுங் கிடையாது. அப்படி வாங்கின கடனைக் கொடாமலிருப்பவனுக்கு அநேக கற்பகாலம் வரையிலும் நரகமே யல்லது வேறில்லை. இப்பொழுது நாங்களிருவரும் இவனுக்குப் பிள்ளைகளாகவாகிலும் பிறந்து, இவனுடைய தனங்களை யனுபவிக்கின்றோம்" என்று சொல்லி அவ்வந்தணனை நையப் புடைக்க ஆரம்பித்தார்கள். அத்தருணத்தில் திடீரென்று வாலிபர்களான இரண்டு பிரமசாரிகள் தோன்றி அங்கு வழக்கிட்டுக் கொண்டிருந்த சக்கிலிகள் இருவரையும் நோக்கி உரைப்பாராயினர்.

"ஓ சக்கிலிகளே! பூர்வம் எமக்குப் பரமோபகாரம் செய்த இம்மகானுபாவனை ஏன் இங்ஙனம் வதைக்கின்றீர்கள். அவன் உங்களுக்கு யாது கொடுக்கவேண்டுமோ அதனை யுரைப்பீரேல் யாமுமக்கு அதனைத் தடையின்றி இப்போதே யளிக்கின்றோம்" எனவே, அச்சர்மகாரர்களும் அவ்விளங் குமரரை நோக்கி, "ஐயமாரே! இவ் வந்தணன் எமதிடத்தில் பாதரக்ஷை வாங்கிக்கொண்டு அதின் கிரயத்தைக் கொடாமலிருக்கின்றான். இப்பொழுது அந்தப் பாதரக்ஷையை யாகிலும் அல்லது அதன் நிறைக்குச் சமமான வேறு தோலையாகிலும் கொடுத்தாலல்லது யாம் இவனை விடமாட்டோம்" எனவே, அவ்விளைஞர்களும், "அதே பாதரக்ஷையை இப்பொழுது எங்ஙனம் கொடுக்

கக்கூடும்? ஆதலின், அதற்குச் சரியான தோலைத் தருகின்றோம். அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு இந்த மகா தர்மிஷ்டனான மறையோனை உங்களுடைய ருணபந்தத்தினின்றும் விடுவித்து அவன் சுகமாய்ச் செல்லும்படிச் செய்யுங்கள்" என்றுரைத்து, உடனே தங்களுடைய துடைகளின் தோலையுரித்துப் பாதரக்ஷையின் நிறைக்குச் சரியாயிருக்கும்படி நிறுத்து அளித்தார்கள். அச்சக்கிலிகளும் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு, "ஓ பிராமணா! நீ இனி சுகமாய்ச் செல்" என்றுரைத்துத் தங்களிருப்பிட மேகினார்கள். பின்னர் பிரமசர்மாவும் தன்னுள் மிதமற்ற களிப்பை யடைந்து, அப்பிரமசாரிகளை நோக்கி, "ஓ புண்ணிய புருடர்களே! நீங்கள் யாவர்? எங்கிருந்து இங்குற்றீர்கள்? அகாரண பந்துக்களான உங்களுக்கு நீசனான யான் பூர்வம் யாது நன்றி புரிந்தனன். யான் உங்களுடைய தரிசனத்தினால் மிகவும் புனிதனானேன்" என்று துதித்துக் கேட்கவே, அப்பிரமசாரிகள்: "ஐயா! நாங்களிருவரும் பூர்வம் நீர் வைத்துப் பயிர்செய்து பிரதி தினமும் தண்ணீர் வார்த்து ஆதிவாரம் தோறும் ஏழு பிரதக்ஷணங்களையும் பண்ணிவந்த அஸ்வத்த விருக்ஷங்கள். நீர் புரிந்த நன்றிக்குக் கைம்மாறாக இப்பொழுது யாமிருவரும் எங்களுடைய தேகத்தினது தோலை யளித்து உம்மை விடுவித்தோம். நீர் மீண்டும் உமது இருப்பிடமுற்றும் நதிக்கரையில் நீர் வைத்துப் பயிர்செய்த அம்மரங்கள் இரண்டையும் பார்ப்பீரேல், அவை தோலுரிபட்டிருப்பதை அறிவீரென்றுரைத்து, உடனே அந்தர்த்தான மானார்கள்.

பின்னர் சித்திரகுப்தன் மறையோனை நோக்கி, "பார்த்தாயா புண்ணியத்தின் மகிமையை. நீ முன்னம் அவ்வரசமரங்களை வைத்துப் பூசித்ததினாலும் அவைகளின் தரிசனத்தினாலும் நீ செய்த பாவங்கள் தொலைந்து புனிதனாய் விட்டனை. இனிமேலாகிலும் நீ புண்ணிய கருமங்களைப் புரிந்துகொண்டிரு. யான் உன் மனைவிக்குச் செய்த ஆசீர்வாதம் பொய்யாகாமல் உனக்குத் தீர்க்காயுஸு சித்திக்கும் பொருட்டும் யமதருமராஜன் உன்மீது கொண்டிருக்கின்ற கோபந் தணிந்து அவர் உன்னிடத்தில் பிரியமாய் இருக்கும்படிக்கும் இப்பொழுது யான் யமனது ஸ்தோத்திரத்தை நினக்கு உபதேசிக்கின்றேன். அதனைப் பரிசுத்தனாயிருந்து கேள்" என்றுரைத்து அவனுக்கு அதனையுபதேசித்து, மீண்டும் அவனை நோக்கி: யான் உன்னை நமனிடம் கொண்டுபோய் விட்டவுடன் நீ அவருக்குச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து, இந்த யம ஸ்தோத்திரத்தை அவர் முன்னின்று ஜபித்து, அவர் உன்மீது இரங்கும்படிப் பிரார்த்தித்துக் கேட்பாயாகில், அவர்

கருணைகூர்ந்து நமஸ்கரிக்கின்ற உனக்கு ஆசீர்வதிப்பார். அதினால் உனக்குத் தீர்க்காயுஸு உண்டாகும்" என்றுரைத்து அவனை யமபுரிக்கு இட்டுக்கொண்டுபோய் யமன் முன் விட்டனன். பிரமசர்மாவும் சபையில் வீற்றிருக்கின்ற யமதர்மராஜனைத் தூரத்தினின்று காணும்பொழுது அவருடைய ஸ்தோத்திரத்தை வாக்கினால் உச்சரித்துக் கொண்டே அணுகி அவருக்கு ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்தனன்.

இத்துதியைக் கேட்ட யமனும் வெகு ஸந்தோஷத்துடன் "ஸௌம்மியனே! தீர்க்காயுஷ்மானாக இருக்கக் கடவை" என்று ஆசீர்வதித்து மீண்டும் அவனை நோக்கி: "ஓ பிரமசர்மாவே! நீ இப்பொழுது சொன்ன எனது ஸ்தோத்திரத்தை எவனாகிலும் படித்தாலும் அல்லது பிறருக்குச் சொன்னாலும் அவன் தீர்க்காயுஷ்மானாகவும் அதிக சம்பத்துடையனாகவும் இருப்பான்.

"இத்தோத்திரம் பாவங்களைப் போக்கும்; மிருத்துயுவை வரவொட்டாது புண்ணியத்தையே விருத்தி செய்யும்; ஆயுளைத் தரும் பிரதிதினமும் இத்தோத்திரத்தைப் பாராயணம் பண்ணுபவன் எல்லாத் துன்பங்களையும் போக்கி இன்ப மயமாவான். உனக்கொரு இரகசியத்தை உபதேசிக்கிறேன். ஒவ்வொருவருடைய ஜன்ம நக்ஷத்திரத்திலும், என் நக்ஷத்திரமான பரணியிலும், இத்தோத்திரத்தைப் படித்தால் அவனுக்கு ரோகங்களணுகா. அவன் வம்சமும் தீர்க்காயுளை யடையும். இதைப் படித்தாலும், படிப்பித்தாலும், அவர்கள் சதவருடம் ஜீவித்திருப்பார்கள்" என்று கூறி யருளினர். பின்னர் பிரமசர்மாவும் யமனை நோக்கி "சுவாமி! அடியேன் எந்தத் தீவினையால் இப்பொழுது நஷ்டாயுஸாய் யமபுரிக்கு வந்தேன்? எந்தப் புண்ணியத்தின் மகத்துவத்தினால் மீண்டும் தீர்க்காயுஷ்மானாக ஆயினேன்? சகலமுமறிந்த தேவரீர் அதன் காரணத்தை அடியேனுக்கு அருளிச் செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்கவே, யமதர்மராஜனும். "நீ முன் ஜன்மத்தில் உனது வீட்டினுக்கு மிடியாலும் பசியாலும் ரோகத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டு வந்த ஓர் அந்தணனுக்கு உணவளித்து ரோக நிவர்த்தி செய்து அவனைப் பாதுகாத்த புண்ணியத்தினால் இப்பொழுது உனக்குத் தீர்க்காயுஷ்ய முண்டாயிற்று. பராந்ந போஜனம் அபக்ஷ்ய பக்ஷணம் முதலிய பாவச் செய்கைகளால் நீ நஷ்டாயுவானாய். ஆதலின் இனி எப்பொழுதும் தர்மமே நிச்சயம் என்று இருக்கக்கடவை. தருமமுடையவனுக்கு எக்காலமும் பயமில்லை. பூர்வம் நளமகாராஜன் இந்த ஸ்தோத்திரத்தால் நம்மைத் துதித்து திரிலோகங்களையும் ஜயி

த்து தீர்க்காயுவானன். பாபிகள் பாவ கதியையே யடைவார்கள். சாதுக்கள் சத் கதியையே அடைவார்கள். இன்னுஞ் சில விஷயங்களை விளக்குகிறேன், அவற்றைக் கேட்பாயாக: எட்டு வயதுடைய பெண்ணைக் கௌரியெனல் வேண்டும்; ஒன்பது வயதுடையவள் ரோகிணி எனப்படும்; பத்து வயதுடையாள் கன்னிகையாவள்; அதற்கு மேற்பட்டவள் ரஜஸ்வலா என்பர். இவர்களுள் கௌரி என்பவளைத் தானஞ் செய்யில் நாகலோகத்தையும், ரோகிணியைத் தருபவன், வைகுண்டத்தையும். கன்னியைத் தருபவன் பிரமலோகத்தையும், ரஜஸ்வலையைக் கொடுப்பவன் ரௌரவத்தையும் அடைவான். ஸ்ரீ ஹரியின் ஆராதனைக்காக குங்கிலியமும் நெய்யும் தண்டுலமும் தருபவனும், வைசுவதேவம் செய்பவருக்குத் தண்டுலம் தருபவனும், சொர்க்க மடைவான், துலா கார்த்திக மாக வைசாக மாதங்களில் காவேரி ஸ்நாநம் செய்பவரும் புண்ணிய புராணங்களில் ஆசக்தியுடையவர்களும் ஞான சாஸ்திர உபதேச பௌராணிகரை வஸ்திர புஷ்பாக்ஷதைகளால் பூசிப்பவர்களும், விஷ்ணு பூசைக்காகத் தூப தீப கலயங்களைக் கொடுப்பவரும் தேவலோக வாசம் பெறுவார்கள். ஓ பிரமசர்மனே! இனி பாவங்களின் பான்மையைப் பகுத்துக் கூறுகிறேன். பாபிகள் சிரித்துக்கொண்டே செய்த ஒவ்வொரு காரியத்திற்கும் மறுமையில் அழுதுகொண்டே அனுபவிக்கப்பெறுவர். பிராதக்கால ஸ்நானமில்லாது பகவானுக்கு ஆராதனை செய்யாத அன்னத்தைப் புசிப்பவர்களும், நாஸ்திகரும், புராண நம்பிக்கை யற்றவரும், பரப்பிரயோசனத்தைக் கெடுப்பவரும், மணி தூபம் தீபம் துளசி முதலியவையில்லாது பூசிப்பவரும், ஆமணக்கு எருக்கு முருக்கு இவ்விலைகளில் துளசி தளத்தையும் புஷ்பத்தையும் கொண்டுவருபவரும், காமபாண பின்னராகி நிஷித்ததினத்தில் ஸ்திரீ சங்கமம் செய்பவரும், அவுபாசனம் அக்னிஹோத்திரம் வைசுவதேவம் புரியாது உண்பவரும், ஸ்திரீகளுடனும் குழந்தைகளோடும் உடனிருந்துண்பவரும் கொடுநரகங்களை யனுபவிப்பார்கள். இத்தகைய பாவங்கள் அனந்தமுண்டு. ஆதலால், எதுசெய்யினும் சாஸ்திர விசாரணையோடே செய்யல்வேண்டும். அங்ஙனம் செய்யாது மங்குவானானல் நரகமே அவர்க்குப் பிராப்தமாகும்'' என்று அவனுக்குப் பல தர்மோபதேசங்களைச் செய்து, பின்னர் அவனை நோக்கி, "இனி நீ இங்குத் தாமதம்செய்யாமல் உன் இருப்பிடஞ்சேர்ந்து, உன் பிரிவினையால் வருத்தமுற்றிருக்கின்ற நினது மனைவி ஸுசீலையைச் சந்தோஷப்படுத்து'' என்று சொல்லவே, பிரம்மசர்மாவும் சந்தோஷத்துடன் தன்னிருப்பிடஞ்சேர்ந்து தனது சரீரத்திற்குள்பிரவேசித்துத்

தூங்கி எழுந்திருந்தவன்போல எழுந்திருந்தான். அவனது மனைவியும் அவனைக் காடாலிங்கனம் செய்துகொண்டு, அவன் யமபுரிக்குப் போய்வந்த விருத்தாந்தங்கள் யாவையும் விசாரிக்க, அவனும் அவைகளை ஸவிஸ்தாரமாய்ச் சொல்ல, அவற்றால் ஆநந்தக்கடலில் மூழ்கினவளாய் முன்னிலும் மும்மடங்கு அதிகமாய்க் காவேரி ஸ்நாநம், அசுவத்தஸேவை முதலிய நற்கிரியைகளைப் புரிந்து, பர்த்ரு, சிச்ருஷைசெய்து கொண்டிருந்து, காலதர்மத்தை யடைந்து திவ்விய விமானத்திலேறிக்கொண்டு பிரம்மலோகம் சென்றனள். இந்தச் சுசீலையினது உபாக்கியானத்தைப் பக்தியுடன் படிப்பவரும் கேட்பவரும் நீடூழி வாழ்ந்து நல்லுலகடைவர்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்

9-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

வராக விருத்தாந்தம்.

இப்பால் சுசீலை இறந்தவுடன் பிரம்மசர்மா வென்பவன் மிக்க விசனமடைந்து தனது வீட்டிற் சிறிதுகாலமிருந்து, பின்னர் சோரர்கள் அவனது திரவியங்களை பபகரித்துக் கொண்டுபோகவே, அதிக துக்கமுற்றவனாய்த் தேசாந்தரம் சென்று, பற்பல துராசாரங்களை முன்னையபடியே அனுஷ்டித்து ஸ்நாந சந்தியில்லாமல் கண்ட விடங்களில் புஜித்தும், ஈனர் கூட்டுறவே ஒப்புடையதென மதித்தும், தனது பெண்சாதியின் இனிய நற்போதனைகளை மறந்தும், பலவிடந் திரிந்தும் ஒருநாள் ஒரு பிராமணோத்தமனது கிருகத்தின் வாசலில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவ்வந்தணனும் வழக்கப்படி வைஸ்வதேவம் செய்துவிட்டு வாசலில் வந்து யாராகிலும் அதிதிகள் வந்திருக்கிறார்களோ வென்று பார்க்கையில், இவனைக்கண்டு அதிக பக்தியுடன் அழைத்துக் கொண்டுபோய்ப் போஜனம் அளித்து, அவன் வேத சாஸ்திரங்களில் வல்லோனா யிருப்பதை யறிந்து, அன்றுமுதல் அவனைத் தனது கிருகத்திலேயே வைத்துப் போஷித்தான். பின்னர் ஒருநாள் அந்தக் கிருகஸ்தனுக்கு ஏதோ ஒரு சூதகம் சம்பவித்தபடியால், இந்த பிரம்மசர்மாவைத் தான் செய்யும் நித்திய பூஜையான சுவாமி பூஜை

யைச் செய்யும்படி நியமிக்க, அவனும் ரகஸ்ஸியமாய் பிறர் வீட்டில் சாப்பிட்டுவிட்டு ஸ்வாமி பூஜை செய்தான். அந்தப் பாபத்தினால் அஜீர்ணரோகம் சம்பவித்து மரணமுற்றுப் பற்பல நரகானுபவம் செய்து ஐந்து ஜன்மங்கள் வரையில், துலுக்கனும், பிறகு ஒட்டையாயும், பின்னர் ஸ்ரீ முஷ்ணாரண்ணியத்தில் மலந் தின்பதும் பூமியை முகந்துகொண்டு கோரைப் பற்களால் பூமியைப் பிளந்துகொண்டு செல்வதும் மதங்கொண்டு எல்லோரையும் வெருட்டுவதும் சரீரத்தை அசக்கித் தள்ளுவதும், பூமியைக் காலால்கிண்டி குர் குர் என்று ஓசை செய்வதுமான ஓர் முள்ளம் பன்றியாய்ப் பிறந்தான்.

இப்படியிருக்க; விருத்தாசலத்தில் ஆத்ரேய கோத்திரோத்பவனான பத்மகர்ப்பனென்கின்ற ஓர் வைதிகப் பிராமணோத்தமனிருந்தான். அவன் நித்யமும் பஞ்சாக்ஷர ஜபமுடையவன். ஔபாசன வைசுவதேவங்களைத் தவறாது செய்பவன். இந்திரிய நிக்கிரகம்செய்து, சீதோஷ்ண சுக துக்கங்களைச் சமமாகக் கொள்பவன். யோக நிரதன், தனது வருணத்திற்குரிய ஷட்கருமங்களையும் செய்பவன். தினமும் இருபோதும் ஸ்நாந மாசரிப்பவன். வேதபாராயணத்தோடு வைஷ்ணவ புராணச் சிரவணமும் மற்றும் சத்கர்மங்களும் ஒன்றும் விடாது செய்பவன். இவன் ஒருநாள் அனேக வைதிகர்களுடன் சிவஸ்மாணை செய்துகொண்டு துலாகாவேரி ஸ்நாநம் சேய்யுமாறு அர்த்தராத்திரியில் புறப்பட்டு வழியிற் சென்றுகொண்டிருக்கையில் காற்றும் மழையும் வந்து உபத்திரவிக்க, அந்தப் பிராமணர் எல்லோரும் வழிதெரியாமல் அலைந்து திரிகையில், மிகவும் பயங்கரமான முன்சொன்ன முட்பன்றி வந்து அவர்களைத் துரத்தவே அந்தப் பிராமணர்கள் எல்லோரும் பயந்து வடக்கு திக்கை நோக்கி யோடினார்கள். பத்மகர்ப்பன் என்ற பிராமணன் மட்டும் தென்திசையை நோக்கி, ஓட்டம் பிடித்தனன். அந்தப் பன்றியும் அவர்களை விட்டு இந்தப் பத்மகர்ப்பனை மாத்திரம் துரத்திக்கொண்டு போகவே, அவனும் மிகப் பயந்து ஒரே ஓட்டமாக வோடிக் காவேரியின் ஜலத்திற்குள் மூழ்கி விட்டனன். பன்றியும் வெகு கோபத்துடன் தனதுமுட்களைச் சிலிர்த்துக்கொண்டு, அவன் பிறகே விடாது துரத்திச் சென்று காவேரிக் கரையணித்தாக வருகையில் அங்கு துலாஸ்நாநம் செய்து தலைமயிரை யாற்றிக் கொண்டிருந்த ஓர் தாஸியினது தலைமயிரின் ஜலத்திவலை அதின்மேற்பட்டது. உடனே முன்பு தான் செய்துள்ள அசுவத்த சேவை சிவபூசை இவற்றின் மகிமையால், அக்கரையிலிருந்த எல்லோரும் பார்த்துக்கொண்டி

ருக்கவே பன்றி யுருவம்போய்த் திவ்ய ஸ்திரீகள் உபசரிக்க ஓர் திவ்விய புருடனாய் விமானத்தில் ஏறினதைக் கண்ட பத்மகர்ப்பனும் பயந்தெளிந்து, ஆர்சரியமடைந்து அந்தத் திவ்விய புருடனை நோக்கி: "நீர் யார்? இப்பன்றி ஜன்மம் வரக் காரணம் யாது?" என்று வினவினன். பூர்வம் பிரம்மசர்மா வென்னும் பிராமணனாய்ப் பின்பு கெட்ட தொழில் புரிந்து, பன்றி ஜன்மம் பெற்று, துலாகாவேரி ஸ்நாநம் செய்த தாசியினது தலைமயிரின் ஜலத்துளி பட்டதால், அப்பன்றி ஜன்மம் போய்த் திவ்விய புருடனான அம்மஹானும் அப்பத்ம கர்ப்பனுக்குத் தனது ஜன்ம விருத்தாந்தங்களைச் சவிஸ்தாரமாய் உரைத்துத் தாஸியைப் பலவாறு புகழ்ந்து பத்மகர்ப்பனிடத்தில் விடைபெற்றுத் திவ்விய லோகம் சென்றனன். பின்னர் அங்கு ஸ்நாநம் செய்ய வந்திருந்த சகல பிராமணர்களும் பத்ம கர்ப்பனை நோக்கி, "சுவாமி! தேவரீர் இங்கெழுந்தருளி இந்தக் காவேரி ஸ்நாந மகத்துவத்தை நன்றாய் விளக்கி வைத்தீர். ஆனாலும், இதில் ஸ்நாந ஜபா நுஷ்டானங்கள் செய்யும் முறைமையையும், அருளிச் செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்கவே, அம்மறையோனும் அவைகளை விசிதமாயுரைக்கத் தொடங்கினர்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் காவேரி மகத்துவத்தில்

பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினோருவது அத்தியாயம்.

பத்மகர்ப்பனுக்கும் திவ்விய புருஷனுக்கும் நடந்த சம்வாதம்.

கேளும் தரும புத்திரரே! இங்ஙனம் பத்மகர்ப்பனென்னும் மறையோன் மற்ற ஜனங்களுககுத் துலாகாவேரியினது மகத்துவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் அந்நதியில் இருந்த ஓர் முதலையானது அதில் ஸ்நாநம் செய்யபபோன ஓர் பிராமணனை விழுங்குவதற்காக அவனது அருகில் சென்றது. அத்தருணத்தில், பத்மகர்ப்பன் படித்துக் கொண்டிருந்த துலாகாவேரி மகத்துவத்தில் ஒரு சுலோகம் அம்முதலையின் காதில் விழுந்தது. (உதயத்தில் காவேரியில ஸ்நாந மாடுபவன் சர்வ கர்மங்களினின்றும் விடுபட்டு விஷ்ணுவினுடைய பரமபதத்தை

யடைவான் என்ற அருத்தமுடைய அச்சுலோகம் அதன் காதிற் படவே கொடியதும் நீந்து நிலையற்றதுமான உடனே அந்த முதலை ஜன்மம்போய் ஓர் திவ்விய புருஷனாய் விமானத்தில் தோன்றிற்று. அதுகண்ட பத்மகர்ப்பன் ஆச்சரியசித்தனாய் அத்தேவ தேவகியை நோக்கி, "நீர் யார்? உன் தேயம் எது? நீ தேவகுமாரனா அல்லது உபதேவனா? எங்கு ஜனித்தவன்" என்று வினவவே, அவன் ஐயா! யான் பாஞ்சால தேசத்தில் கங்க கோத்திரத்தில் ஜனித்த சூரியபந்துவென்னும் பேருடைய ஓர் பிராம்மணன். நான் வசித்த கிராமத்துக்கு உத்கலை யென்று பெயர். யான் எல்லா விஷயத்திலும் வல்லோனாயிருந்தும் மகா நிர்த்தயனாகவும் கோபிஷ்டனாகவும் ஸ்நாநசந்தியற்றவனாய் விடாக்ரகண்ணியனாயும் இருந்ததுமன்றி, ஒருநாள் கணவனென்ற ஏழையான ஒரு வைதிகப் பிராமணன் யாகம் புரியவேண்டி மற்றொரு பிராமணனிடத்தில் திரவியம் யாசித்தபோது, அவர்கள் என்னைப் பெரியோனாக மதித்திருந்தமையால், என்முன் அவ்விப்பிரனை யனுப்ப மகா சண்டாளனும், உலோபியுமான யான் ஒரு குருட்டுச் சுவடியும் அவனுக்குக் கொடாதுவிட்டேன். என்னைக் கண்ட அன்னோரும் அப்படியே அவனை வெறுத்தார்கள். இந்த பாபத்திற்கு யானே முதலானவனாகையால், பற்பல கொடிய நரகங்களை யனுபவித்துக் கடைசியில் இந்தக் காவேரியில் ஓர் முதலையாய்ப் பிறந்தேன். இன்றையதினம் ஸ்நாநஞ் செய்யவந்த ஓர் பிராமணனை விழுங்குமாறு அவனருகே செல்லுகையில் தாங்கள் படித்துக்கொண்டிருந்த காவேரி மகத்துவத்தின் ஓர் சுலோகம் காதிற்படவே, யான் வக்ர தந்தத்தையும் கோர ரூபத்தையும் விட்டு இங்ஙனம் ஆயினேன்" என்று சொல்லி அவரைப் பலவாறு துதிசெய்து, மீண்டும் அவரை நோக்கி, "சுவாமி! மகாபாபியாயிருந்த யான் இப்புராணச் சிரவணம் பண்ணும்படி யாது புண்ணியம் செய்தேன்; அதனை யுரைக்கவேண்டும்" என்று வினவிற்று. பத்மகர்ப்பனும் அவ்விஷயத்தை யோக திருஷ்டியால் அறிந்து, "கேளாய் திவ்விய புருஷனே! ஒருக்கால் வங்க தேசத்தரசன் வேட்டையாடி ஸஹ்யகிரிவழியாய் வந்தனன். அப்பொழுது அநேகர் துலாகாவேரி ஸ்நாநம் செய்து காவேரி புராணச் சிரவணம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து அவ்வரசனும் துலாகாவேரி ஸ்நாநம் செய்து, புராணச் சிரவணம்செய்து, அங்குள்ள சகல பிராமணர்களுக்கும் அநேக தானதருமங்களைச் செய்தான். அப்பொழுது நீ உள்ளத்தில் கெட்டவனாயிருந்தபோதிலும், அரசன் கொடுக்கின்ற திரவியங்களைப் பெறுவதற்காக மகா பரிசுத்தன்போலப் பாசாங்கு பண்ணி, நீயும்

காவேரி ஸ்நானம் செய்து பக்தியுடன் புராணச் சிரவணம் பண்பவன் போலப் பாவித்திருந்தாய். அந்தப் புண்ணியத்தினுற்றான் இப்பொழுது நீ திவ்விய புருஷனுனுய்'' என்றுரைக்கவே, அருகில் இருந்த எல்லோரும் கேட்டு வியப்புற்றார்கள். திவ்விய புருடனும் அவரை நமஸ்கரித்து விமானத்திலேறிக்கொண்டு சுவர்க்கஞ் சென்றான். பின்பு பத்மகர்ப்பனும் அங்குள்ள ஜனங்கள் எல்லோருக்கும் துலாகாவேரியின் மகத்துவத்தைச் சவிஸ்தாரமாய்ச் சொல்லி முடித்தான். தர்மநந்தன! இத்யாதி வைபவங்கள் நிரம்பி யிருப்பதால் நீயும் துலாகாவேரி ஸ்நானம் செய்யக்கடவை என்று நாரத மகாருஷி கூறியருளினர்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்

11-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

மண்டுகோபாக்கியானம்.

—:0:—

பின்னும் நாரத மகாருஷி தர்மபுத்திரரை நோக்கி: "ஓ தர்ம நந்தன! யான் இப்பொழுது உனக்குக் கார்த்திகை மாசத்தில் ஸ்நானம் செய்பவர் அடையும் பலனைச் சொல்லுகின்றேன்; ஸாவதானமாய்க் கேட்பாய். யாவனொருவன் கார்த்திகை மாசத்தில் நெல்லிமரத்தின் நிழலில் ஸ்நானம் செய்கின்றானே அவன் (முன்னம் கார்த்திகை மாசத்தில் நெல்லிமரத்தின் நிழற்கீழ் காவேரி ஜலத்தின் பாம்பின் வாயில் அகப்பட்ட தவளை ஜன்மாந்தர ஞானத்தோடு அப்பாம்பினுடன் முக்தியடைந்ததுபோல) நல்லுலகமடைவான்'' எனத் தர்மபுத்திரரும் அஃதெங்ஙனமென நாரதமுனிவர் உரைப்பாராயினர்.

கார்த்திகைமாச ஸ்நான விசேடம்.

முன்னம் விராட தேசத்தில் வாஸ்து ஹோமமெனும் அக்கிரஹாரத்தில் வேதசாஸ்திர புராணங்களை நன்குணர்ந்தவர்களும் அதிதர்மிஷ்டர்களுமான அநேகப் பிராமணோத்தமர்க ளிருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் கார்த்திகை மாசத்தில் அருணோதய காலத்தில் அங்கிருந்த குளத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து, அதன் கரையி லிருந்த நெல்லிமரத்தின் கீழிருந்து ஜபஞ்செய்து, கார்த்திகை மாசத்தின்

காவேரி மகாத்மியச் சிரவணஞ்செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அக்காலையில் ஓர் தவளையானது பசியால் வருந்தின ஓர் காக்கையால் துரத்தப்பட்டு, பயந்து அங்கு ஜபஞ் செய்துகொண்டிருந்த ஓர் பிராமணன் காலில் ஸ்பரிசமடைந்து, மெல்ல மெல்ல ஜலத்திற்குள் பிரவேசித்தது. அங்கிருந்த ஓர் நீர்ப் பாம்பானது அதனைப் பிடித்துக்கொண்டு விழுங்க ஆரம்பிக்கவே, தவளையும் மிகவும் களைப்பும் துக்கமுமுற்று, அப்பாம்பை நோக்கி யுரைக்கின்றது:—"அடா மூடா! நீயேன் என்னை வதைக்கின்றாய்? ஓ! நீசஜன்மமுடைய சர்ப்பமே என்னை ஏன் வருத்துகின்றாய்? இதரர்களைப் பீடிக்கிறதைப் பார்க்கிலும் ஜீவ ஹிம்சை வேறுண்டோ? எல்லாரிடத்தும் நன்மை பாராட்டுபவனும், நல்ல விருத்தி யுடையவனும், சலனமற்ற சுபாவமுடையவனும் கிடைத்த வளவில் திருப்தி யுடைபவனுமான என்னை ஹிம்சிக்கத் துணிந்தால் உன்குலம் நசிக்குமேயன்றி, விருத்தி யடையாது. நாமிருவரும் பூர்வ ஜன்மத்தில் செய்த கொடிய பாவத்தால் இந்த ஹீனஜன்ம மடைந்திருக்கின்றோம். அதனை யறியாமல் இக்காயம் சாசுவதம்போல நினைத்து, நீயேன் என்னைக் கொல்லுகின்றனை?" எனக் கடிந்து சொல்லவே, அந்தப் புஜங்கமும் நடுநடுங்கி அதனை வாயினின்றும் உமிழ்ந்து, "மகானுபாவனே! இப்பிழையைப் பொறுத்து, நீ நம்மிருவருடைய பூர்வ ஜன்ம வரலாற்றை யுரைக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்கவே, மண்டூகஞ் சொல்லா நின்றது.

மண்டூகத்தின் பூர்வஜன்மம்.

"மூர்க்கனையும் பரஹிம்சை செய்து களிப்பவனையும் மோசத்தன்மையுடைய பாம்பையும் ஒருபோதும் நம்பப்படாது. நீயோ நஞ்சுள்ள பாம்பு உன்னை நம்பேன்" என, அப்புஜங்கம் பின்னும் கூறுகிறது. "ஓ மண்டூகமே! கிருஷ்ண சர்ப்பத்தையும் ஸ்திரீகள் வாக்யத்தையும் துஷ்ட மூர்க்கருடைய வசனத்தையும் நம்பலாகாதென்பது வாஸ்தவந்தான். ஆயினும் சாதுவான உன்னோடு வசனித்த விசேஷத்தால் சுத்தனாயினேன். ஆகையால், என்னை நம்பிக் கூறுவாயாக. நீ தவளையாவதற்கு பூர்வஞ் செய்த பாவம் யாது? சென்ற ஜன்மங்களில் எத்தகைய புண்ணியஞ் செய்து பூர்வ ஞானம் பெற்றனை! எனக்கு எப்பாவ விசேடத்தால் இந்நீர்ப்பாம்பு வடிவம் வந்தது. நான் கொடிய குரூரனாதற்கும் நீ பரமசாதுவாதற்கும் காரணமென்ன? இவ்விவரத்தை விசிதமாகக் கூறவேண்டும்" எனவே; சற்று பட்சத்துடன் பாம்பை நோக்கித் தவளை கூறத் தொடங்கிற்று.

யான் பூர்வ ஜன்மத்தில் காஞ்சீபுரத்தில் மகா பண்டிதனும் வேத சாத்திரங்களில் நிபுணனும், ஸ்மிருதி ஸ்ருதிகளை மாணவர்கட்கு உபதேசிப்பவனும், உபந்நியாஸ காலத்தில் சுரோதாக்களிடத்தில் மிக்க கோபஞ்செய்து திக்காரம் பண்ணுபவனும். அவ்விய கவ்யாதிகள் செய்வதில் மிகவுந் தெரிந்தவனுயு மிருந்தேன். திரவிய ஆசையால் உலோபியா யிருந்ததே யன்றிப் பிராமணர்கட்குச் சேரவேண்டிய வித்தங்களையும் அபகரித்து துராசார துரந்தரனாய் சதா ஸ்திரீசங்க நிரதனாய் வித்யா கர்வ முடையவனாய் அஸத் வ்யாபாரமுள்ளவனுமாய் பிராமண வம்சத்தில் பிறந்திருந்தேன். ஒருக்கால் அவ்வூரார் எல்லோரும் என்னை மாகமகாத்மியம் வாசிக்கும்படிப் பிரார்த்தித்தார்கள். யானும் அங்ஙனமே படித்து முடித்து, அதற்காக அவர்கள் எனக்கு வெகு மதியாகச் செய்த அனேக விலை யுயர்ந்த வஸ்துக்களை யான் என் பெண்சாதி பிள்ளைகளுடன் அனுபவித்தேனே யல்லாமல் ஒருவருக்கும் கொடுக்கவில்லை. அது எங்ஙனமெனில், மாகமாச வைபவ புராண படன சமாப்தமத்தில் எனக்குப் பரிசாகவந்த பட்டு வஸ்திரத்தைப் பாரியாளுக்கும், மோதிரத்தை புத்திரனுக்கும், புடவைகளை அத்தைக்கும், வஸ்திரங்களை மாமனுக்கும், குண்டலங்களை மைத்துனனுக்கும், மற்றும் வஸ்திர முதலியவைகளைப் புத்திரிக்குங் கொடுத்து, அவர்கள் களித்திருக்க அதனைக்கண்டு யான் பெருங் களிப்படைந்து இறுமாந்திருந்தேன். உடுக்கத் துணியில்லாதொருவன் என்னை ஒரு வஸ்திரம் யாசித்த காலத்தில் பணங் கொடுத்து வாங்கிக்கொள்ளென்று சொல்லி அவனைத் துரத்திவிட்டேன். இங்ஙனம் மகா பரிசுத்தன்போல் மேலுக்கு வேஷம் போட்டுப் பிறர் திரவியங்களை யேமாற்றிப் பிடுங்கி ஸ்வ குடும்ப போஷணஞ் செய்த யான் அதிசார பேதியினால் பீடிக்கப் படுங் காலத்தில், எனது புத்திரன் என் பக்கத்திலிருந்து என்னை நோக்கி, "ஐயா ! நீர் செவ்வையா யிருக்குங் காலத்தில் ஆத்மார்த்தமாய்ப் பக்திச் சிரத்தையுடன் புராண படனம் முதலியதைச் செய்யாமல், ஆஷாட பூதி வேஷம்போட்டு ஏழைகளுடைய தனத்தைப் பறித்து உமது ஸம்ஸாரத்தைப் போஷித்தீர். எங்களால் யாது பயன். யோசிக்குங் காலத்தில் யான் யார்? நீர் யார்? பகைவர்கள்தான் யாவர்? எவர் உறவினர்? உம்மால் சம்பாதித்த இத்திரவியாதிகள் உனக்குத் துணையாமா? உமது நல்வினை தீவினையன்றோ உம்மை விடாது பற்றத்தக்கன. நீர் படித்துள்ள பல புராணத்துள்ளும் எம்பெருமானைப்பற்றிய ஒரு சுலோகத்தையேனும் துதிப்பீராக. நீர் புராண காலக்ஷேபத்தால் சேகரித்த திரவியம் மிகவிருக்கின்றமையால், அவைகளும் சிஞ்சித்தே

னும் ஏழைகளுக்குக் கொடுப்பீராக. இப்பொழுது நீர் துன்பப்பட்டு இறக்குங் காலத்தில் நாங்கள் உதவுகிறதில்லை. இனியாகிலும் எங்களிடத்தில் ஆசாபாசத்தை யொழித்து, ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் பஜித்து வைகுண்டத்தை யடைய வழி தேடும்'' என்றான். மற்றொரு பக்கத்தில் மகாபதிவிரதையான எனது பெண்சாதி கையில் ஆயிரம் பொன்களை வைத்துக்கொண்டு என்னை நோக்கி, "ஓ பிராணவல்லபா! இதோ இந்தத் திரவியங்களை ஏழைகளுக்குத் தானஞ் செய்யும். தருமந் தலை காக்கும். எங்கள் பேரில் மோஹத்தைவிட்டுக் கடவுளைப் பஜியும். நீர் ஆர்ஜ்ஜித்த திரவியத்தை உமது இஷ்டப்படித் தானம் பண்ணும். கோதானஞ் செய்யும். வைகுண்டபதவிக் கிடைக்குமாறு சாளக்கிராமதானஞ் செய்யும். பூதான கிருகதானமேனும் செய்யும். ஸ்மசான சமானமான இக்கிருகாபிமானம் உமக்கு இன்னும் பந்திக்கின்றது. உமக்கும் எங்களுக்குமுள்ள சிநேகம் சந்தையிற் கூடிய வழிப்போக்கருடைய சினேகம்போன்றதென் றறியீரா? புத்திர மித்திர பசுகளத்திர கிருகாதிகள் ருணாநுபந்தமென் றறியீரா? எமபடர்களோ மிகக் கொடிய ராயிற்றே? நரகங்களோ அனந்தபேதமாய் நெருப்புப்போலச் சுவாலித்துக்கொண் டிருக்கின்றனவே! இத்தகைய விஷயங்களெல்லாம் தேவரீர் செய்யும் புராணப் பிரசங்கத்திற்றான் அடியாள்தெரிந்து கொண்டனன். நீங்கள் இவை முற்றும் மறந்து விட்டீர்போலும். இத்திரவியாதிகளில் ஆசக்தி அதிகமாகச் செலுத்திநிற்பீரெனினும் அவை வீட்டினளவே நிற்கும். புத்திர மித்திர பந்துக்களோ ஸ்மசானத்திற் பிரிவார்கள். யானோ வாயிற்கடையில் நிற்பேன். தாம் செய்த சுகிர்த துஷ்கிருத்தியங்களே தம்மை நிழலைப்போற் றொடர்ந்து விடாதுபற்றி வந்து அதற்குரிய பயனைப் பையத்தரும். ஆகையால் போனநாட்கு இரங்குவதில் பயனென்னை? இனியேனும் தருமத்தை ஆசரியும். தேகமும் உறுப்புக்களும் திடமாக இருக்கும்போதே ஈஷணாதிகளை விட்டு சதா சத்கதிக்கு ஏதுவான சத்காரியத்தைச் செய்யவேண்டும்'' என்று பல நற்போதனைகளைப் புகட்டினள். யானோ அவர்கள் மொழிக்குச் செவிகொடாமல், ஐயோ! நான் அநியாயமாய் என் பெண்டு பிள்ளைகளை யிழந்து போகிறேனே! இனி அவர்களுக்கு நாதன் ஒருவருமில்லையே! அவர்கள் எவ்வாறு ஜீவிப்பார்கள். இப்பொருள்களை யெல்லாம் யாவர் காப்பாற்றுவார்கள்! இவைகள் எவ்வாறுமோ! என்று நான் போகும் வழியைச் சற்றும் யோசியாது பலவாறு துக்கித்துக் கொண்டே பிராணனை விட்டேன். உடனே பயங்கரரான யமபடர்கள் வந்து என்னை யிழுத்துக்கொண்டு கொல்லு வெட்டு குத்து அறு

தெறு எய்யென்று பற்றிக்கொண்டு பலவிதமான நரகங்களில் தள்ளி ஞர்கள். இங்ஙனம் ஏழு மன்வந்தரம் வரையில் நரகாநுபவஞ்செய்து மலப்புழு ஜன்மமெடுத்து, நூறு ஜன்மம் காக்கையும், பத்து ஜன்மம் பன்றியும், ஐந்து ஜன்மம் பருந்தும், பத்து ஜன்மம் கழுகும், ஏழுஜன்மம் குள்ளநரியும், நாலு ஜன்மம் தவளையுமாய் ஜனித்தேன். இப்பொழுது கார்த்திகை மாசத்தில் இந்த நெல்லிமரத்தின் நிழலில் பிராமணர் பாதத்தின் ஸ்பரிசடைந்து ஜலத்தில் ஸ்நாநஞ் செய்ததினுல் எனது பாவங்கள்போய்ப் பூர்வஞான முண்டாயிற்று. இனி யான் சுவர்க்க சுகம்பெற்று மீண்டும் விஷ்ணுபக்தனுய்ப் பூலோகத்தில் ஜனித்துப் பிறகு வைகுண்ட மடையப் போகின்றேன்.

சர்ப்பத்தின் பூர்வஜன்மம்.

நீயோ காஞ்சீபுரத்தில் வசித்த ஓர் கிருபணுன வைசியன். நீ கார்த்திகை மாசத்தில் பாலாற்றில் ஸ்நாநஞ்செய்து என்னிடத்தில் புராணச் சிரவணம்பண்ணிக் கடைசியில் எனக்குத் தக்ஷிணை கொடாமற் போய்விட்டனை. அதினுல் அநேக நீச ஜன்மங்களை யெடுத்துக் கடைசியில் ஒரு வேடனுகப் பிறந்து காட்டில் வேட்டையாடித் திரியுங்காலத்தில் ஓர் யானையினுல் துரத்தப்பட்டுச் சோமவாரத்தில் இராத்திரி நதி ஜலத்தில் நெல்லிமரத்தின் அருகே யிருந்த ஒரு சிவாலயத்தில் வெறுப்புடன் விழுந்து இறந்தனை. அந்தப் புண்ணியத்தால் நீ சிவ சாயுஜ்யத்தை யடையப் போகின்றனை. இப்பொழுது உனது வாயினின்றும் விடுபட்டுக் குற்றுயிராயிருக்கிற வெனக்கு மரணவேதனை யதிகமாயிருக்கிறது. இனி நீ இங்ஙனம் ஒருபொழுதும் பரஹிம்சை செய்யாதேயென்று சொல்லித் தவளை சீவனைவிட்டு உடனே வானத்தில் ஓர் திவ்விய புருடனுய் விமானமேறிச் சுவர்க்கஞ் சென்றது என்று நாரதர் அருளிச் செய்தார்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் காவேரி மகத்துவத்தில்
12-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்.

சோமவார விரதத்தின் மகிமை.

மீண்டும் யுதிஷ்டிரர் நாரதரை நோக்கி, "சுவாமி! எல்லா மாதங்களிலும் துலாமாதம் எங்ஙனம் சிறந்ததோ? அங்ஙனமே எல்லா

வாரங்களிலும் இந்து வாரஞ் சிறந்தது. அதிலும் கார்த்திகைமாசத்திய சோமவாரம் மிகச் சிறந்ததல்லவா? அங்ஙனஞ் சோமவார விரதத்தை யனுஷ்டித்து நற்கதி யடைந்தவரில் ஓர் திருஷ்டாந்தம் அடியேனுக்கு உரைக்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்கவே நாரதரும் கூறுவார்.

மாதங்களில் கார்த்திகையும் வாரங்களுக்குள் இந்துவாரமும் உத்தமமானது. கார்த்திகை மாதம் முப்பதுதினமும் பிதிர்த்தினங்களுக்குச் சமானமாகும். இந்நாட்களில் விஷ்ணுவுக்கு தீபாராதனை செய்தவனுடைய பிதிர்க்கள் நரகவாசிகளாயினும் சுவர்க்க மடைவார்கள். சோமவாரத்தில் சிவ சந்நிதானத்தில் நெய் தீபம் வைத்தால் அக்குலம் மேன்மை யடையும். கார்த்திகை சோமவாரத்தில் சிவபூஜை செய்பவன் பிரம்மஹத்தியாதிகளை ஓட்டி அக்ஷணமே முக்தனாவான். கிருதயுகத்தில் இக்கார்த்திகைமாத சுத்த நவமியில் இந்திரன் ஜனித்தான். சர்வகாம சமிர்த்தியடைய விரும்பினவன் கார்த்திகை சோமவார திரயோதசி அல்லது நவமியிலும் சிவபூஜை செய்யில் அக்ஷய பலனைப் பெறுவன். எட்டு யாமங்களிலும் ருத்திராபிஷேகஞ் செய்தால் அவன் ஈஸ்வரனே யாவான். கார்த்திகை சோமவாரத்தில் உபவாச மிருந்து பிரதோஷ காலத்தில் அபிஷேக முதலியவற்றைச் செய்து மறுநாள் பாரணஞ் செய்பவன் சிவனேயாவன். நிஷ்காமனாய் அர்ச்சித்தால் சிவைக்யமடையலாம். காம்யத்தால் சுவர்க்க மடையலாம். பாபிகளாயினும் கார்த்திகை சோமவாரத்தில் சாயங்காலம் வரையில் உபவாச மிருந்து பூஜித்து இரவி லுண்பவன் பரிசுத்தனாவான். கார்த்திகை மாதத்தில் நெல்லிமர நிழலில் சிவ விஷ்ணுவைப் பூசித்தவன் சொலற்கரிய பலனை யடைவான். மேற்படி சோமவாரத்தில் விசுவேசனுக்கு பாலாலும் நீராலும் அர்க்கியம் கொடுக்கவேண்டும். அம்பிகையாருக்கும் ஸ்கந்தமூர்த்திக்கும் இம்மந்திரத்தாலும் அர்க்கியஞ் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். அரசனே இதை திடமாகச் சிந்திக்கக் கடவை. என்று அதின் மகிமையையும் பலனையும் விஸ்தாரமா யுரைத்து அங்ஙனம் புரிந்து நற்கதியுற்றவரின் கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

கோதாவரி தீரத்தில் சகல சாஸ்திர பாரங்கதனான விந்தன் எனும் ஓர் பிராமண னிருந்தனன். அவன் கேவலம் பிறர் பொருளைக் ,கவர்வதிலேயே ஆஸக்தி யுடையவனாய் டம்பத்துக்காகவே மேனி யெங்கும் பஸ்மோத்தூளனஞ் செய்து ருத்திராக்ஷ தாரணஞ் செய்தும் மகா சிவபக்த சிரோமணிபோல் பொய் வேஷந் தாங்கி சுமார் ஐயாயிரம்

பொன் சம்பாதித்து தன் சம்சாரத்தைப் போஷித்து வந்தனன். இங்ஙனமிருக்கையில் ஒருநாள் அமாவாஸ்யை வந்தது. அன்று நடு மத்தியானத்தில் அவன் தர்ப்பணம்முதலிய யாதுஞ் செய்யாமல் தனதுபிள்ளைபெண்சாதி பேரன்மார்களுடன் மிருஷ்டான்னமாய்ச்சாப்பிடப்போகையில், ஓர் ஏழையான அதிதிப் பிராமணன் பசியாலும் நோயாலும் வருந்தி அவனிடத்தில் அன்னம் யாசித்தான். விந்த னென்பவனோ கடுஞ்சினமடைந்து அவனை நோக்கி, "அடா மூடா! நீ தர்ப்பணஞ் செய்யாமல் இங்குவந்து அன்னங்கேட்கலாமா?" என, அதிதி, "ஐயா! ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை. எனக்குப் பசி களைசெய்கின்றது. இந்த க்ஷணம் கொஞ்சம் அன்னங் கொடாவிடில் எனதுயிர் போய்விடும்போலிருக்கின்றது. ஸ்நாந சந்தி செய்யாமல் அந்நியருடைய கிருகத்தில் செய்யப்படுகிற சிராத்தம் நரகத்துக்கு ஹேதுவானது. ஆதலின் ஓர் கவள மன்னங் கொடுத்து எளியேனுயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டும்" என்று பலவாறு கண்ணீருகுத்து நின்று பிரார்த்தித்துக் கேட்டும் அந்த விந்தன் கிஞ்சித்தேனும் கருணை யில்லாமல், "அன்னமில்லை போ! போ!" என்றுரைத்துத் துரத்த; அவ்வேழைப் பிராமணனும் மெல்ல மெல்ல மற்றொரு வீடு சென்றான். விந்தனோ சனி தொலைந்தது என்று சொல்லித் தன்னுடைய புத்திர பௌத்திர பந்துவர்க்கங்களுடன் சுகமாகச் சாப்பிட்டான். அப்பொழுது அவனுடைய பிதிர்த் தேவதைகள் அவன் அங்ஙனஞ் சிராத்தஞ் செய்யாமல் புஜித்ததினாலும், பசிக்கு அன்னம் வேண்டிவந்த அதிதியைத் துரத்தினதினாலும் மிக்க கோபமுற்று, "இவன் சீக்கிரத்தில் அழிந்து போகக் கடவன்" என்று சாபங் கொடுத்துச் சென்றனர். அன்று இராத்திரியே சோரர்கள் வந்து அவனது தனங்களைக் கொள்ளை யடித்துக் கொண்டு அவனது வீட்டில் நெருப்பையும் பற்றும்படி வைத்துவிட்டுப் போயினர். அச்சமயத்தில் விந்தன் வெளியே போயிருந்தமையால் அவனொருவனுமே உயிர்தப்பிப் பிழைத்தான். அவனுடைய பெண்சாதி பிள்ளைகள் எல்லோரும் அக்கினி பகவானுக்கு ஆகாரமானார்கள்.

பின்னர் விந்தன் ஐயோவென்று அழுதுநொண்டு ஐந்து யோஜனை தூரத்திற் கப்பாலிருந்த பிரமேசுவரமென்ற ஓர் சிவாலயத்தை யடைந்து, மனதில் மிக்க வருத்த மிருப்பினும் அதனைத் தெரிவிக்காமல் மேலுக்கு மஹா சிவபத்தனைப்போல் பாவனை காட்டி எவ்விதத்தால் திரவிய மகப்படும்? என்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருக்குநாளில் ஒருநாள் கார்த்திகை மாசத்திய சோமவாரம் சம்பவித்தது. அப்பொழுது அவன் விபூதி ருத்திராக்ஷமணிந்து சிவத்தியானஞ் செய்ய

வன்போலப் பாசாங்கு பண்ணிப் பொருளேக்கத்தினல் இராத்திரி முழுதும் நித்திரையில்லாம லிருந்து, மறுநாள் அருணோதய வேளே யில் எல்லோரும் ஸ்நாநஞ் செய்யப்போன தருணம்பார்த்துத் தேவா லயத்திற் சென்று, ஒருவர்க்குந் தெரியாமல் அம்பிகையினுடைய கர் ணாபரணத்தையும் ஒட்டியாணத்தையும் அபகரித்துக்கொண்டு ஓட் டம் பிடித்தனன். அத்தருணத்தில் பூசை செய்யுமாறு வந்த அர்ச்ச கன் அம்மணியாருடைய பூஷணங்களேக் காணுமற் றியங்கி வெளியே வந்து பார்க்கையில், அங்கே ஓடுகின்ற விந்தனேக்கண்டு வெகுவேகமா ய்ச் சென்று: "அடா! நீதானே திருடன்" என்று சொல்லிக் கையி லிருந்த ஆயுதத்தினல் ஓரடி அடித்தனன். விந்தனும் அர்ச்சகனேத் தன் கையிலிருந்த தடியால் தாக்கினன். உடனே இருவரும் மாண் டார்கள். அப்பொழுது யமபடர்கள் மகாபாவியான விந்தனே நரகத் துக்குக் கொண்டுபோகுமாறு அநேக ஆயுதங்களுடன் வந்தார்கள். அப்பொழுது சிவகணங்கள் வந்து யமபடர்களேத் துரத்தி அடித்து, "யம கிங்கரர்களே! அவ்வந்தணனே விடும் விடும்" என்று விடுவித்தா ர்கள். பின்னர் இருதிறத்தாருக்கும் கொந்த யுத்தம் நடந்து யமகிங் கரர்கள் சிவகணங்களால் தோல்வியடைந்து தங்கள் யஜமானனிடம் போய் நடந்த விருத்தாந்தங்களேச் சொன்னர்கள். யமதருமராஜனும் அவர்களேச் சமாதானப்படுத்திச் சித்திரகுப்தனோடு ஆலோசித்து, தன து கிங்கரர்களேப் பார்த்துக் கூறுவான்: "கிங்கரர்களே! யான் சற்றும் ஆராயாமல் அப்பிப்பிரனேக் கொண்டுவா உங்கட்கு இப்பணியைப் பணித்திட்டேன். உமக்கேயன்றி எனக்கும் சிவாபராதம் சம்பவித் தது. எஜமானனிமித்தம் சேவகன் கஷ்ட மனுபவிக்கினும் புண்ணி யம் லபிக்கும்" எனவே, யம கிங்கரர்கள் "சுவாமீ! தரும தத்துவங்கள் எத்தகையது? அவற்றை எங்கட்குத் தெளிவாய்க் கூறவேண்டும்" என்று கேட்டார்கள். யமனும் அவர்களே நோக்கி: "கிங்கரர்களே! கேட்பீர்களாக. சரீராந்தம் ஹரி ஸ்மரணே செய்வது பாவஹாரமாக் கும். சாளக்கிராமதானம் பரோபகாரம் சாதுக்களே அனுசரித்தல் லோபத்தை வர்ஜித்தல் விஷ்ணுபூசை விஷ்ணுகதாச்சிரவணம் ஆகிய இவைகள் புண்ணியங்களாம். நாஸ்திகரும் ஸதா நிஷ்டூர சித்தரும் பிராணிகளில் தயையில்லாமல் புத்திர மித்திர களத்திரங்களில் அதி மோஹானுபவருமே எனதுலகத்தை யடைவார்கள். தருமஞ் செய்ப வரும் தயாளுவும் சாளக்கிராமதானஞ் செய்பவரும் சிவலிங்க தானஞ் செய்பவரும் ஏற்றூர்க்கு ஈவாரும் நிஷ்காமிய சித்தரும் நித்திய நைமித் திக கருமங்களே ஆசரிக்கிறவரும் என்னேயும் என்னகரத்தையும் ஒரு

போதும் காணார்கள். சுராபானராயினும், சோரராயினும் நாஸ்திகராயினும் துர்ச்சனராயினும், தேகாவசானத்தினாய் ஹரியை ஸ்மரித்தால் ஹரிபதவியை யடைவார்கள். சம்போ! கிரீசா! ஹரா! சங்கரா! பார்வதீசா! ஸ்ரீசந்திரசேகரா! மகேசா! ருஷபத்துவசா! என்று துதிகளைச் செய்து சோமவார உபவாச ஜாகாரஞ் செய்தால் சிவலோகஞ் சேர்வார்கள். இந்த விந்தன் என்பவன் மகா பாவியா யிருந்த போதிலும் கார்த்திகை மாசத்திய சோமவாரத்தில் மேலுக்காகிலும் சிவதரிசனஞ் செய்து இராத்திரி முழுதும் தூக்கமில்லாமல் இருந்தமையால் சோமவார விரதம் அனுஷ்டித்தவர்கள் அடையும் பலனை யடைந்து, சிவசாயுச்சியஞ் சென்றனன். இவன் பூர்வம் இந்த இந்துவாரத்தில் பிறர் தன்னை தாதா என்று கூறும்படி இச்சித்து, ஒரு புராணிகனுக்கு பன்னிரண்டு வராகன் தக்ஷிணையும் ஒரு சிவநாபமும் பாணலிங்கமும் தானஞ் செய்தான். அப்புண்ணிய விசேடத்தால் இம்மகத்தான பலனையு மடைந்தனன். இனி நீங்கள் இங்ஙனம் சோமவாரவிரதத்தை யனுஷ்டிப்பவர் பக்கலிலும் சிவபக்தி விஷ்ணு பக்தி செய்பவரிடத்திலும், அணுகவேண்டாம்'' என்றுரைத்ததுமன்றி, அவர்களுடன் யமனும் சிவபெருமானிடஞ் சென்று மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டான். ஆதலின், ஓ! தர்மபுத்திரனே சோமவார விரதத்தின் மகிமை இப்படிப்பட்டது என்று நாரதர் அருளிச் செய்தார்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்

13-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினான்காம் அத்தியாயம்.

ஸ்நான விதி.

முன்னர் அகஸ்தியர் சொன்னதாவது:—அரசனே! இப்பொழுது நான் உனக்குத் துலாஸ்நாந விதியைச் சொல்லுகிறேன். சற்று ஸாவதானமாய்க் கேட்பாய். சாதாரணமாய் நியமமில்லாமல் துலாஸ்நாநஞ் செய்தால் பாபங்கள் போகும். நியம நிஷ்டையுடன் துலாஸ்நாநம் செய்தால் முக்தி யுண்டாகும். அங்ஙனம் விதிஸ்நாநம் செய்ய உத்தேசித்திருப்பவன் துலா ஸங்கிராந்திக்கு முதல்நாளே பிராமண போஜனம் செய்வித்து, தாம்பூல தக்ஷிணை கொடுத்துத்தான் ஆரம்பிக்கப் போகின்ற துலாஸ்நாந ரூபமான விரதமானது நிர்விக்கினமாய் முடிய வேண்டும் என்று அவர்களைப் பிரார்த்தித்து, அனுமதி பெற்றுக்கொ

ண்டு, ஒருவேளை போஜனம் செய்து, மறுநாள் உதயத்தில் எழுந்து ஆசமனம் செய்து, ஹரியை ஸ்மரித்துக் கிராமத்துத் தென்மேற்கு மூலையில் வெகுதூரஞ் சென்று தலையை வஸ்திரத்தினால் மூடிக்கொண்டும் வாயைக் கையால் பொத்திக்கொண்டும் பூமியில் செத்தைகளைப் பரப்பி அவற்றின்பேரில் ஜல மலவிஸர்ஜ்ஜனங்களைச் செய்யவேண்டும். மார்க்கத்திலும் தைவப்பிராமண ஸந்நிதியிலும் நதியிலும் வயல்களிலும் வரப்பிலும் மரத்தின்பேரிலும் மற்றும் சுத்தவிடங்களிலும் இருந்துகொண்டு ஜல மல விஸர்ஜ்ஜநம் செய்யக் கூடாது. மல விஸர்ஜ்ஜனம் செய்தபிறகு ஆண்குறியை இடது கையால் பிடித்துக்கொண்டு சென்று புற்று மண் எலி வளையில் இருக்கும் மண் இவை தவிர வேறு மணல்களில் ஏதேனும் கொண்டு ஒரு சாண் ஆழமுள்ள ஜலத்தின் அருகேயிருந்து குதத்துக்கு பதினாறு தரமும், இடது கரத்துக்கு பத்துதரமும், வலது கரத்திற்கு ஏழு தரமும், இரண்டு கால்களுக்கு எவ்வேழுதரமும், மண்ணிட்டுக் கொள்ள வேண்டும். ஜல ஸ்பரிசம் மாத்திரம் செய்தால் அப்பொழுது ஆண்குறிக்கு ஒருதரமும் கைகால்களுக்கு மூன்று தரமும் பிரக்ஷாளனஞ் செய்து கொள்ள வேண்டும். அப்படிக்கொள்ளும் மண்ணும் நெல்லிக்காய் அளவே இருக்க வேண்டும்; சுசியாம்படி இங்ஙனம் சௌசஞ் செய்தபிறகு அந்த இடத்தையம் சுத்திசெய்ய வேண்டும். அன்றேல், தானும் அசுசி யாவதுமன்றித் தனது பிதிர்க்களையும் அங்ஙனம் செய்கிறான். இப்போது சொன்ன சௌசவிதி கிரகஸ்தனுக்கு எடுத்தது. பிரமசாரிகளுக்கு இதுபோல் இரண்டு மடங்கு. வானப்பிரஸ்தருக்கு மூன்று மடங்கு. யதிகளுக்கு நான்கு மடங்கு. ஸ்திரீ சூத்திரர்களுக்குக் சௌசம் இவ்வளவென்று கணக்கில்லை. பொதுவாய் எல்லோருக்கும் மனச்சுத்திதான் விசேஷமானது.

இங்ஙனம் சௌசமான பிறகு மல விஸர்ஜ்ஜனமானால் பன்னிரண்டு முறையும் மூத்திர விஸர்ஜ்ஜனமானால் ஆறுமுறையும், வாய்கொப்பளிக்க வேண்டும். பின்னர் முழங்கை வரையில் நன்றாய் அலம்பிக்கொண்டு ஆசமனஞ் செய்யவேண்டும், அது எப்படி என்றால், கிழக்கு முகமாகத் திரும்பி யிருந்துகொண்டு மூன்றுவேத தியானத்தோடு உழுந்து முழுகு மவ்வளவு ஜலம் அல்லது அகங்கையின் ரேகைமறையுமவ்வளவு ஜலத்தைக் கையை கோகர்ணம்போல குவித்துத் தேவ தீர்த்தமென்னும் கைவிரல் நுனியால் ஜலமெடுத்து, சூரியனைத் தியானித்துப் பிரமதீர்த்தமென்னும் பெருவிரல் அடியால் உட்கொள்ள வேண்டும். பின்னர் தந்ததாவனஞ் செய்து ஸந்தியாவந்தனத்தை விதிப் பிரகாரம்

செய்து முடித்துத் தர்ப்பாஸனத்திலிருந்து காயத்திரீ ஜபத்தைச் செய்யவேண்டும். காலையில் கைகளை முகத்துக்கு நேரே வைத்துக்கொண்டும், மத்தியானத்தில் தோளுக்கு நேரே வைத்துக்கொண்டும், மாலையில் நாபிக்கு நேரே வைத்துக்கொண்டும், விரல்களின் நடுவே வெளியில்லாமல் ஜபம் செய்யவேண்டும். ஜபம் செய்யுங்கால் இவ்வளவு ஆவிர்த்தியென எண்ணிக்கொள்ள வேண்டும். எண்ணிக்கையில்லாமல் ஜபஞ் செய்தால் அது நிஷ்பலமாய் விடும். எண்ணும் விதம் எங்ஙனமெனில்: கைவிரல்களின் கணுக்களை எண்ண வேண்டும். அக்ஷமாலை முதலியவற்றால் எண்ணக்கூடாது. முதலில் பவித்திர விரலின் நடுக்கணுவில் ஆரம்பித்துப் பிரதக்ஷிணமாய் ஒவ்வொரு கணுவையும் எண்ணிக்கொண்டு ஆட்காட்டி விரலின் அடிக்கணுவரையில் எண்ணவேண்டும். பாம்பு விரல் என்கிற நடு விரலின் மேல்கணுபோக மற்றவிரண்டு கணுக்களும் மேருவென்று சொல்லப்படும். அதனைக் கடக்கலாகாதாகையால் அவ்விரண்டு கணுக்களையும் எண்ணாமல் மற்றக் கணுக்கள் பத்தையும் எண்ணவேண்டும். இங்ஙனம் ஜபம் செய்தபிறகு முறைப்படி ஔபாஸநாதிகளைச் செய்து துளஸி தளத்தினால் ஸாளக்கிராமசிலா ரூபியான ஸ்ரீமந்நாராயணனை யாராதிக்க வேண்டும். இங்ஙனம் நியமத்துடன் இருந்து துலாஸ்நானஞ் செய்து ஹரியை ஆராதிப்பவர் சூரிய மண்டல வாசரான ஸ்ரீமந்நாராயணனை யடைவார்கள். மேலும் காலையிலும் மாலையிலும் ஔபாஸனம் புரிவோர் உத்தம லோகத்தை யடைவார்கள். துளசீ காஷ்டாக்கினியில் ஔபாஸநஞ் செய்பவர் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைவார்கள். எவனுடைய சிதையில் ஒரு துளசீ காஷ்டமாகிலும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ அவன் மகா பாவியாயிருந்தாலும் முக்தி யடைவான். ஔபாஸநாக்கினியில் ஹோமாதிகள் செய்தாலல்லது ஒருவன் முக்தி யடையான். அநக்கினிமானா யிருப்பவனுக்கு எப்பொழுதும் நரகவாசமே தவிர வேறில்லை. முன்னம் விசுவாமித்திரர் தனது ஆச்சிரமத்திற்கு அதிதியாக வந்த வஸிஷ்ட மகாருஷிக்குத் தான்செய்த தபசுக்களின் புண்ணியத்தில் ஐந்து கோடி புண்ணியம் அளித்தனர். வஸிஷ்டரோ தனது ஆச்சிரமத்துக்கு வந்த விசுவாமித்திரருக்குத் தான் ஒரு சாயமௌபாசனத்தின் புண்ணியத்தைத் தத்தஞ் செய்தனர். அந்தப் புண்ணியம் விசுவாமித்திரர் கொடுத்ததைவிட அதிகமாயிருந்தது என்றார்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் காவேரி மகத்துவத்தில்
பதினாலாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்.

சந்தாபநனென்னும் பிராமணன் கதை.

வாரீர் அரசனே! இந்த ஔபாஸந விஷயத்தைப்பற்றி முன்னம் தர்மர்த்தி தர்மலன் என்பவருக்கும் யமனுக்கும் நடந்த சம்வாதத்தை சொல்லுகிறேன் கேளும். சாளக்கிராமமென்னும் புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் சந்தாபநனென்னும் ஓர் மறையோன் இருந்தனன். அவன் மகாதயாவானாகவும் புண்ணியாத்மாவாகவும் எல்லா சாஸ்திரங்களையு முணர்ந்தவனாகவும் இருந்ததுமன்றிப் பிரதிதினமும் பத்தினி சமேதனாயிருந்து ஔபாஸனஞ் செய்து வந்தனன். அவனுக்குத் தர்மர்த்தி தர்மலன் என விரண்டு குமாரர்க ளிருந்தார்கள். அவன் அவர்களைநோக்கி, "ஓ புத்திர சிகாமணிகளே! நீங்களிருவரும் ஒரு நாளாகிலும் ஔபாசனமின்றி யிருக்க வேண்டாம்" என்று உபதேசித்துத் தன் ஜீவகாலாந்தியத்தில் தனது பெண்சாதியுடன் திவ்விய விமானமேறிச் சுவர்க்கஞ் சென்றனன். அவனது புத்திரர்களும் அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய உத்திரகிரியைகளை முடித்தபிறகு அவ்விருவரில் மூத்தவனான தர்மர்த்தி யென்போன் தன் தகப்பன் சொல்லியவண்ணம் பிரதிதினமும் ஸபத்நீகனாய் ஔபாஸனஞ் செய்து, வந்த அதிதிகளைப் பூஜித்து வந்தனன். இளையவனான தர்மலனென்பவனோ எப்பொழுதும் அதிதி பூஜை கோபுர மண்டபப் பிராகாராதி நிர்மாணம், கோதான பூதான ஹிரண்ணிய தானங்கள் இவை முதலிய தர்மங்களைச் செய்து வந்ததுமல்லாமல் அநேக திவ்விய தேச யாத்திரைசெய்து, அனேக புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நாநம் செய்து வேதாத்தியயனம் செய்துவந்தனன். இங்ஙனமிருக்கையில் அவன் தகப்பனுடைய சிராத்த தினம் வந்தது, அப்பொழுது தர்மலன் பிறந்தகத்திற்குப் போயிருந்த தனது பத்தினியைச் சிறுமி யென்று நினைத்துக் கூட்டிக்கொண்டு வராமலும் ஔபாசனம் பண்ணாமலும் சிரார்த்தம் செய்தனன். ஔபாஸனமின்றிச் செய்த சிராத்தம் இராக்ஷஸார்ஹமானதால் அவனுடைய பித்ரு தேவதைகள் கோபங்கொண்டு, "நீ நிஸ்ஸந்தானனும் நிர்த்தனனும் ஞானஹீனனுமாகக் கடவை" என்று அவனைச் சபி

த்து விட்டுப் போயினர். இவர்கள் பின்னர் காலாந்தரத்தில் யமன் இந்த ஸஹோதரர் இருவரையுமிட்டுக்கொண்டு வரும்படி விமான மனுப்ப யத்தனிக்கவே, அருகிலிருந்த சித்திரகுப்தன் அவரை நோக்கி, "சுவாமி! இவ்விருவரில் இளையவன் அனேக தானதருமங்களைச்செய்திருந்தபோதிலும் ஔபாஸநமின்றிச் சிராத்தம் செய்தமையால் நரகில் தள்ளத்தக்கவன்" என, யமனும் அப்படியே மூத்தவனான தர்மர்த்திக்கு விமானத்தையும் இளையவனான தர்மலனுக்குப் பயங்கரமான வேட்டை நாய்களையும் அனுப்பினன். உடனே தர்மர்த்தி விமானமேறி யமனிடம் உற்றனன். தர்மலனோ வேட்டை நாய்களால் தேகமெங்கும் கடியுண்டு மிக்க வேதனையுடன் யமனிடம் இழுத்துக்கொண்டு போகப்பட்டு நரகில் தள்ளப்பட்டனன். அதனைக்கண்ட தர்மர்த்தியும் யமனை நோக்கி: "சுவாமி! எனது தம்பி மகாபுண்ணியசாலி யன்றோ? அங்ஙன மிருக்க அவனுக்கு இந்நரகாநுபவம் நேரிடக் காரணம் யாது" என, யமதர்மராசனும் அவனை நோக்கி, "அப்பா தர்மர்த்தியே! உனது தம்பியாகிய இவன் அனேக தானதர்மங்களைச் செய்தானென்றாலும் ஔபாஸநஹீநனா யிருந்தமையால் இக்கதிக்காளானான்" என, தர்மர்த்தி: "அப்படியானால் யான் செய்த ஔபாஸனத்தின் புண்ணியத்தில் இவனுக்குப் பாதி கொடுக்கின்றேன். இவனும் என்னுடன் சுவர்க்கம் செல்லட்டும்" என, யமன் அங்ஙனஞ் செய்யக் கூடாது. அன்னபானாதிகளைத் தானஞ் செய்யும் விஷயத்தில் பாத்திர விசாரணை வேண்டியதில்லை. இந்தப் புண்ணியத்தைத் தானஞ் செய்யும் விஷயத்திலோ ஸத்பாத்திர மறிந்தே கொடுக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் தானஞ் செய்தவனுக்கும் பாபமுண்டாகும். ஆதலின் நீ உனது தம்பிக்காக விசாரப்படாமல் இந்த விமானத்தி லேறிக்கொண்டு சுவர்க்கம் செல். இவனோ அநேக கோடி வருஷம் வரையில் நரக வேதனையை யனுபவிக்கக் கடவன்" என்று சொல்லி அவனை யனுப்பிவிட்டுத் தர்மலனை நரகில் வீழ்த்தினன். ஆகையால் பிராமண ஜன்மமெடுத்தவனுக்கு ஔபாஸநம் முக்கியமானது. ஒருவன் இவ்வாறு அக்கினிஹோத்திரஞ் செய்துகொண்டு துலாஸ்நாநஞ் செய்து ஸ்நாந ஸமாப்தி தினத்தில் தன் சக்திக்கியன்றமட்டில் பிராமண போஜனம் செய்விக்கவேண்டும் என்றார்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்

15-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாறும் அத்தியாயம்.

சந்தனுமகாராஜன் விருத்தாந்தம்.

—:():—

மீண்டும் நாரதர் தர்மபுத்திரரை நோக்கி, "ஓ தர்மநந்தனா! முன்னம் உனது பாட்டனான சந்தனுமகாராஜன் துலாகாவேரி ஸ்நானமகத்துவத்தினால் யோஜனகந்தி யென்பவளை விவாகஞ்செய்து சுகித்திருந்தான்" என, யுதிஷ்டிரன் "அஃதெங்ஙனம்? அடியேனுக்கு அதனை விரித்துரைக்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, நாரதர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

கேளும் அரசனே! முன்னம் பீஷ்ம பிதாவான சந்தனுராஜன் ஒருநாள் வேட்டைமேற் காதல்கொண்டு வேட்டை சைந்நியங்களோடு புறப்பட்டுக் காட்டை யடைந்து, வலை யிறுக்கி பறை யடித்து தூறுகளைச் சரித்து விலங்குகளை எழுப்பி கடும் வேட்டையாடி மிகச் சோர்ந்து, யமுனா நதிக்கரையில் வந்து உலவாநின்றபோது, அங்கு அக்கரையினிடத்தில் யோஜநகந்தி யென்ற ஓர் அழகிய பெண்ணைக் கண்டு, அதிமோகிதனாய் அவளைப் பார்த்து, 'ஓ கன்னிகாமணியே! நீயார்? உன் தேயமெது? உன் அதராமிர்தம் உண்பவன் யாவன்? அவன் புண்ணியம் எத்தகையதோ? நீ என்னை இச்சமயத்துக் காமபாணத்

தின் பாதையிலிருந்து விலக்கவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, அவள் அரசனை நாணத்தோடு நோக்கி, “அரசனே! நான் சுகந்தரியல்லவே. தந்தை கட்டளையின்படி முனிவர்கட்கு ஓடம் விட்டுத் திரிபவள்” என்றாள், இதைக்கேட்ட அரசன் ஓடக்காரர்களுக்குத்தலைவனான அவளது தகப்பனிடஞ் சென்று அப்பெண்ணை யாசிக்க: அந்தத் தாசபதியும், “அரசரே! தாம் எனது புத்திரிக்குப் பிறக்கும்பிள்ளைக்கு முடிசூட்டும் பக்ஷத்தில் தடையின்றி இவளை விவாகஞ் செய்து கொள்ளலாம்” என்றான். அரசன் இதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு எனக்குப் பிரியனான கங்கா புத்திரனுக்குப் பட்டங் கட்டுவதை விட்டு, நீசனான இச்செம்படவன் பௌத்திரனுக்கு முடிசூட்டுவது நமது சந்திர வம்சத்திற் கழகோ! என்று தன்னுள் எண்ணி, ஒன்றும் பேசாமல் வீடுவந்து சேர்ந்தனன். என்றாலும், அவனுக்கு அந்த யோஜநகந்தியின் பேரிலிருக்கும் மோகம் போகாமல் எப்பொழுதும் அதே சிந்தையா யிருந்ததினால், அங்கு மத்தியான நேரத்தில் அதிதியாகவந்த தௌம்மியரென்னும் பூஸுரரைக்கூட மரியாதை செய்யாமல் ஏக்கம் பிடித்திருந்தான். இதனை ஞானதிருஷ்டியா லறிந்த தௌம்மியரும் அவனை நோக்கி, “அரசனே! நீ அதிதியான வெனக்கு மரியாதை செய்யாமல் மனதில் ஏக்கமுற்றிருக்குங் காரணம் எனக்குத் தெரிந்தது. நான் இவ்வபராதத்தைப் பொறுத்தேன்.

சந்தனுமகாராஜன்

தௌம்யமகாருஷி

நீ ஸ்ரீரங்க க்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்று, துலாகாவேரி ஸ்நானஞ் செய்து, இப்பொழுது யான் உனக்கு உபதேசிக்கப் போகிற ஸ்ரீரங்க

ராஜ நாமரத்தினஸ்தவமென்னும் ஸ்தோத்திரத்தினால் ஸ்ரீரங்கநாதனைத் துதித்து ஆராதித்து வருவாயேயானால், உனது மனோரதம் பலிக்கும் என்று சொல்லி அந்த ஸ்தோத்திரத்தை யவனுக்கு உபதேசித்து, அவனால் உபசரிக்கப்பட்டுத் தமதிடஞ் சென்றனர். பின்னர் சந்தனு ராஜனும் தனது அரசாக்ஷியை மந்திரியிடம் ஒப்புவித்துத் தனது பத்துக்கோடி பத்தினிமார்களுடனும், அநேகமாயிரம் இரத கஜ துரக பதாதிகளுடனும், ஸ்ரீரங்க க்ஷேத்திரமடைந்து அங்கு விதிப்படி துலாகாவேரி ஸ்நானஞ் செய்து, அரங்கநாதனைத் தௌம்மியர் உபதேசித்த ஸ்தோத்திரத்தினால் துதிப்பானாயினான்.

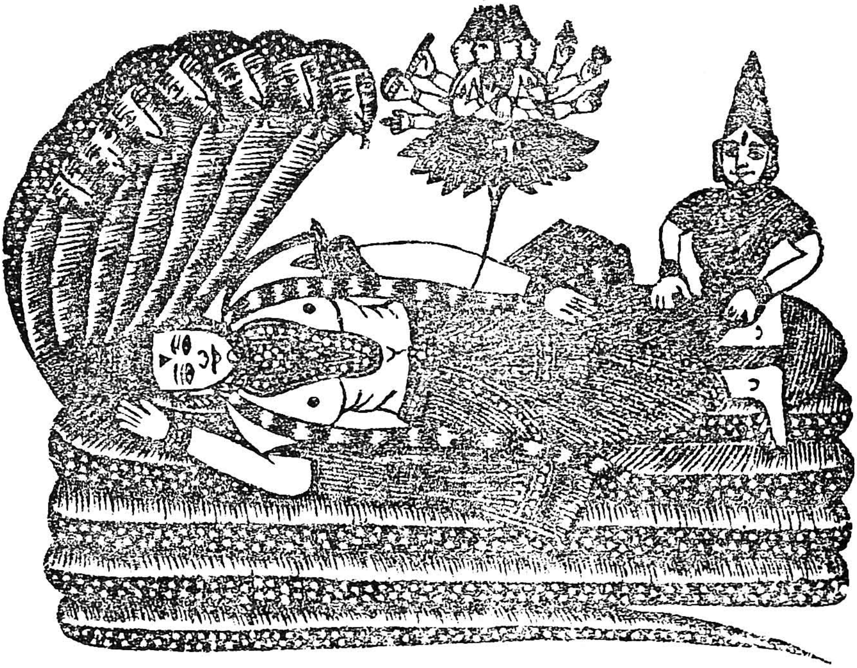

பின்பு அத்திவ்விய தேசத்தில் அநேக மண்டபங்களைக் கட்டுவித்து, மீண்டும் தனது பட்டணமாகிய ஹஸ்தினாபுரியை நோக்கிச் செல்லுகையில், மத்தியில் மாகிஷ்மதியெனும் பட்டணத்தில் தங்கி, அங்கிருந்த மிலேச்சர்களோடு யுத்தஞ்செய்து, தனது சேனையை எதிர்த்து வந்த முப்பத்திரண்டு அக்ஷோஹிணி வீரர்களையும் துலா ஸ்நான பலத்தினால் வென்று, ஜய லக்ஷ்மியுடன் தனது புரஞ்சேர்ந்து அந்த யோஜனகந்தி தனக்கு எங்ஙனம் கிட்டுவாளென்று ஸதா சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனன். அதனை யறிந்த அவன் புத்திரனான பீஷ்மனும் தாசபதியிடஞ் சென்று, அவன் பெண்ணைத் தன் தகப்பனுக்கு விவா

நஞ் செய்து கொடுக்கும்படி வேண்ட, அவனும், "இளவரசே உமக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைக்கு இராஜ்ஜியத்தைக் கொடாமல் எனது புதல்விக்குப் பிறக்கும் குமாரனுக்குப் பட்டங் கட்டுவிப்பதாக வாக்களிக்கும்பக்ஷத்தில் இவளை உமது தகப்பனாருக்கு மணஞ் செய்விக்கலாம்" எனவே கங்காபுத்திரனான பீஷ்மனும் அவனை நோக்கி, "ஓ பரதனே! நீ கேட்டவண்ணம் உனது பேரனுக்கே பட்டங் கட்டி வைக்கிறேன், ஒருவேளை எனக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைக்கு முடி சூட்டி விடுவேனென்கின்ற சந்தேகம் உனக்கில்லாமலிருக்கும்படி இதோ யான் தேவர்கள் முன்னிலையில் சபதம் செய்து கொள்ளுகிறேன். அஃதாவது: எனது ஜீவகால பரியந்தம் யான் விவாகமே செய்துகொள்ளுகிறதில்லை; நித்தியப் பிரம்மசாரியாய் இருக்கக் கடவேன்" என்றான். இதனைக் கேட்ட தேவர்கள் அவனுக்குப் பிதாவினிடத்திலிருக்கும் பக்திக்கு மெச்சி, அன்று முதல் அவனுக்குப் பீஷ்மனெனப் பெயரளித்தார்கள். தவிரவும், அவனுக்கிருக்கும் பிதுரு பக்தியின் மகிமையினால் அபுத்திரவான்களனுபவிக்க வேண்டிய புத் என்னும் நரகம் அவர்க்கு உண்டாகாமலிருக்கக் கடவதென்றும், அவன் தனக்கிஷ்டமான காலத்தில் ஜீவனை விடலாமென்றும் வரமளித்தனர். பின்னர் சந்தனுவும் யோஜநகந்தியை மணந்து, அவளிடத்தில் சித்திராங்கன் விசித்திர வீரியனென இரண்டு புத்திரர்களைப் பெற்றனன். ஆகையால், யாவனொருவன் துலாகாவேரியில் பக்தியுடன் ஸ்நாநம் செய்கிறானோ அவனுக்குப் புத்திர லாபம் தன லாபம் முதலியன உண்டாகின்றன. ஸ்நாநமில்லாது ஹரிபூசை செய்யில் குன்மநோயடைவன். தடாகத்தில் ஸ்நாநமாடினால் நாலு பிடி மண்ணை யெடுத்து வெளியிலிட்டே ஸ்நாநமாடவேண்டும். விஷ்ணுபூசைசெய்ய அசக்தன் துளசீதளம் ஒன்றையெனும் சிரசிற்றரிக்க வேண்டும். ஆஷாட சுத்த துவாதசி சிராவண சுத்த துவாதசியில் பாலால் ஹரிக்கு அபிடேகமியற்றுபவன் சுத்த தரித்திரனாயினும் தனவானாவான். அமாவாசை பூசை கயாச்சிராத்த பலனைத் தரும். பூசைக்கு புட்பங்களில் பழைமைபட்டன உதவா. துளசீ தள மாத்திரம் பழமையானாலும் வர்ஜ்ஜிக்கக் கூடாது. கிருகத்தன் செய்யும், கண்டினி-அறுத்தல், போஷினி-அரைத்தல், சுல்லி-வறுத்தல், உதகும்பி-வேகவைத்தல், உபஸ்காம்-பெருக்கல், இத்தொழில்களே அவனுக்குப் பஞ்சஹத்தியெனப்படும். இவை ஒழியவே அவன் பஞ்ச யக்யங்களைச் செய்யவேண்டும். புராண படனங்கள் பண்ணவேண்டும். இதிகாசமான இராமாயண பாராயணம் ஒவ்வொருவனுக்கும் அவசியமா

னது. அதில் ஒரு சுலோகத்தைச் சிரவணம் பண்ணினாலும் மகா பலனைத் தரும். அதன் விருத்தாந்தத்தைச் சற்று கூறுகிறேன்.

இராமாயண பாராயண மகிமை.

அக்ரபூமி யென்னும் கிராமத்தில் சிவமூர்த்தி என்ற ஒரு பிராமணனிருந்தார். அவர் எவ்விதத்திலும் இழிந்தவ ரல்லர். சகல சாத்திர புராண இதிகாசவல்லவர். அவர் சுகுணங்களை இவ்வளவென்று கூற முடியாது. அந்தகையாரை அக்கிராம பிராமணர்கள் ஸ்ரீமத் ராமாயண காலக்ஷேபம் செய்யும்படி மன்றாடி வேண்டிக்கொண்டு திரவிய பூஷணங்களைத் தந்து உபசரித்தார்கள். அவரும் அங்ஙனமே காலக்ஷேபஞ் செய்து வந்தார். கிராமவாசிகள் சிலநாளில் அவரிடத்தில் அசூயை கொண்டு இவர் மிக்க திரவியாசக்தி யுடையாரென்று தூஷித்து திரஸ்கரித்தார்கள். சிவமூர்த்தியும் அவர்களை வைது கிராமத்தை விட்டுக் குடும்பத்தோடு அப்புறம் போயினார். கிராமவாசிகளோ? இராமாயண கதாப்பிரசங்கியாரை அவமதித்த பகத்தான தோஷத்தால் வறியோர்களாய் நாளுக்கு நாள் வியாதியஸ்தராய் ஜீர்ண தசையடைந்து இறந்து, வேத்திரகீயத்தில் பிராமணர்களாய் ஜனித்து, பகாசுரனுக்கு இரையானார்கள். இராமாயண சிரவணஞ் செய்த புண்ணியத்தால் பின்னும் சூரியவம்சத்தில் சகரர்களாய்ப் பிறந்து, கங்கையால் சுத்த மடைந்து, பரமபத மடைந்தார்கள். சிவமூர்த்தியோ, அக்கிராமத்திற்கு அருகில் வெகுநேரம் காத்திருந்தும் கிராமத்தாரால் அழைக்கப்படாமற் பசிநோயால் வருந்தி, சிலநாள் தரித்திரமடைந்து, பின்பு இறந்து பகாசுரனானார். அப்பார்ப்பானிடம் அத்தகைய பாவம் யாதோ எனில், அக்கிராம விப்பிரர்கள் தன்னை அவமதித்ததற்கு இராஜனிடம் முறையிட, அவன் அவர்களைத் தண்டித்தான். அந்த பிராமண ஹிம்சையால் இந்த தைத்திய ஜன்மமடைய வந்தது. அத்தைத்தியன் பின்பு பீமனால் அதமடைந்து, இராமாயண காலக்ஷேபஞ் செய்த விசேடத்தால் பரிக்ஷித்துவாய் இனி பிறப்பான். இராமாயண காலக்ஷேபத்தின் பயனும், அதைச் சிரவணஞ் செய்யும் பயனும் இப்படி இருக்கின்றது.

ஸ்ரீ ஹரியினது பக்தி மிகுந்தவனாய் சத்கைங்கரியத்தில் ஈடுபடுபவன் நரக மடையவே மாட்டான்; வைகுண்ட பதவியைப் பெறுவான் என்று இங்ஙனம் நாரதர் தருமபுத்திரர்க்குத் துலாகாவேரி ஸ்நாந மகிமையையும் ஸ்நாநஞ் செய்யும் முறைமையையும் புராணச் சிரவணம் பண்ணும் விதத்தையும் இன்னும் பல தர்மோபதேசங்களையும்

அருளிச்செய்தனர். இவ்வாறு நாரதர் உபதேசித்த தர்மங்களைக்கேட்ட தர்மபுத்திரனும் கண்களில் ஆநந்தபாஷ்பம் ஆறுய்ப் பெருக அவரை ஸ்வர்ண புஷ்பங்களால் அர்ச்சித்து நான்குமுறை வலம்வந்து அனேக நமஸ்காரங்களைப் பிரியத்துடன் செய்து அவருடைய பிரிவினை யாற்றக் கூடாதவனாய் அருகில் பயபக்தி விசுவாசத்துடன் நின்றனன். நாரதரும் அவ்வுதிஷ்டிரனுக்கு ஆறுதல் சொல்லி யவரை ஆசீர்வதித்துப் போக யத்தனிக்கையில் திரௌபதியும் மற்ற நான்கு சகோதரர்களும் தனித்தனியே அவரையுற்று நமஸ்கரித்து அவரிடத்தில் தர்மோபதேசம் கேட்க விரும்பினர்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்

16-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

நாரதர் திரௌபதிக்கு மோக்ஷோபாயம் கூறுதல்.

—:0:—

அவர்களில் முதலில் திரௌபதி நாரதரை நமஸ்கரித்து மிக்க விநயத்துடன் வினவினதாவது:—“சுவாமி! அடியாள் தங்கள் தரிசன விசேடத்தால் தன்னியளாயினேன். யான் எவ்வித கைங்கரியஞ் செய்யில் நற்கதி கிடைக்கப் பெறுவேன். சிறியாளான எனக்கு ஞானோபதேசம் பண்ணி யருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்கவே, அவரும் அங்ஙனமே தர்ம இரகசியத்தை உரைக்கத் தொடங்கினர்.

கேளாய் திரௌபதியே! ஸ்திரீகள் நற்கதியடைய வேண்டுமானால் புருஷர்களைப்போல் அநேக திவ்விய க்ஷேத்திர யாத்திரை செய்தல், காயக்கிலேசத்துடன் தபஸ்ஸுகளைச் செய்தல் முதலிய நிர்ப்பந்தங்களில்லை அவர்கள் செய்யவேண்டிய தர்ம மெதுவெனில், பதிசிச்ருஷை யொன்றுதான். புருடனுயிரோடிருக்கையில் எவள் உபவாசமிருந்து பற்பல விரதங்களைச் செய்கின்றாளோ? அவள் தனது பர்த்தாவின் ஆயுளை அபகரிப்பதுமன்றித் தானும் படுநரகில் வீழ்கின்றாள். பிரமசாரிக்கு குருசிச்ருஷையும், புத்திரனுக்குப் பிதுர் சிச்ருஷையும், ஸ்திரீயினுக்குப் பர்த்ரு சிச்ருஷையுமே முக்கியமானது. ஆதலின் நீ உனது பர்த்தாக்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவர்கள் சாப்பிட்ட

டன் சேஷத்தைச் சாப்பிட்டு, அவர்கள் நித்திரை செய்த பின்னர் நீயும் நித்திரை செய்து வந்து, அவர்கள் உன்னை யழைத்த காலத்தில் குனிந்த தலையுடன் அருகில் வந்து அவர்கள் உன்னோடு சம்பாஷித்த காலத்தில் தக்க விடை யளித்து, அவர்கள் உன்மீது கோபித்த காலத்தில் எதிர்நின்று பதில் பேசாமல் புன்சிரிப்புடன் இருக்கக் கடவை. விளையாட்டினாலேயும் பிரியமில்லாத வார்த்தையை யுரைக்கலாகாது. பிரதிதினமும் அஷ்டாக்ஷர ஜபம் செய்துகொண்டு அகத்திலும் புறத்திலும் பரிசுத்தையாயிருந்து, வந்த அதிதிகள் ஸந்நியாசிகள் முதலிய சாதுக்களுக்கு உபசாரங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கக் கடவை. தவிர, து பர்த்தாக்களுக்கு கைகால் பிடித்தல், விசிறி கொண்டு விசிறுதல், தாகத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட காலத்தில் வெகு பிரீதியுடன் நீரளித்தல், முதலிய பர்த்ரு சிச்ரூஷை செய்துகொண்டிரு. இங்ஙனம் நீ செய்வாயேல் உனக்கு நல்ல பதவி கிடைப்பதிற் சந்தேகமில்லை. இது விஷயத்தில் யான் உனக்கு ஓர் கதை சொல்லுகிறேன்: கவனமாய்க் கேட்பாயாக.

முன்னம் ஒரு எறும்பானது தன்முற்பட்ட ஒரு பெண்ணெறும்பை நோக்கி, "ஓ அழகிய பெண்ணே! இப்பொழுது யான் உனது தேக ஸௌந்தரியத்தைப் பார்த்து மிகவும் மதன பீடிதனா யிருக்கின்றேன். நீ வேறு ஒருவனுடைய பத்தினியாயிராமல் கன்னிகையா யிருக்கும்பக்ஷத்தில் எனக்குப் பாரியையாக உடன்படுவாயா?" என, அந்தப் பிபீலிகையும் அதற்குடன்பட இரண்டு எறும்புகளும் அன்று முதல் வெகு நட்புடன் இல்லற நடாத்தி யநேக எறும்புகளைப் பெற்றுச் சுகித்திருக்குங் காலத்தில் ஓர்நாள் ஆண் எறும்பு தனது மனைவியை வீட்டில் இருக்கச்செய்து, தான் தன் பரிவாரங்களுடன் ஆகாரந் தேடும்படி புறப்பட்டுப் போயிற்று. அத்தருணத்தில் வேறொரு ஆண் எறும்பு வந்து வீட்டில் ஏகாந்தமாய் இருந்த அந்தப் பெண்ணெறும்பைக் கண்டு காமமீறி: "ஓ பெண்ணே! நீ இவ்வெறும்பு ஜன்மமாயிராந்திருந்தால் உன்னைத் தேவரும் நச்சுவார். நமது கூட்டத்துள் உன்னை நச்சாதவர் யாவ ரிருப்பார். ஒருவருமே இரார். இது உண்மை. காமம் அனலை யொத்தது. அதனால் தகிக்கப்படுகின்றேன். என்னுயிருக்கு இரங்கி என்னோடு கலந்து இன்பந் தருவையேல், தேவ வின்பமும் வெறுப்பேன். பெண்மணியே! தயை கூர்தல் வேண்டும். இளமன முடையார் இளம் பெண்க ளென்பார். உன் மனம் இன்னும் வலிதாக இருக்கிறது மிக்க ஆச்சரியமே" என்றது. அதைக் கேட்ட அப்பெண்ணெறும்பு "அடா பாபீ! பஞ்சபாதகத்துள் காமம் மிகக்

கொடியதென்பதை யுணராயா? அக்காமத்தைத் தனக்குரிய மனைவி யினிடமே காலங் கடந்து அனுபவிப்பானேல் அதற்கே மகா பாபம் கூறி யிருக்கிறதே? பிறன் மனைவியான என்னைத் தனித்த இடத்தில் இவ்வாறு பாவமெனப் பாராது கூறலாமா? பிறன் மனைவியை நயந் தவன் மறு பிறப்பில் ஆணாய்ப் பிறந்தும் பெண் வேடம் தரிப்பா னன் றோ? அற்ப இன்பத்துக்குப் பெறும் பயனைப் போக்கத் துணிய லாமா?" என்று வெகு புத்தி கூறிற்று. அது என்ன நற்புத்தி சொ ன்னபோதிலும் கேளாது பலாத்காரமாம்ப் புணர ஆரம்பிக்கவே, அந் தப் பெண்ணெறும்பும் தனது பாதிவ்ரத்தியத்தினது மகிமையினுல் அதனைச் சாம்பராய்ப் போகும்படிச் சபித்துவிட்டுத் தனது நாயகன் வந்தவுடன் நடந்த சங்கதிகளைத் தெரிவித்தது. அந்த ஆண் எறும் பும், "ஆ எனது பிரியநாயகி! யான் உன்னைப்போன்ற பதிவிரதையை யுலகிற் கண்டதில்லை" என்று சொல்லி அந்தப் பெண்ணெறும்பைப் பலவாறு கொண்டாடிற்று. இங்ஙனம் இவ்விரண்டு எறும்புகளும் ரக ஸ்ஸியமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்ததை ஸஸ்திரீகனாய்ப் படுத்துக்கொ ண்டிருந்த கேகயதேச கேகய மகாராஜன் தனது வரத்தின் விசேடத் தால் அறிந்து, தான் எல்லா ஜந்துக்களுடைய பாஷைகளையு மறிந்தவ னுதலால கலீர் என்று நகைத்தனன். உடனே அருகிலிருந்த அவன து மகிஷியும் அவனை நோக்கி, "இப்பொழுது நீர் அகாரணமாய் நகை செய்யக் காரணம் யாது?" எனக் கேகய ராஜன் "யான் இப்பொழுது நகைத்ததற்குக்காரணத்தை யுனக்குத்தெரிவித்தேனேயானுல், எனது தலை உடனே வெடித்து யானிறந்து விடுவேன் என்பதற்கு யாதும் ஐயமில்லை. ஆகையால் அதனைப்பற்றி நீ கேட்கவேண்டாம்" என்ற னன். அதைக்கேட்டும் அவள் பாபத்துக்குச் சற்றும் அஞ்சாதபடி, அவனைக் கண்டவாறு வைது, "நீ இப்பொழுது என்னைப் பார்த்து ஏதோ பரிகாசமாய் நகைத்திருக்கிறுய். அங்ஙனமில்லாவிடில் சிரித்த காரணத்தை யெனக்கு நீ ஏன் தெரிவிக்கக் கூடாது. அப்படி எனக் குத் தெரிவிப்பதினுல் உனது உயிர்போனுலும் போகட்டுமே. நீ அத னைச் சொல்லாவிட்டால் எனது உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளுவேன்" என்று ஒரே பிடிவாதமாய்ச் சொல்லவே, கேகயனும் பரம துஷ்டை யான அவளை நோக்கி, "அடீ சண்டாளி! உலகத்தில் ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷனல்லவோ தெய்வம்? அப்படிப்பட்ட புருஷனை நீ இங்ஙனம் கடுஞ்சொற்களைச் சொல்லிப் பிடிவாதம் பிடிப்பதினுற் பாழ்நரகில் வீழ் வாய். இவ்வளவு துஷ்டையான நீ உயிரோடிருப்பதிலும் இறந்து போவது உத்தமம். ஆகையால் நீ என்னைத் துறந்தாலும் சரி, அல்

லது இறந்தாலும் சரி, இனி நான் உன் முகத்தைப் பார்ப்பதில்லை'' என்று சொல்லி அவளை விலக்கிவிட்டுச் சுகமா யிருந்தனன். கேட்டாயோ திரௌபதியே! உலகத்தில் ஸ்திரீகள் அநேகமாய் இப்படிப் பட்ட குணமுடையவர்களாகவே யிருக்கிறார்கள். நீயோ மகா பதிவிரதை; உனக்கு நான் அதிகமாய்ச் சொல்லத்தக்கது யாதொன்றுமில்லை யென்றார். பின்னர் நாரதர் பஞ்சபாண்டவர்களை நோக்கிக் கூறுவார்:- நீங்கள் ஐந்துபேரும் பதிவ்ரதா சிரோமணியான திரௌபதி யிடத்தில் ஜேஷ்டக்கிரமமாய் வருஷத்திற்கு ஒருவராக இருந்துகொண்டு உங்கள் குரு வம்சத்திற்கு யாதொரு தாழ்வுமுண்டாகாம லிருக்கும்படி வாழ்ந்திருக்கக்கடவீர்கள். உங்களில் ஒருவன் திரௌபதியோடுகூடியிருக்குங் காலத்தில் மற்றொருவன் பார்த்துவிட்டால், அவன் ஒரு வருடம்வரையில் தேச யாத்திரை செய்யக் கடவன்'' என்று அருளிச் செய்தார். பாண்டவர் ஐவரும் "சுவாமீ! தேவரீர் பாதத்தாணை கட்டளையிட்ட வண்ணமே யிருக்கிறோம்'' என்று சொல்லிப் பின்னும் அவரிடத்தில் பல தர்மோபதேசங்களைப் பெற்று அவரைச் சுவர்ண புஷ்பம் முதலியவைகளால் பூஜித்துப் பிரிய மனமில்லாதவர்களாய் கண்ணும் கண்ணீருமாய்க் கரைந்து வழி யனுப்பிவிட்டுத் தங்களிருப்பிடம் வந்து நாரதருடைய கட்டளைப்படி வருஷம் ஒவ்வொருவராய்த் திரௌபதியுடன் வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் காவேரி மகத்துவத்தில்

17-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்.

அர்ச்சுனனுக்கும் பிராமணனுக்கும் நடந்த சம்வாதம்.

பாண்டவர் ஐவரில் ஜேஷ்டரான தர்மபுத்திரர் திரௌபதியோடு சுகித்திருக்குங் காலத்தில் ஓர் பிராமணன் வந்து அரண்மனைவாசலி லிருந்துகொண்டு: "ஓ அரசனே! முறையோ! முறையோ! என்னை இரக்ஷிக்க வேண்டும்'' என்று ஓலமிட்டனன். அதனைச் செவியுற்ற அருச்சுனன் உடனே அந்தப் பிராமணனிடம் வந்து, "ஓ பிராம்மணோத்தமா? நீர் ஏன் இங்ஙனம் முறையிடுகின்றீர்? என, அவன் "ஐயா!

யான் இத்தனை நாள் கஷ்டப்பட்டு நியாயமாய்ச் சம்பாதித்த தனங்களையும் மாடுகளையும், பசுக்களையும், எருமைகளையும், கள்வர் கொள்ளையாடிப் போய்விட்டார்கள். அரசன் விஷயபரனாயிருந்துகொண்டு முறைப்படிச் செங்கோற் செலுத்தாவிட்டாற்றான் இங்ஙனம் நடக்கும். அர்த்தராத்திரியில் கோக்கள் முதலியவை இவ்வாறு கள்ளஞ் செய்ததற்குக் காரணம் இராஜனுடைய திரவியகாமியமே துஷ்குணமே காரணமாகும்'' என, அருச்சுனன் ''ஐயா! உமது வீட்டில் களவுபோனால் அரசனை யேன் நிந்திக்கின்றீர்? அது உமது தோஷத்தால் என் நேரிட்டிருக்க லாகாது? எனப் பிராமணன் மிக்க சினங்கொண்டு சொல்லுகின்றான்: ''யான் எனக்கு நினைவு தெரிந்த காலந் தொடங்கியே தற்காலபரியந்தம் யாதொரு அகிர்த்தியங்களையும் புரிந்ததில்லை. யான் பிரமசாரியா யிருந்த காலத்தில் ஸாங்கமாக வேதாத்தியயனம், குருகுலவாஸம் பிக்ஷாசரணம் முதலிய ஸத்கருமங்களைச் செய்தேன். பின்னர் ஸத்குலப் பிரசூதையான ஓர் கன்னிகையை அலங்கார கன்னிகாதானமாக விவாஹஞ் செய்து கிரகஸ்தாச்சிரம நிலைகுலையாமல் இருந்துகொண்டு, அனேக புத்திர பௌத்திரர்களையும் பெற்று, அவர்களையும் நல்லொழுக்கத்தில் நடக்கும்படி செய்து, காவேரி கங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்தேன். பரான்ன போஜனம் பரத்திரவியாபகாரம் பரதாரகமனம் துர்வியாபாரானுகூலம் முதலியவை செய்தறியேன். எனது பாரியாளோ என்னோடு என்னிஷ்டத்திற்கு மாறாகாது ஒழுகுவாள். புத்திரர்களோ எம்மோடு தினமும் பிராதக்காலத்தில் காவேரி ஸ்நானமாடி ஸ்ரீ அரங்கநாதனைத் தரிசிப்பார்கள். பௌத்திரரோ சத்கரும பிரவேசரே யொழிய வேறுவித துர்க்காமத்திற் சற்றும் சென்றாரல்லர். என் குமாரத்திகளையோ காலத்தில் சொர்ணாபரண பூஷிதராய்க் கன்னிகாதானஞ் செய்தேன். இருபத்தையாயிரம் பொன்களை நியாய மார்க்கமாய்ச் சம்பாதித்து சாதுக்களுக்கு உபகரித்துக்கொண்டு இங்ஙனம் யான் யாதொரு தோஷமான காரியங்களையுஞ் செய்யாமலிருக்க, எனக்குத் தோஷம் எங்கிருந்து வந்ததென்று கோபத்தினாற் கண்கள் சிவக்கப் புருவங்கள் நெரியப் படபடத்துச் சொன்னான்.

உடனே அருச்சுனன் அவரைச் சாந்தப்படுத்தி, ''சுவாமி! தேவரீர் சம்பாதித்த தனங்களைச் சாதுக்களுக்கு வினியோகப் படுத்திக் கொண்டு வருவதாய்ச் சொன்னீர்களே. அங்ஙனம் அந்தத் தனத்தை அடிக்கடி செலவழித்து விட்டால் பின்னர் அது குறைந்துவிடுமே யல்லது விருத்தியடைய மாட்டாதே'' என பிராமணன்: ''சாதுக்கள்

விஷயத்தில் இலவழித்த தனம் தனக்குத் தானே விருத்தியடையுமேயல்லது குறையாது. இவன் ஆபத்துக்கு வைத்துப் பாதுகாக்கத் துணிந்த திரவியம் பூமியில் புதைத்து வைத்தாலும் உதவாது. சாதுக்களுக்கு உபயோகித்தல் இது இம்மை மறுமைக்கும் உதவும்" என்றான். பின்னர் அருச்சுனன் அந்தப் பிராமணரது யோக்கியதைக்கு மெச்சி, நல்லது இந்நொடியில் உமது தனங்களையும் மாடுகளையும் வரவழைத்துக் கொடுக்கிறேன். திருடர் சென்ற மார்க்கத்தை மட்டும் காண்பியும் என்று சொல்லி, ஆயுதத்தை எடுக்கும்படி உள்ளே நுழைந்தான். அப்பொழுது அங்கு யேகாந்தத்தில் ஸரஸமாய் விளையாடிக் கொண்டிருந்த தர்மபுத்திரரையும் திரௌபதியையும் பார்த்தனன். அப்போது அருச்சுனனைக் கண்டவுடன் திரௌபதியும் லஜ்ஜையுடன் ஒளிந்து கொண்டாள். அருச்சுனனே தலையைக் குனிந்து கொண்டவாறே ஆயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்து பிராமணன் காண்பித்த மார்க்கமாய் வனத்திற்குட் சென்று, திருடர்கள் ஐயாயிரம் பேர்களையும் பலவித பாணங்களாற் கொன்று அவர்கள் கவர்ந்து போன தனங்களையும் மாடுகளையும் அந்தப் பிராமணனிடம் அளித்து, அடியேன் செய்த அபசாரத்தைப் பொறுத்து ரக்ஷிக்க வேண்டு மென்றான். பிராமணனும் வெகு சந்தோஷத்துடன் அவனை ஆசீர்வதித்துத் தனது இருப்பிடம் சென்றனன். பின்னர் அருச்சுனன் தர்மபுத்திரரிடஞ் சென்று, அவரையும் திரௌபதியையும் நமஸ்கரித்து "அண்ணா! தமது அனுக்கிரகத்தினால் திருடர்களைச் சம்ஹரித்துப் பிராமணனுடைய சொத்துக்களையும் மீட்டுக் கொடுத்தேன். நாம் நாரதர் முன்னிலையில் செய்த சபதம் அஸத்தியமாய்ப் போகாம விருக்குமாறு அடியேனுக்குத் தீர்த்த யாத்திரை செய்ய விடையளிக்க வேண்டும்" என்று அவரைப் பிரார்த்தித்தனன். தர்மபுத்திரரும் அவனைப் பிரிய இஷ்டமில்லாதவராயும், ஸத்தியத்தைப் பரிபாலனம் செய்யும் பேராசையென்றாலேயே அவனுக்குச்செல்லவிடைதந்தார். உடனே அருச்சுனன் நிராயுதனாய் அனேகப் பிராமணருடன் புறப்பட்டுப் பிரபாஸ தீர்த்தஞ் சென்று, அங்கு விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்து, பதரிகாச்சிர

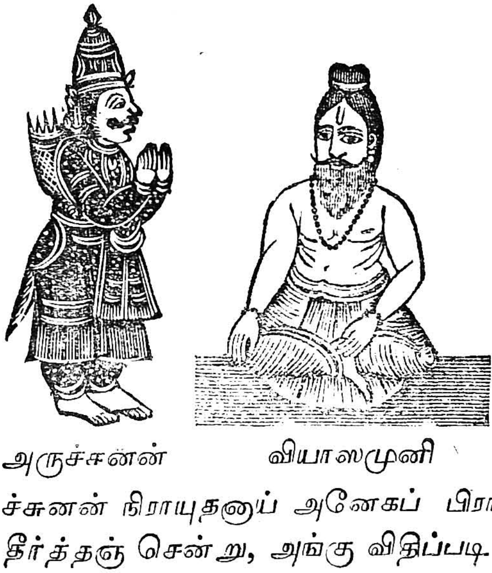

அருச்சனன் வியாஸமுனி

மத்திற்குப் போய், அங்கு வியாஸபகவானைக்கண்டு நமஸ்கரித்து அவர் செய்த ஆதரணையைப் பெற்று, அவரை நோக்கி யுரைத்ததாவது: "சுவாமி வஸுதேவ குமாரனுன நமது கிருஷ்ணருக்குச் சுபத்திரை யென்று ஓர் அழகிய தங்கை யிருப்பதாயும் அப் பெண்ணைப் பலராமர் துர்யோதனனுக்குக் கொடுக்கப் போகிறதாயும் கேள்விப்பட்டேன் அதுமுதல் எனக்கு அந்தப் பெண்பேரில் அதிக மோஹமுண்டாயிருக்கின்றது. ஆதலின் நான் அவளை எங்ஙனமாகிலும் மணம் புரிந்துகொள்ளும்படித் தேவரீர் ஒரு உபாயஞ் சொல்லவேண்டும்'' என்று மன்றாடிப் பிரார்த்தித்தனன்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்

18-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

வாதராயணர் அருச்சுனனுக்குச் சுபத்திரா விவாகம் லப்தமாம்படிக்குக் காவேரி ஸ்நானமாடும் விதங் கூறுதல்.

இங்ஙனம் அருச்சுனன் பிரார்த்திக்கவே, வியாசமகாமுனிவர் அன்பினேடு அறைவாராயினர். "அப்பா அருச்சுன! நீ இப்பொழுது கொண்டிருக்கிற எண்ணம் மிகத் துர்பலமானது. ஆகிலும் நீ அச்சுபத்திரையை அடையும்படிக்கு உனக்கு ஓர் உபாயம் கூறுகின்றேன் கேள். அஃதாவது: இலக்ஷ்மீ ஹ்ருதயம் என்றொரு ஸ்தோத்திரமுண்டு. அது அதிபாவனமும் ஸர்வாபீஷ்டப் பிரதமுமானது. யான் அதனை நினக்கு உபதேசிக்கின்றேன். நீ பரிசுத்தனு யிருந்துகொண்டு பிரதிதினம் திரிசந்தியிலும் ஜபிப்பதுடன்கூட சுக்கிரவாரங்களில் விசேஷமாய்ச் ஜபம் செய்து வரவேண்டும். தவிர, ஸ்ரீரங்க க்ஷேத்திரஞ் சென்று துலாகாவேரி ஸ்நானஞ்செய்து ஸ்ரீரங்கநாதனையு மாராதித்து வரவேண்டும். பின்னும் கீழ்ச் சமுத்திரத்துக்கு இப்பால் இரண்டு யோசனை தூரத்தில் மாயூரமென்றொரு சிவக்ஷேத்திர மிருக்கின்றது. அங்கேயும் துலாஸ்நானம் செய்து அங்கிருக்கும் சிவபெருமானை யாராதிக்க வேண்டும். பூர்வத்தில் க்ஷத்திரியரா யிருந்த விஸ்வாமித்திர ரு

ஷியானவர் இந்த மாயூர க்ஷேத்திரத்தில் காவேரி ஸ்நாநம் புரிந்த புண்ணியத்தினால் அடைதற்கரிய பிராமண ஜன்மத்தை யடைந்தனர். ஆகையால் நீ சீக்கிரம் செல்லென்று அவனுக்கு விடை யளிக்கவே, அருச்சுனனும் அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுப் பிரயாகைக்குச் சென்று அங்கு ஸ்நாநஞ்செய்து ஜலத்திற்குள்ளிருந்து கொண்டே அந்த லக்ஷ்மீஸ்தோத்திரத்தை யநேகாவிர்த்தி ஜபம் செய்யவே, அங்கு உலூபியென்ற ஓர் நாககன்னிகை முன் தோன்ற அவளைக் காந்தர்வ விவாஹஞ் செய்து அவளிடத்தில் அதிபலிஷ்டனான இராவானென்ற தநயனைப் பெற்றுப் பின்னர் காவேரியும் சமுத்திரமும் கூடுகிற இடமாகிய சங்கமுகத்துக்குச் சென்று ஸ்நாநஞ் செய்து, அநேக பிராமணர்களுக்குப் பத்து லக்ஷம் பொன்னை வழங்கிய பின்னர் சுவேதவனம் (திருவெண்காடு) மார்க்கமாய் மாயூரத்துக்கு வந்து, அங்கு துலாஸ்நாநஞ் செய்து, அங்குள்ள சிவபெருமானை யாராதித்து, வெகு வேகமாய்ப் புறப்பட்டு ஸ்ரீரங்கம் வந்து சேர்ந்தனன்.

அங்குத் துலாகாவேரி ஸ்நாநஞ்செய்து துலாகாவேரி மகத்துவச் சிரவணஞ்செய்து பிரதிதினமும் பிராமணர்களுக்கு நூறு பொன் வழங்கி அரங்கநாதனை யாராதித்து, அநேக மண்டபப் பிராகார கோபுரங்களைக் கட்டுவித்துச் சந்திரபுஷ்கரணியில் ஸ்நாநஞ் செய்து, ஷோடசமகாதானங்களை அற்பிசி கார்த்திகை மார்கழி ஆகிய இம்மூன்று மாதகாலம் வரையில் செய்து, ஸ்ரீரங்கத்திலேயே வாஸஞ் செய்து வந்தான். பின்னர் தைமாஸத்தில் அங்கிருந்து சேதுவை நோக்கிப்புறப்பட்டு ஸத்தியகிரியில் தங்கி ஸத்திய கிரீசனை வணங்கி ஸத்திய புஷ்கரிணி ஸ்நாநஞ் செய்து, பின்பு ஹிரண்ய கசிபுவினது பயத்தினால் தேவர்கள் எல்லோரும் கோஷ்டியாய்ச் சேர்ந்து, சுகமாய் வசித்த இடமாய் கோஷ்டீபுரம் என்ற பெயர்பெற்ற திவ்விய க்ஷேத்திரத்தை யடைந்து, அமிர்த புஷ்கரணியில் ஸ்நாநஞ்செய்து ஸ்ரீ நரஸிம்மனைச் சேவித்து, அப்புறம் விருஷபாத்திரி (சோலைமலை) க்குச் சென்று நூபுர கங்கையில் ஸ்நாநஞ்செய்து அங்குப் பன்னிரண்டு நாளிருந்து பகவானை யாராதித்து மோஹனபுரஞ் சென்று பிரம்மதீர்த்த ஸ்நாநஞ்செய்து முன்னம் அசுரரை மயக்கி அமரருக் கமுதீந்தவரும் மதுவெனும் அசுரனைக்கொன்று மலர்மகனுக்கு மறையை யளித்தவருமான ஸ்ரீஹரியை யாராதித்து, மத்ஸ்யாவதார மெடுத்த இடமாகிய மதுரையெனும் பாண்டிய நகரை யடைந்து, அங்கு தன்னைச் சுயம்வரமாகவரித்த சித்திராங்கதையெனும் பெயர்கொண்ட பாண்டியனது மகளை மணந்து, அவளோடு சிறிதுநாள் சுகித்து, பின்னர் ஸேதுவை யடைந்து ஸ்நாநஞ் செய்து

தநுஷ்கோடியிலும் மூழ்கி அங்கு முப்பது லக்ஷம் பொன்னைப் பிராமணர்களுக்குத் தானஞ் செய்து, தாசரதியால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிற மகாலிங்கத்தை வணங்கி, அங்கு மாசிமாதம்முழுதுமிருந்து, மாகமகத்துவச் சிரவணஞ்செய்து மீண்டும் மதுரைக்கு வந்து சித்திராங்கதையோடு சுகித்து, பின்னர் கர்ப்பவதியான அச்சித்திராங்கதையுடன் சைத்திரோத்ஸவம் சேவிக்க கருதி ஸ்ரீரங்கம் வந்து சேர்ந்தனன்.

அங்குச் சித்திராங்கதையும் பப்ருவாஹனென்ற புத்திரனைப்பெற்றனள். அருச்சுனன் சைத்ரோத்ஸவம் சேவித்துப் பின்னர் மேல் நாட்டை நோக்கிச் சென்று ஸஹ்யகிரியைக்கிட்டி ஹியாமலக ஸந்நிதியில் காவேரி ஸ்நானஞ்செய்து, கோகர்ண க்ஷேத்திரஞ்சென்று அங்கு மகாபலேசனென்னும் சிவபெருமானை யாராதித்து, மீண்டும் பிரபாஸ தீர்த்தத்தை யடைந்து ஸ்நானஞ் செய்து அவ்விடத்தில் தன்னோடு வந்த பிராமணர்களை நிறுத்தி, துவாரகைக்குச் சென்று ஏகாந்தமாய் ஓரிடத்தில் இருந்துகொண்டு, கௌதம ருஷியானவர் பூர்வம் எங்ஙனம் அகல்யை வலுவில் வந்தடையப் பெற்றாரோ அங்ஙனம் சுபத்திரை நம்மை வலுவில் வந்தடைவது எங்ஙனம்? என்று தனக்குள் பலவாறு ஆலோசித்தும் ஒன்றும் தோன்றாமல் கடைசியில் சத்புருஷர்களுக்கு நிவாசமாக யோக்யமான விருக்ஷமும் ஆபத்தடைந்தோர்க்கு பரமமான கதியும், பக்தர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவரும், ஸ்ரீலக்ஷ்மீ காந்தனுமரன ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே எனக்குக் கதியானவன். அனந்தனும், யதுவம்சநாதனும், பக்தார்த்தி பஞ்சனனும், தயாசீலனும், என்ற அருத்த மடங்கிய ஒரு லோகத்தால் ஆபத்ரக்ஷகனை கிருஷ்ணனை ஸ்மரித்தனன். அடியவர் முறைக்கு அநந்தரமும் செவிசாய்க்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் உடனே ரதா ரூடராய் அவனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாயினர்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்

19-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

சுபத்திரா விவாகம்.

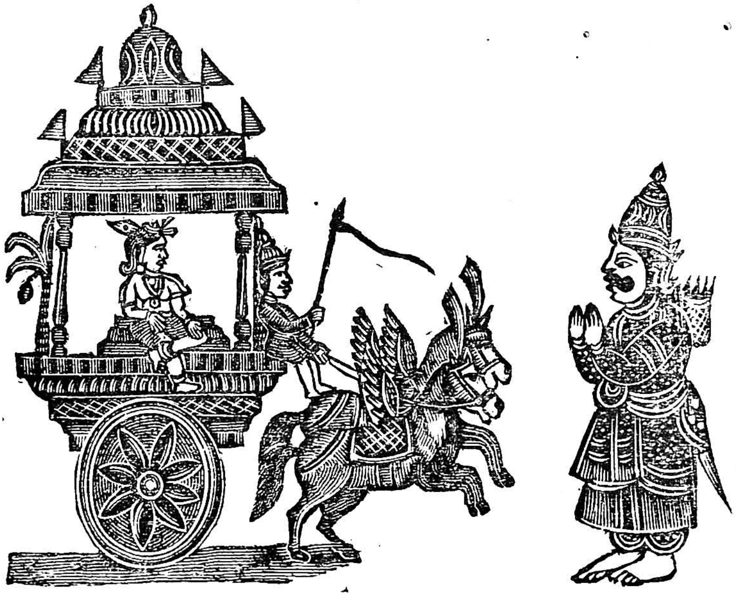

ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அருச்சுனன்

இங்ஙனம் ரதாரூடராய்ப் பிரத்தியக்ஷமான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அருச்சுனன் வெகு சந்தோஷத்துடன் அவர் திருவடிகளில் விழுந்து தொழுது "சுவாமி! பக்தவத்ஸலா! பவ ரோக வைத்யா! தாசனான யான் கொண்டுள்ள இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டும். அதாவது: சுபத்ரா விஷயத்தில் யான் கொண்ட மோகம் ஆகத்தை வருத்துகிறது. அது முடிவுபெறுவதுதான் அடியேனது மநோரதத்தை நிறைவேற்றி ரக்ஷிக்க வேண்டுவது உமது கடமை என்றான். கேட்ட ஸ்ரீ கண்ணபிரானும் அவனை நோக்கி: அர்ச்சுனா! நீ இத்தருணத்தில் வார்த்தையாடின விஷயம் இவ்வடிவால் முடிவாகிறதில்லை. நீ ஸந்நியாசி வேஷம் பூண்டுத் துவாரகைக்குச் சமீபத்தில் ஓர் வனத்தில் வந்து இருப்பாயாகில் யான் உனது அபீஷ்டம்நிறைவேறும்படிச் செய்விக்கிறேன்'' என, அருச்சுனனும் "சுவாமி! யான் இப்பொழுது யதிரூபம் தரித்துக்கொண்டேனேயானால், பிறகு கிரு

ஹஸ்தன் ஆகக்கூடாதே" என, கிருஷ்ணன் "அப்பா, அருச்சுனா ! காஷாயதண்ட மாத்திரத்தினாலும் வேதாந்த காலக்ஷேபத்தினாலுமே ஒருவன் ஸந்நியாசியாகமாட்டான். எவனொருவன் எப்பொழுதும் என்னையே மனதில் தியானஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்றானோ அவன்தான் யதீசுவரன். அங்ஙனமல்லாமல் மனச் சுத்தியின்றி வேஷ மாத்திரத்தினால் யதியாக விருப்பவன் படு நரகில் வீழ்வான். ஆகிலும் துவாபர யுகாந்தமாகிய இக்காலத்தில் யதிபோல நடிப்பதினால் தோஷமில்லை. கலியுகத்தின்மட்டும் அப்படிப்பட்ட ஸந்நியாசங் கூடாது. ஆகையால், நீ ஏதுமஞ்சாமல் யான் சொல்லியவண்ணம் யதி வேஷத்துடன் துவாரகை யருகில் வந்திரு" என்று சொல்லி உடனே அந்தர்த்தானமாயினார்.

அருச்சுனனும் அவ்வாறே யதிவேடம் பூண்டு கமண்டலதிரிதண்டங்களைத் தரித்துத் துவாரகைக்கு அணித்தா யிருக்கும் ஓர் வனத்தில் ஓர் மலைக் குகையில் இருந்துகொண்டு, மகா யோகிபோலப் பாவனை செய்து கண்களை மூடிக்கொண்டு மௌந விரதத்துட னிருந்தனன். அக்காலத்தில் கபட நாடகனான கண்ணனும் உக்கிரஸேநன் பலராமன் முதலிய கோபாலர்களை யழைத்து: "நாமெல்லோரும் வன போஜநஞ் செய்து வரலாம் வாருங்கள்" என்று சொல்லிக் கபடமாய் பந்துக்களையும் அவர்களையும், மற்றையோரையும் அழைத்துக் கொண்டு அருச்சுனன் இருக்கும் மலை யருகில் வந்து, சம்பிரமமாய் வந போஜனஞ்செய்தார்கள். பின்னர் பலராமன் உக்கிரஸேநன் முதலியவர்கள் கண்ணனில்லாமல் வேடிக்கையாய் அம்மலையைச் சுற்றி மனோரமணீயமான இடங்களையும் லதாவிருக்ஷங்களையும் அவைகளில் பூத்து மணக்கும் மலர்களையும் மற்றும் வனத்தில்வாழு மிருக பக்ஷி சாலங்களையும் அவைகளின் சேட்டைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு வருகையில், அங்கு யோகத்தி லிருந்த அருச்சுன ஸந்நியாசியைக் கண்டு வெகு பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து, "அடிகளே ! தாங்கள் எங்களுடைய எல்லைக்குள் வந்திருந்து அடியோங்கள் தங்களுக்குச் செய்யவேண்டியதைச் சொன்னால் உடனே அங்ஙனஞ் செய்ய சித்தமாயிருக்கின்றோம். கட்டளை யிடவேண்டும். யாங்கள் தன்னியராக இதுவே ஏது" என்று பலவாறுவேண்டியும் அவன் யாதும் பேசாமல் மௌனமா யிருந்ததை யறிந்து, எல்லோரும் கிருஷ்ணனிடம் வந்து, "கிருஷ்ணா ! உன்னை விட்டுத் தனியாய் நாங்கள் வன வேடிக்கைகளைக் காண விரும்பிச் சென்றோம், அங்கு யாங்கள் கண்ட அதிமனோஉல்லாசத்தை நீ யனுபவிக்காது போயினாய் அங்கு மலைப் பக்கமாய் ஓர் மகா யோகி யிருக்கின்றார். அவர்

யோகீஸ்வரன் பலராமன் கிருஷ்ணன்

பிரமதேசஸ்ஸையும் தேகச் சாயையும் நியமநிஷ்டையும் இஷ்டமுண்டாகப் பார்க்கத் தக்கவையா யிருக்கின்றன. அடா கிருஷ்ணா! இந்த யோகீஸ்வரரை எப்படியாவது இட்டுக்கொண்டுபோய் நமது நகரத்தின் உத்தியானத்தில் ஓர் ஆச்சிரமங் கட்டி அதில் இருக்கும்படிச்செய்து பிக்ஷை பண்ணி வைத்தால் நமக்கு மிக்க க்ஷேமங் கிடைக்கும்" என்றார்கள். கிருஷ்ணனோ ஒன்றுந் தெரியாதவர்போல் அவர்களை நோக்கி, "ஆம் நீங்கள் சொல்லியபடி ஓர் யதிக்குப் பிக்ஷை பண்ணி வைப்பதினால் பிதிர்க்கள் எல்லோரும் திருப்தியை யடைவார்கள் என்பது வாஸ்தவமே. ஆகிலும் ஸந்நியாசி தானே வலுவில் பிக்ஷைக்கு வராமலிருக்க அவனை ஒருவன் வலுவில் அழைத்துவரப்படாது. அல்லது வலுவில் வந்து ஏற்றுக் கொள்வானாயின் அவனை இந்திரன் நாய்களால் கடிப்பிப்பான் என்பர். அதனால் பிக்ஷை பண்ணி வைத்தவன் பிக்ஷை பண்ணவன் இவ்விருவரும் நரகத்தை யடைவார்கள். ஆகையால் அவர் தாமாக வந்தாலல்லது நாம் போய்க் கூப்பிடுவது தக்கதன்று. ஆபத்காலத்தில் ஓரிரவுககு மேலும் ஓரிடந் தங்கி உண்ணலாம். அப்படிச் செய்யினும் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளவேண்டுமே? நீங்கள் சொல்வது யுக்தமல்ல இவ்வெண்ணத்தை விட்டொழியும்" என்றனர்.

அப்பொழுது பலராமன் "கண்ணனே! இவ்வாறு பேசுதல் ஆகாது. அம்மகனீயரான யதிக்கு வேண்டுவன செய்து அவர் குக்ஷியில் நமது அன்னம் விழச் செய்வதே யுசிதம். அதுவே நமது குல விருத்திக்கேது. இது அறியாது கூறுகிறாய்" என்று விடைகூறி

உக்கிரஸேநரை நோக்கி, "ஐயா! இந்தக் கிருஷ்ணன் கேவலம் சிறுவனாதலால் ஒன்றுமறியான்; இதுவோ மழைக்காலமா யிருப்பதுந் தவிர சாதுர்மாச காலமா யிருக்கிறது. ஆகையால் அவரை யிட்டுக் கொண்டுபோய் ஓர் மடத்தி லிருக்கச் செய்து பிக்ஷை செய்விக்க வேண்டும்" என்று சொல்லி, எல்லோரும் அவனிடஞ் சென்று பிரார்த்தித்து வேண்டவும், சற்றுஞ் சலியாது நின்ற அவ்வருச்சுன சந்நியாசி சிறிது போதுபோக்கி, கம்பீரமாகக் கண்விழித்து நோக்கி, அவர்களை ஆசிர்வதித்ததுபோல் சிறு நகை யரும்பி, விண்ணப்பித்தவைகளுக்கு கசந்திருப்பவன்போல் நடித்து காட்டி, அவர்களது மிக்க மன்றாடலின் பேரில் துவாரகைக்கு வந்தனன். வந்த அருச்சுனனை ஓர் மடத்தில் இருக்கும்படிச் செய்தார்கள். அருச்சுனனும் மௌன விரதத்துடன் வீடுதோறுஞ் சென்று, பிக்ஷாடனஞ் செய்து, புஜித்து வந்தனன். இங்ஙனமிருக்கையில் பலராமன் மற்ற யாதவர்களை நோக்கி, இப்பொழுது மழைக்காலம் வந்துவிட்டது. யதீசுவரர்ச் சாதுர்மாச விரதம் அனுஷ்டிக்க வெண்டும். ஆதலால் அவர் மடத்தி லிருப்பது தகுதியன்று. நமது வீட்டின் நந்தவனத்தில் ஓர் குகைக்குள் இருக்கச் செய்து உபசரிப்போம். எனவே, கண்ணன் "ஆகா! நன்று! நன்று! ஸந்நியாசியை வீட்டிற்குள் குடி வைக்கலாமா? விரக்தரான ஸந்நியாசிகள் எவ்விதத்திலும் பூஜ்ஜியர்களே தவிர வேறில்லை. வேண்டுதலும் வேண்டாமையு மில்லாதவரான யதிகள் தாங்களே ஒன்றும் கோருதலே கிடையாது. அல்லது கோரினும் அநுயுக்தமாயினுற்றான் நாமுந் தரவேண்டும். இல்லாவிடில் விடுதலே யுக்தம். அப்படி யிருக்க, நீங்களாகவே காட்டிலிருந்தவரை நாட்டி லிருத்தினீர்கள். அதுவும் பொறுது வீட்டிலு மிருத்த இஷ்டமடைகிறீர்கள். இது எங்கு பொறுக்கப்படுவது. மிக்க அழகும் யௌவனமுமுடைய கன்னிகள் நடமாடிக்கொண்டிருக்கிற விடத்தில் இந்த யதியை யிருக்கச்செய்வது அநுசிதம். அங்ஙனம் நாம் செய்வது உசிதமென்று நினையாதீர்கள். அவ்யதிகளுக்கு இடர் செய்வதாய் முடியுமே யன்றி வேறன்று. அது யாவையெனில், தவமுடையார் காட்டில் வசிப்பது யாதுக்கெனில் எவ்வன ஸ்திரீகள் நோக்கமில்லாமைக்கன்றோ? அவ்வாறு நோக்கமுடையவராய் ஒருபோதேனும் அவரிடம் ஒரு வார்த்தையாடப் பழகுவாராயின் அவர் மனத்திட்பம் எறும்பூறக் கற்குழியும் என்றபடி அலைந்துவிடுமன்றோ? முன்னம் மகா யோகியா யிருந்த ஸௌபரி என்பவர் ஜலத்திற்குள் தபசு செய்துகொண்டிருக்கையில் அங்குத் தம் பரிவாரங்களுடன் சென்ற ஓர் மீனைக் கண்டு தானும் அப்படியே பெண்

சாதி பிள்ளைகளுடன் சூழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்று நினைத்து உடனே தபசைவிட்டு மாந்தாதாவினது நூறு பெண்களையும் விவாகஞ் செய்து சிற்றின்பப் பிரியரானு ரன்றோ! கௌதமர் அஹல்யை தம்மால் சபிக்கப்பட்ட பிறகு ஆயிரம் வருஷம் ஜலத்திற்குள்ளே யிருந்தும் அவளுக்குச் சாப விமோசனமான பிறகு அவளுடன் கூடி ரமித்தா ரன்றோ? ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய அம்சமாகிய பராசரும் செம்படவனது மகளாகிய யோஜநகந்தியைப் புணர்ந்தா ரல்லவா? பிரமன் திலோத்தமையைச் சிருஷ்டித்த காலத்தில் அவளது ரூபலாவண்யத்தைக் கண்டு காமமீறி அவளுடன் புணர ஆரம்பிக்கையில் மன்மதன் அதனைக் கண்டு பரிகாசஞ் செய்யவே, பிரமனும் கோபித்து நீ பரமசிவனது நேத்திராக்னிக்கு இரையாகக் கடவை யென்று சபித்தா னன்றோ? மகா விரக்தரா யிருக்கிறவர்கள்கூட ஸ்திரீகளுடைய வலையிற்பட்டு அதிக விஷயபரர்களாகிறார்கள். நீங்கள் செய்யும் இக்காரியத்தால் என்ன அநர்த்தம் விளையுமோ தெரியாது" என்றார். அதுகேட்ட பலராமன்: "அடா! கிருஷ்ண! நீ மற்ற கேவல ஸந்நியாசியைப்போல் இவரை நினைக்கக் கூடாது. இவரோ மகா விரக்தர். ஆகையால் இனி யான் எனதிஷ்டப்படி செய்வேன். அதற்கு நீ தடை செய்யக் கூடாது" என்று சொல்லி, எல்லா யாதவர்களும் ஒன்றுகூடி அந்தக் கபட ஸந்நியாசியை வசுதேவருடைய கிருகத்தின் உத்தியானத்தில் வசித்துக் கொண்டிருக்கும்படிச் செய்தார்கள்.

பின்னர் பலராமன் அந்த யோகீஸ்வரருடைய வ்ரக்தியையும் மனோதிடத்தையுங் கண்டு வியப்புற்றுத் தனது தங்கை சுபத்திரையை அவருக்குப் பணிவிடை செய்யும்படிச் செய்ய உத்தேசித்துக் கிருஷ்ணனைச் சேர்ந்து, "தம்பீ! நான் ஒரு சித்தமுற்றேன். அதாவது: நமது தங்கை சுபத்திரையை அந்தச் சந்நியாசிக்குச் சிச்ருஷை செய்விக்க வேண்டுமென்பதே. கன்னிகைகளுக்கு பெரியோர்கள் உபசாரமே உசிதமாகும். அந்த விசேடத்தால் நல்ல பர்த்தாவை யடைவார்கள். பர்த்தாவன்றிக் கன்னிகைகட்கு ஏது விசேடம். வேறொன்றுமில்லை யல்லவா? இச்சந்நியாசி யாரோ மிகச் சிரேஷ்டர் ஜிதேந்திரியர் தபோபலர் ஸாதுவானவர் புண்ணியதேகி தரிசன மாத்திரத்திலேயே தேவர்களையும் தன்னிய ராக்குவார். இத்தகைய இவருக்கு இக்காலமன்றி வேறு காலத்தில் நமது தங்கை கைங்கரியம் செய்யப் போகிறு ளென்பது ஐயம்" என்றனர். இவற்றை யெல்லாம் செவி சாத்திய கோபாலரும்: "அண்ணா! இதென்ன விபரீதம், உங்களது எண்

ணம் சாத்தியமானதல்ல போலும் உங்களையும் கடந்து செல்கின்றது. கிருகத்துக்குள் யதிகளை வரவழைப்பதே உசிதமன்று. வரினும், அவரிடம் நமது தங்கையை சிச்ருஷைக்கு வகுப்பது உசிதமன்று. எனது எண்ணம் இவற்றிற் கிடந்தராது. பெரியோர்க ளிருக்க எனக்காவதென்ன" என்றுகூற; நீலாம்பரர் இளையவர் வார்த்தையில் மகிழ்ப்புற்று, அவரையுமுடன்கூட்டிக்கொண்டு உக்கிரஸேநன் முதலியவர்கள் புடைசூழ சந்நியாசியாரிடம் சென்றார். இவர்கள் வருவதை யறிந்த அருச்சுனனும் பத்மாஸநமாக உட்காந்து கிழக் கொக்குபோல் கண்களை மூடிக்கொண்டு கைகால்களை யசைக்காமல் மௌனமாய்த் தியானத்தி லிருந்தனன். அப்பொழுது சகலமும் அறிந்த கண்ணன் ஸுபத்திரையை அருச்சுனனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்ற நமது எண்ணம் இன்று தான் பலித்தது என்று தன்னுள் எண்ணி, வெளிக்கு யாது மறியாதவர்போல் அந்த யோகியை நமஸ்கரித்து விநய புரஸ்ஸரமாகச் சொல்லுகின்றார்.

"சுவாமி! தேவரீர் எப்பொழுதும் பரமாத்துமாவையே இருதய கலத்தில் தியானஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறீர்கள். ஆதலின் தங்களைப் போன்ற பாக்கியசாலிகள் யார் இருக்கிறார்கள், என்று பலவாறு துதி செய்தும், அவன் கண் திறவாமலும் மறுமொழி யுரையாமலும் முன்போலவே தியானபரனா யிருக்கவே, கண்ணன் பலராமனை நோக்கி, "அண்ணா! பார்த்தீரா இந்த யோகியை. ஆகா! என்ன தியானம்! என்ன பக்தி! என்ற திடம்! என்ன சீலம்! இவற்றை யறியா தன்றோ நான் வீண் வார்த்தை யாடினேன்" என்று சொல்லி வியந்தார். பின்னர் பலராமனும் தமது தங்கையாகிய ஸுபத்திரையை அழைத்து அவளுக்கு தக்க கணவன் கிடைக்குமாறு அவருக்கு சிச்ருஷை செய்யும்படி நியமித்தார். அவளும் அங்ஙனமே அந்த யதிசேகரருக்கு அதிக பக்திச் சிரத்தையுடன் பணிவிடை செய்துவருங் காலத்தில், ஒருநாள் அவ்யோகியினுடைய அங்கங்களைக் கண்டு தான் முன்பு கேட்டிருந்த அருச்சுனரைப்போ லிருக்கக்கண்டு, மனதில் சந்தேகமுற்று, தபசியை நோக்கி: "சுவாமி! தாங்கள தீர்த்த யாத்திரையாகச் சென்ற அருச்சுனரைப் பார்த்ததுண்டோ? அல்லது தேவரீர் அந்த அருச்சுனர் தானே? ஒளியாமல் உரைக்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்கவே, அருச்சுனனும் புன்சிரிப்புடன் ஆம் அந்த அர்ச்சுனன் தான். உன்மீது ஆசையுற்று உன்னை விவாகம் பண்ணிக்கொள்ளும் பொருட்டே இங்ஙனம் இக்கபட ஸந்நியாசி வேடம் பூண்டிருக்கின்றேன்" என்றான். இதைக் கேட்ட ஸுபத்திரையும் ஆநந்த பரவசையாய் நாம் மனதிற்கொண்டி

ருந்த வெண்ணம் நிறைவேறிற்றென்று, தன்னுள் எண்ணிக் கொண்டு அவனை நோக்கி, "ஐயா! எனக்குத் தங்களைத் தவிர வேறு புருஷனிடத்தில் பிரியமில்லை. ஆனால் எனது தமயனான பலராமன் முதலானோர் என்னைத் துர்யோதனனுக்குக் கொடுக்கப் போகிறதாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் நம்மிருவருடைய விவாஹமானது வெகு ரஹஸ்யமாய் நடக்க வேண்டும். அங்ஙனம் எப்படி நடக்கும்?" என, அருச்சுனன்: "ஓ ஸுபத்திரையே! நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். எல்லாவற்றிற்கும் கண்ணன் இருக்கிறார். அவரை நீ தஞ்சமென்றடைந்தால் அவர் எவ்விதத்தினாலாவது நமது கோறிக்கையை முடித்துவைப்பார்" என்றான். உடனே ஸுபத்திரையும் தனது தாயாகிய தேவகியிடஞ் சென்று தனது கருத்தைத் தெரிவிக்க, அவளும் தன் மகள் கருத்துக்கிசைந்து கிருஷ்ணனை ஏகாந்தமாயழைத்துச் சங்கதியைத் தெரிவிக்கவே, கபட நாடக ஸூத்ரதாரியாகிய கண்ணபிரானும் தன்னுள் மகிழ்ந்து "அப்படியே ஆகட்டும் அம்மா. தங்கை இதுவிஷயத்தில் வருந்தவேண்டாமென்று சொல்லுவீர்களாக. தமயனுக்கு விரோதப்படினும் தாய்சொற் பரிபாலனம் தருமமாயிருக்கிறபடியால், யான் உமது எண்ணத்தைமுடித்து வைகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுப்பலராமன் முதலிய யாதவர்களை யழைத்து, "நாம் தீர்த்தயாத்திரையாகச் சென்று சமுத்திரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து வாலரம் வாருங்கள்" என்று சொல்லி வஸுதேவர் தேவகி இவ்விருவரைத் தவிர மற்ற யாதவர்களெல்லோரையும் அழைத்துக்கொண்டு சமுத்திரத்தில் நீராடி எல்லோரும் வழி களைப்பினால் சமுத்திரக்கரையில் படுத்து உறங்குந்தருணம் பார்த்துத் தான்மட்டும் ஏகாங்கியாய் ரதத்திலேறித் தனது இல்லம் வந்து சேர்ந்து, தனது பிதாவாகிய வஸுதேவருக்கும் சங்கதி தெரிவித்து இப்பொழுது ஏகாந்தமாய் விவாஹத்தை நடத்த வேண்டுமென்று சொல்லி கலியாணச் சடங்கிற்கு வேண்டிய ஸகல ஸாமக்கிரிகளையும் ஸித்தப்படுத்தினர்.

அப்பொழுது அருச்சுனனும் தனது பிதாவாகிய தேவேந்திரனை மனதில் ஸ்மரிக்கவே, அவனும் இந்திராணி ஸமேதனாய் ஸப்த ருஷிகளுடனும் அருந்ததியுடனும் வர, அவர்கள் எல்லோரும் ஒருவர்க்கொருவர் குசலப்பிரச்னை செய்துகொண்டார்கள். பின்னர் இந்திரன் ஸப்த ருஷிகளைக்கொண்டு நல்ல லக்கினத்தில் வதூவரர்களாகிய ஸுபத்திரை அர்ச்சுனன் இருவர்களுக்கும் மங்களஸ்நாநம் செய்வித்து, கற்பகத்தருக்களின் திவ்விய புஷ்பங்களாலும் திவ்விய பூஷணங்களாலும் அருச்சுனனை இந்திரனும், சுபத்திரையை இந்திராணியும் அலங்கரிப்பித்தார்

கள். பின்னர் வஸுதேவருடைய மடியில் வெட்கத்துடனும் குனிந்த தலையுடனும் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த ஸுபத்திரா தேவியினது கண்டத்தில் திருமங்கல்லியதாரணம் செய்து மணவரையில் இருத்தி சப்த ருஷிகளைக்கொண்டே விவாகத்திற்குரிய சகல மந்திரதந்திரங்களையும் குறைவறநடத்தினன். அருச்சுனனும் ஸுபத்திரையைப் பாணிக்கிரகணம்செய்து, அம்மி மிதித்து, அக்கினியை மூன்றுதரம் வலம்வந்து, களிப்புற்றனன். பின்னர் தம்பதிகள் இருவரும் ஸ்ரீ கண்ணபிரானையும் மற்றும் அச்சபையி லிருந்த எல்லோரையும் நமஸ்கரித்தார்கள். அவர்களும் அந்தத் தம்பதிகளை யாசீர்வதித்து மந்திராக்ஷதை யளித்தார்கள்.

வஸுதேவன். கிருஷ்ணன்.

பின்னர் தேவேந்திரன் ஸப்த ருஷிகளோடு தனது மகனையும் மருமகியையும் ஆசீர்வதித்துக் கிருஷ்ணன் முதலானோரிடத்தில் விடைபெற்றுச் சுவர்க்கம் சென்றான். கண்ணனும் இவ்வாறு அருச்சுனனுக்குச் சுபத்திரையை யேகாந்தமாய் மணம்புரிவித்து மீண்டும் ஒருவர்க்குந் தெரியாமல் சமுத்திர தீரஞ் சென்று அங்குப் படுத்து உறங்குகிறவர்களோடு தானுமொருவராகப் படுத்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தார்.

மகாபவித்திரமான இந்த ஸுபத்திரா கல்லியாண கதையைப் படிப்பவரும் கேட்போரும் சகல பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுப் புண்ணிய லோக மடைவார்கள். விசேஷமாய் இதனை வெள்ளிக்கிழமை படிப்பவர்களுக்கு இஷ்டசித்தி யுண்டாகும். பூர்வத்தில் சிவபெருமான் தனது மனைவியாகிய தாக்ஷாயணி உயிர்விட்ட பின்பு இந்தப்புண்ணிய கதையைப் படித்ததினால் அவர் மீண்டும் அந்தத் தாக்ஷாயணியின்

அம்ச ஸம்பவையான பார்வதியை மணம் புரிந்தார். மேலும் முன்னம் காமதேவன் ருத்திரபகவானுடைய நெற்றிக் கண்ணால் எரிந்தபோது அநாதையான ரதிதேவி துக்கிதையாய் புலம்புங்காலத்தில் சிவபெருமான் அவளை இந்தப் புண்ணிய கதையை யொருவாறு கேட்கும்படி நியமிக்க, அவளும் அங்ஙனமே இந்த ஸுபத்திரா கல்லியாண கதையைப் பக்தியுடன் கேட்டு மீண்டும் பர்த்தாவை யடைந்தனள். ஆகையால் இதைப்போல் அபீஷ்டஸித்தியை யளிக்கக்கூடிய வேறு புண்ணியக் கதை உலகத்தில் கிடையாது என்றார்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் காவேரி மகத்துவத்தில்
20-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

பலராமன் அர்ச்சுனனோடு யுத்தஞ் செய்ய ஆரம்பித்தது.

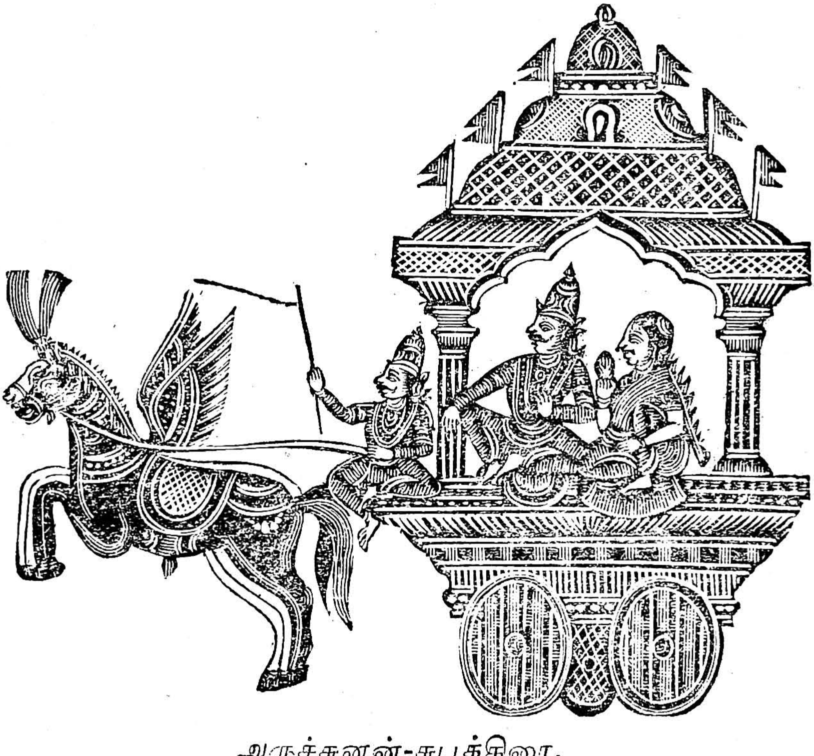

அருச்சுனன்-சுபத்திரை.

பின்னர் அருச்சுனன் அருணோதய வேளையில் ஸுபத்திரையை ரதத்தின்மீது ஏற்றிக்கொண்டு அவள் கையில் கடிவாளம் பிடித்துச்

சாரத்தியஞ் செய்யத் தான் காண்டீவமென்னும் வில்லை வளைத்துக் குணத்துவனி பண்ணி இராஜவீதி மார்க்கமாய்ப் புறப்படவே அந்நகர பாலகர் எல்லோரும் அவனோடு எதிர்த்துச் சண்டை செய்தார்கள் அருச்சுனனோ தநுஸ்ஸில் அநேக பாணங்களைத் தொடுத்து அவர்களை முறியடிக்கவே அவர்களில் அநேகர் நிலைதப்பி திக்கு திக்காய் ஓடினார்கள். சிலர் உடனே ஸங்கேத பேரியை யடித்தார்கள். அந்தச் சத்தம் காதிற்படவே பலராமன் முதலிய யாதவர்கள் நித்திரை தெளிந்திருந்து, "ஓகோ! நம் நகர்க்குள் ஏதோ கலகம் நடக்கிறதுபோல் தோற்றுகிறது. நாமில்லாத சமயம் பார்த்து யாராவது பகைவர் வந்து முற்றுகை போட்டிருக்கிறார்களோ என்னமோ" என்று ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டிருக்கவே கண்ணபிரான் கபட நித்திரை தெளிந்து "அண்ணா! நம் நகர்க்குள் சாக்ஷாத் தேவேந்திரன்கூடக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க வல்லவ னல்லவே. அங்ஙனமிருக்க, இப்பூலோகத்தில் நமக்கு விரோதியாய் யாவன் வருவான். நான் முன்னமே அந்தச் சந்நியாசியை நம் நகரத்திற்கு கூட்டிக்கொண்டு வரவேண்டாம் என்று பலமுறையுஞ் சொன்னேன். என் பேச்சை அலக்ஷியஞ்செய்து விட்டுக் கூடாவொழுக்கச் சந்நியாசியை நமது கிருகத்துக்கே அழைத்துக்கொண்டு வந்ததுமல்லாமல் நமது சகோதரி சுபத்திரையையும் அவனுக்குச் சிசுருஷை செய்யும்படி நியமித்து விட்டீர்கள். இப்போது அவனால் ஏதோ அனர்த்தம் விளைந்திருக்கிறதென்று என் புத்திக்குப் புலப்படுகின்றது" என்றார். பின்னர் எல்லோரும் வெகு வேகமாய்ப்புறப்பட்டு வரவே, வழியில் ஒரு போர்ச்சேவகன் வந்து அவரிடத்தில் அருச்சுன நாமாங்கிதமான ஓர் பாணத்தைத் தந்து, "பிரபுக்களே! கிருகத்தில் குடியிருந்த சந்நியாசியானவன் சுபத்திரா தேவியைத் தேரின் மீது ஏற்றிக்கொண்டு போனான். அதுகண்டு நாங்களெல்லோரும் அவனைத் தடுக்கப் போகையில் அவன் எங்களை இத்தன்மையான அம்புகளால் அடித்துத் துரத்தி விட்டுச்

கிருஷ்ணன், பலராமன்.

சற்றேனும் இலக்ஷியம் பண்ணாமல் செல்லுகின்றான்" என்றான். கிருஷ்ணன் பலராமன் முதலியவர்களும் அந்தப் பாணத்தில் அருச்சுன

னது பெயர் வரைந்திருந்ததைக்கண்டு அதிக கோபமும் ஆச்சரியமு முற்றவர்களாய் இந்தக்ஷணத்தில் அக்கபட சந்நியாசியைச் சம்ஹரிக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அப்பொழுது பலராமன் கையில் தனது ஆயுதமாகிய கலப்பையை யேந்தி வெகுமானத்துடனே புறப்படவே, கண்ணன் அவரை நோக்கி, "அண்ணா! யான் முன்னமே வேண்டாமென்று முறையிட்டேனே. சிறுவன் என்று என் மொழியைக் கேளாமல் வயதில் பெரியவர்களான நீங்கள் எல்லோரும் ஒன்றாய்க் கூடி ஆலோசனை செய்து, அந்தச் சந்நியாசியை நம்மில்லத்தில் குடி வைத்ததுமல்லாமல் நம் சகோதரியையும் அவனுக்குப் பணிவிடை செய்யச் சொன்னீர்கள். அதின் பலனை இப்பொழுது அனுபவிக்கிறீர்கள். யான் அந்த அருச்சுனனை ஒரு நொடியில் ஸம்ஹரித்து விடுவேன். ஆகிலும் காரியம் முடிந்தபிறகு அவனைக் கொல்லுவதில் வீண் அபகீர்த்தி யுண்டாகும். நமது சகோதரிக்குப் புருஷனாய் விட்டதால் அவனைக் கொன்றால் நமது சகோதரி விதந்துவாய்ப் போய் நமது காலில் விழுந்து பிராணனை விடுவாள். அவளாகவே அவன்பேரில் பிரியப்பட்டு மாலையிட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது. மேலும் அவள் அங்ஙனம் அருச்சுனனைப் புருஷனாகப் பெற்ற விஷயத்தில் நமது தாய் தந்தைகளுக்கும் சம்மத மிருந்துதான் கல்யாணம் நடந்திருக்க வேண்டும். ஆகையால் இது விஷயத்தில் நாம் கோபித்துப் பதறுவதில் பிரயோசனமில்லை. மேலும், க்ஷத்திரியர்களுக்குக் காந்தர்வ விவாஹஞ் செய்வதால் யாதொரு தீமையுமில்லை. முன்னம் சுக்கிராசாரியருடைய பெண் தேவயானை என்பவள் யயாதியையும், சகுந்தலை துஷ்யந்தனையும் இவ்வாறு காந்தர்வ விவாஹமே செய்துகொண்டார்கள். அந்தச் சகுந்தலையின் புத்திரனான பரதன் என்பவனாற்றான் பாரத வம்சமுண்டாயிற்று. சாக்ஷாத் கங்காதேவியே சந்தனு மகாராஜனைக் காந்தர்வ விவாஹஞ் செய்து அவரிடத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவச்சிரேஷ்டரான பீஷ்மாசாரியைப் பெற்றாள். மற்றவர்களைச் சொல்லுவானேன். யான் இந்த ருக்மணியை அவளது தாய் தந்தை சகோதரர் முதலானோர்க்கு விரோதமாய்ப் பலாத்காரமாய்த் தூக்கிக்கொண்டு வந்து காந்தர்வ விவாஹஞ் செய்து கொள்ளவில்லையா? ஆகையால் இனி கோபிப்பதில் பயனில்லை. நாமெல்லோரும் புறப்பட்டு இந்திரப்பிரஸ்தஞ் சென்று, அங்கு நமது சகோதரியின் மணக்கோலத்தை நிறைவேற்றி வருவதே நலம். அதனால் நமது தாய் தந்தை சகோதரி இவர்களுக்குச் சந்தோஷமுண்டாவதுந் தவிர உலகத்தாரும் நம்மைக்

கொண்டாடுவார்கள்'' என்று வெகு தந்திரமாய்ச் சொல்லிப் பலராமனது கோபத்தைச் சாந்தப்படுத்தினர்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்

21-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

கிருஷ்ண பலராமர் இந்திரப்பிரஸ்தமடைந்து வதூவரர்களுக்குக் காவேரி மகத்துவத்தை யுரைத்தது.

—:0:—

இங்ஙன முரைத்த கிருஷ்ணனுடைய வசனத்தைக்கேட்டு உக்கிரஸேனன் உத்தவர் முதலிய யாதவோத்தமர்களோடு ஆலோசித்துப் பின்னர் இராம கிருஷ்ணர்க ளிருவரையும் நோக்கி, "நீங்க ளிருவருமே அநேக ரத கஜ துரக பதாதிகளுடன் இந்திரப் பிரஸ்தஞ் சென்று நம் சுபத்திரையினது விவாஹ மங்களத்தை முடித்து, அவளுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய ஸ்திரீ தனங்களையும் அளித்து வாருங்கள். நாங்கள் இப்படியே நமது நகரஞ் செல்லுகின்றோம்'' என்றுரைக்கவே, ராம கிருஷ்ண ரிருவரும் அங்ஙனமே அநேக வஸ்து வாஹனங்களுடன் இந்திரப் பிரஸ்தஞ் சென்றார்கள். இவர்களுடைய வரவை பேரிகை முதலிய வாத்தியங்களாலும் துவஜங்களாலும் அறிந்த தரும புத்திரரும் தனது பிராதாக்களுடன் எதிர்சென் றழைத்துப்போய்க் குசலப் பிரச்னை செய்து, மிக்க சந்தோஷங் கொண்டு, "உங்கள் வரவு எங்கள் மனதைக் களிப்பித்தது. உங்கள் சேவை எங்கள் கண்களை விளக்கிற்று; தன்னியரானோம்'' என்று அடங்கா மகிழ்வால் அவர்களுக்குத் தக்க மரியாதை செய்தார்.

பின்னர் இராம கிருஷ்ணர்க ளிருவரும் அங்கு சுபத்திரையினது விவாஹ மகோத்ஸவத்தை வெகு ஆடம்பரமாய்ச் செய்து, அவளுக்குச் சீதனமாக அநேக ஆடையாபரணங்களையும் இரதகஜ துரக பதாதிகளையும் அநேக தாஸ தாஸிவர்க்கங்களையும் அளித்து, பொன்னாலும் மணியாலும் அவள் மனதைக் களிப்பித்து, அங்குச் சிறிதுநாளிருந்து, பின்னர் துவாரகைக்குச் செல்ல நிச்சயித்துக் குந்தியையடைந்து, "அம்மா நீ செய்த பாக்கியமே பாக்யம். தரும ரூபனை

சுபத்திரை. திரௌபதி. பலராமன். கிருஷ்ணன்.

புத்திரனோடு புஜபல கீர்த்தி வாய்ந்த நற்குண மக்களைப்பெற்றாய். உன் குமாரனான அருச்சுனனுக்கு வாய்த்த எங்கள் தங்கையை உன்னாதீனமாக்கினோம். அவள் மிகச் சிறியவள். அவளை நற்குண விசேடத்தால் பெரியவளெனும்படிச் செய்வது உமது கடமை" என்று கூறி அடுத்துள்ள துரௌபதியை நோக்கி, "தங்கையே நீ மிக்க குணசீலை; பதிவிரதை; ஆயினும் சக்களத்தின் உறவு சச்சரவுக்கிடமென்பர். இவ்வுலக வாழ்க்கை உனது தங்கையினிடம் காட்டப்படாது. சின்னஞ்சிறுமியான அவள் ஏதோ தெரிந்தும் தெரியாதும் செய்யும் பணிவிடைகளில் குற்றங்கள் நேரிலும் குணமாகக்கொண்டு குறை கொள்ளாமல் திருத்திப் பர்த்தாவினிடத்திலும் மாமியினிடத்திலும் உன்னிடத்திலும் பக்தி வரும்படி நடத்திக் காட்டுவாயாக" என்று உபசாரங்கூறி, பின்பு சுபத்திரையைப் பார்த்து, "அம்மா தங்கையே! நீ காலையில் புருஷனைத் தியானித்துக் கொண்டே எழுந்திருப்பாய்: பின்பு கிரமப்படிக் காலக்கடனை முடிப்பாய். பர்த்தாவையும் மாமியையும் தமக்கையான துரௌபதியையும் வணங்கு. அவர்கள் கைங்கரியத்தில் சலிப்படையாதே. பர்த்தாவைவிட உனக்குத் தெய்வமே யில்லை. இது முக்காலத்தினும் உண்மையாதலால் சத்தியமாக உள்ளத்தில் கொள்வாய். பிராதக்காலத்திற் துயில்விடுதலும் நித்ய கர்மங்களையும் மற்றும் நியமங்களையும் நடத்துதலும், மஞ்சள் குங்குமம் புஷ்பங்களையும் இடைவிடாது தரித்தலுமே புருஷனுக்கு ஆயுசு விருத்தியைச் செய்யத்தக்கது. இவற்றைக் கவனித்து ஒழுகக் கடவாய். பெரியோரிடம் எதிர்த்து உரையாடாதே; உயர்ந்த இடத்தில் இராதே. இவற்றைக் குரு

மொழியாகக் கொண்டொழுகுவாய்" என்று கூறித் தருமபுத்திரரை யடைந்தார்கள்.

அடைந்த இராமகிருஷ்ணர்கள் தருமபுத்திரரை துவாரகைக்குச் செல்ல விடை கேட்கையில், அவரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை நோக்கி, "ஓ எனது பிரியமுள்ள மைத்துனரே! இவ்வுலகத்தில் எங்களைவிட நிர்ப் பாக்கியர் எவருமில்லை. நாங்கள் பால்யத்திலேயே எங்கள் பிதாவை யிழந்தோம். பின்னர் பெரிய தந்தையின் பிள்ளைகளால் அநேக அவ மதிப்பை யடைந்தோம். நகரினின்றும் வனத்துக்குத் துரத்தப்பட் டோம். அரக்கு மாளிகையி னின்றும் தப்பினோம். இன்னும் அநேக ஆபத்துக்களை யடைந்தோம்; நீங்களும் நாங்கள் ஏழைகளாய் விட் டோமென்று உபேக்ஷையா யிருந்துகொண்டு எங்களைப்பற்றி விசாரி யாமலே யிருந்துவிட்டீர்கள். ஆம், தரித்திரரை யார் தான் இலக்ஷியம் செய்வார்கள்? தரித்திரம் மிக்க கொடியதல்லவா? அது களிப்புக் குக் கடலுக்கு வடவையொத்ததல்லவா? துர் எண்ணங்களுக்கு இரு ப்பிடமல்லவா? பலபல துக்கங்களுக்கும் ஆதாரமாகுமல்லவா? தலைவி தலைவனுக்கும் கலகம் விளைவிப்பதும் அதுவல்லவா? ஆகையால் எங்க ளுக்கு எப்பொழுதும் சுகங் கிடையாது" என்றிங்ஙனம் பலவாறு நிஷ் டூர வார்த்தைகளைச் சொல்லி விசனப்பட்ட, தருமபுத்திரரை நோக் கிக் கிருஷ்ணன் அநேகவித நல்வார்த்தைகளால் தேறுதல் செய்து பின் னும் கூறுவார்: "அப்பா தருமபூபதி! நாங்கள் இளம்வயதில் பட்ட பாட்டை நினைக்கில் உங்கள் கஷ்டம் ஒரு அளவாமா? பூதனை முதலிய பேய்களால் கலக்கமடைந்தோம், இடைக்கிடை வனங்களில் நேர்ந்த ஆபத்துக்களுக்கோ அளவில்லை. முடிவில் கம்சனென்னும் மாமனால் மடியவும் நேர்ந்தது. ஏதோ தெய்வகடாக்ஷம் நாங்கள் தப்பினது. கடைமுறையால் அவனே எங்களால் மடிய நேர்ந்தனன். நீ அப்படி யல்ல. நால்வர் தம்பிகளைப் பெற்றாய். அவர்களோ குணசீலர். உன்வார் த்தைக்கு எதிர்வார்த்தை யாடார்கள். மனைவியோ அக்கினியிற் பிறந்த அணங்காவாள். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த உனக்கு எவ்விடத்தும் எவ்விதத்தும் எக்காலத்தும் யாதுங் குறையில்லை. துலாமாதத்தில் பிரா மிய முகூர்த்தத்தில் காவேரியை யடைந்து ஸ்நானமாடி நியமப்படி விப்பிரர்களுக்கு வெறுக்கப் பொன்னீந்து அப்புராணத்தைச் சிரவணம் பண்ணி பௌராணி கோத்தமர்கட்கு வேண்டிய பொன் முதலியவை களைக் கொடுத்து உபசரிப்பாய்? அதனால் சர்வ சித்திகளையும் அடை வாய். இதுவேயன்றி முன்பு பார்த்தன் தியானம்பண்ணிய லக்ஷ்மி தோத்திரம் ஒன்று உபதேசிக்கிறேன். அதைப் பக்திச்சிரத்தையோடு

ஜபிப்பாய். அதனுல் கைகூடாத நன்மைகள் ஒன்றுமே யில்லை. எல்லாம் உன்வசமே யாகும்'' என்று இதங்கூறி, மைத்துன! நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம்'' என்று இலக்குமி தோத்திரத்தை யுபதேசித்தார்.

ஸ்ரீதேவி! அமிர்தோத்பவி! கமலா! சந்திரசோபன! விஷ்ணுபத்னி! ஸ்ரீ வைஷ்ணவி! வாரோஹ! ஹரிவல்லபா! சார்ங்கிணி! தேவதேவிக! மகாலக்ஷிமி லோகசுந்தரி என்று பன்னிரண்டு திருநாமங்க ளுண்டு. இவையேயன்றி, ஸ்ரீ பத்மா கமலா முகுந்தமஹிஷி லக்ஷிமீ திரிலோகேசுவரீ மா க்ஷீராப்திசுதா விரிஞ்சனனீ வித்யாசரோஜாஸன ஸர்வாபீஷ்ட பலப்பிரதா என்றும் பன்னிரண்டு திருநாமங்க ளுண்டு. இவற்றைத் தினமும் பாராயணம் பண்ணுவாய். காலையில் காவேரி ஸ்நாநமாடுவாய். அது சகல சித்தியும் சகல புத்தியும் தரத்தக்கது. அதைப்பற்றிப் பல பல கூறி யாவதென்ன என்று அவருக்குத் துலாகாவேரி மகத்துவத்தை யுபதேசித்ததே யல்லாமல் இலக்குமி தோத்திரத்தையும் அருளி, திரௌபதி சுபத்திரை இவர்களுக்குத் தக்க நற்புத்திகளை யுரைத்து, அவர்கள் எல்லோரிடத்திலும் விடை பெற்றுக்கொண்டு பலராமனுடன் தனது நகரமாகிய துவாரகைக்கு எழுந்தருளினர். கேட்டீரோ! ஹரிச்சந்திர மகாராஜனே? துலாகாவேரி ஸ்நாநஞ்செய்து அதனது மகத்துவத்தையுங் கேட்டு அந்தப் பௌராணிகருக்குத் தக்க மரியாதை செய்து பட்டணப் பிரவேசம் பண்ணிவிப்பீரேல், சகல அபீஷ்டங்களையு மடைவீர் என்பதில் அணுவேனும் ஐயமில்லை என்று அகஸ்தியமாமுனிவர் உரைத்தனர்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் காவேரி மகத்துவத்தில்
22-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம்.

அகஸ்தியர் அரிச்சந்திரனுக்குக் காவேரியினது உற்பத்தியைப்பற்றி உரைத்தல்.

—:():—

மீண்டும் அரிச்சந்திரன் அகஸ்திய முனிவரை நோக்கி, "சுவாமி தேவரீர் இதுவரையில் சொன்ன துலாகாவேரியின் மகிமையானது அதி யற்புதமா யிருந்தது. ஆகிலும் அந்த மகாநதியின் உத்பத்தியை

''யும் அதற்குக் காவேரியென்ற பெயர் வந்ததற்குக் காரணத்தையும் அந்நதியே அகஸதியர் பத்நினியாகி லோபாமுத்திரை யென்ற பெயர் பெற்றதற்கு ஹேதுவையும், தக்ஷிண கங்கையென்ற நாமமுண்டான தற்குக் காரணத்தையும், அடியேனுக்கு அருளிச் செய்ய வேண்டும்'' என்று பிரார்த்திக்கவே, அகஸ்தியரும் அகமகிழ்ந்து கருணையோடு சொல்லுவாராயினர்.

கேளாய் அரசனே! ஸுபத்திரா கல்யாணத்தின் பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணர் தர்மபுத்திரருக்குத் துலாகாவேரியினது மகிமையைப் பற்றிச் சங்கிரகமா யுரைத்துத் துவாரகைக்கு எழுந்தருளின பின்னர், தர்மநந்தனரும் தௌம்மிய ரென்னும் ருஷீஸ்வரரை யழைத்துக் காவேரியினது உற்பத்தி விஷயமாய் வினவின காலத்தில் அம்மகாருஷி சொன்னதாவது:—''கேளும் தர்மநந்தனா! பூர்வத்தில் அதிக விரக்தரும் யோகநிஷ்டரும் நிஸஸ்பிருகருமாயிருந்த கவேரனென்ற ராஜருஷியானவர் இமையமலைச் சாரலில் பதினாயிர வருட காலம் வரையில் பிரமதேவனை நோக்கித் தவம் புரிகையில், பிரமனும் அவருக்குப் பிரஸன்னராகி என்ன வேண்டுமென: அரசன், ''சுவாமி! அடியேனுக்கு மோக்ஷம் வேண்டும்'' என, பிதா மகன்: ''அரசனே! மோக்ஷமளிக்கும் சக்தி எனக்கில்லை. ஆகிலும், ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய மாயையே எனக்குக் கன்னிகையா யிருக்கின்றாள். அவளை உமக்குப் புத்திரியாகக் கொடுக்கின்றேன். அவள் உமக்கு மோக்ஷங் கொடுப்பாள்'' என்று சொல்லி அம்மாயையை ஸ்மரிக்கவே, அவளும் சர்வாபரண பூஷிதையாய் ஓர் கன்னிகை வடிவுடன் எதிர்நிற்க, பிரமனும்: ''பெண்ணே! இந்த கவேரனுக்குப் பெண்ணாகிக் காவேரியென்ற பெயருடன் நதிரூபிணியாய்ப் பூலோகத்தில் பிரவேசித்து, இந்த அரசனையும் மற்றும் உனது ஜலஸ்பரிசம்பெற்ற மனிதர்களையும் மோக்ஷமடைவிப்பாய்'' என்று கூறி, இருப்பிடஞ் சேர்ந்தார். கவேரனும் ஜகன்மோகினியான விஷ்ணுமாயையைப் புத்திரியாகப் பெற்றவுடன் அவளை நோக்கி, ''பெண்ணே! நீயோ ஸாக்ஷாத் ஜகதம்பிகையான விஷ்ணுமாயை. நான் இப்பொழுது லௌகிக வ்யாபாரங்களில் விரக்தி யடைந்து, மோக்ஷ காமியா யிருப்பதினால் எனக்கு மோக்ஷமளிக்கக் கடவை'' என்று பலவாறு அவளைப் புகழ, காவேரியும், ''அரசனே'' ஸகலலோக பாவனையான யான் உமக்குப் பெண்ணாகி ஆய்விட்டேன். ஆதலால் உமக்கு இனி மோக்ஷம் கையிலிருப்பதாக நினைத்துக் சொல்லும். இனி நீர் விரும்பிய விடத்துக்குப் போகலாம்'' எனவே, கவேரனும் மகா விரக்தனாய்த்

தேசமெங்கும் திரிந்து காலாந்தத்தில் மோக்ஷத்தை யடைந்தனன். பின்னர் காவேரியும் லோபாமுத்திரை யென்ற வடிவை வகித்துத் தனது புண்ணிய ஜலத்திலேயே ஸ்நாநஞ் செய்து ஸ்ரீஹரியை நோக்கித் தவஞ் செய்யுங் காலத்தில், ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவும் பிரசன்னராய் "பெண்ணே! என்னவேண்டும்" என, காவேரியும் "சுவாமி! யான் பூலோகத்தில் நதி ரூபிணியாய்ச் செல்லும்படிக்கும் எனது ஜலத்தில் ஸ்நாநஞ் செய்பவர் எவ்வித பாபிகளாக விருந்த போதிலும் அவர்களுக்கு முக்தி யுண்டாகும்படிக்கும் வரமளிக்க வேண்டும்" எனவே, பகவானும் "பெண்ணே! நீ கேட்டபடி வரமளித்தனன். அதிக பாவனமான ஸக்ய பருவதத்தி னருகே யான் ஓர் நெல்லிமரமாக விருக்கிறேன். அங்குப் பிரமதேவன் விரஜாநதி ஜலத்தை சங்கில் சுத்தமாகத் தாங்கி வந்து எப்பொழுது எமது பாதத்தில் அபிஷேகஞ்செய்வானோ அப்பொழுது அந்த சக்யாசலத்தி னின்றும் தக்ஷிண கங்கையென்ற பெயருடன் நதி ரூபிணியாகச் சென்று எல்லோரையும் பரிசுத்தம்பண்ணக் கடவை. நீ சகல புண்ணிய நதிகளிலும் சிறந்தவளாகக் கடவை. தவிர, யாம் தத்தாத்திரேய னென்னும் நாமத்துடன் உனது சிரஸ்தானத்தில் இருந்து கொண்டிருக்கிறோம். மேலும் கங்கையானவள் எனது பாதத்தி னின்றும் உண்டானமையால் நதிகளுக்குள் சிறந்தவளாகின்றாள். நான் ஸ்ரீரங்கநாதனாக உனது மடியில் படுத்துக்கொள்ளப் போகின்றேனாதலால், நீ கங்கையைவிடச் சிறந்தவளாய் விடுவாய். ஸக்யாமலக தீர்த்தத்தினது மகிமை மற்றெந்தப் புண்ணிய நதிக்கு முண்டாகமாட்டாது. உனது தீர்த்தத்துக்குச் சங்க தீர்த்த மென்றும் ஸத்யாமலக தீர்த்த மென்றும் இரண்டு பெயர்கள் உண்டாகப்போகின்றன. எனது அம்சஜரான அகஸ்தியர் இங்கு தவஞ்செய்யும் உன்னைத் தனது கமண்டலத்தில் எடுத்துக்கொண்டு இங்கு நின்றும் ஸக்ய மலைக்குக் கொண்டுபோவார். நீ லோபா முத்திரை யென்ற பெயருடன் அவருக்குப் பார்யை யாகக்கடவை" என்று சொல்லி அந்தர்த்தானமாயினர். இப்படி யிருக்கப் பிரமனுனவர் அம்மலையிலேயே நித்திய பிரமசாரியா யில்லற வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்று, மோக்ஷத்தைக் கருதித் தவம்புரிந்து கொண்டிருந்த அகஸ்தியமா முனிவர்க்குப் பிரசன்னராகி, "நீர் இங்குத் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கிற லோபாமுத்திரை யென்ற காவேரியை விதிபூர்வகமாய் விவாகித்து, ஜல ரூபிணியான இவளை யுமது கமண்டலத்தில் எடுத்துக்கொண்டு சூரிய சந்திரர்களுடைய மார்க்கத்தைத் தகைந்துகொண்டு ஆகாயமட்டும் அளாவியிருக்கின்ற விந்தியகிரியின் கர்வத்தை அடக்கி, சக்ய மலைக்குச்சென்று,

அங்கு இந்தக் காவேரியை நதியாகச் செல்லும்படிச் செய்து, பின்னர் மலையகிரிக்குச் செல்லக் கடவீர்'' என்று கட்டளையிட்டு அந்தர்த்தானமாயினர். அகஷ்தியரும் அங்ஙனமே இமையகிரியினது வடசாரலில் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த காவேரியைக் கண்டு அவளது வடிவழகிற்கு மெச்சி, அவளை நோக்கி: "ஓ ஜகதம்பிகையான காவேரி! உனது மனோபிப்பிராயத்தை யறிந்தேன். ஏன் இன்னம் தியானத்திலிருக்கின்றாய்? என்னைக் கண் திறந்து பார்'' என்றுரைக்கவே, காவேரியும் கண்களைத் திறந்து தன் முன்னிலையில் அகஸ்திய மாமுனிவ ரிருக்கக் கண்டு வெகு பரபரப்புடன் எழுந்து அவருக்கு அர்க்கிய பாத்திய முதலிய உபசாரங்களைச் செய்தனள்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்

23-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்திநான்காவது அத்தியாயம்.

அகஸ்தியமா முனிவர் லோபா முத்திரை யென்ற காவேரியை விவாகஞ் செய்துகொண்டது.

பின்னர் அகஸ்தியரும் அவளை நோக்கி, இப்பொழுது உனது விருப்பம் யாது? அதனை யுரையென, அவளும் "சுவாமி! யான் உமக்குப் பத்தினியா யிருக்க விரும்புகின்றேன். ஆகிலும் யான் பூலோகத்தில் காவேரி யென்ற நதி ரூபிணியாய்ச் சென்று, சகல பாபிகளையும் முக்தி யடைவிக்கும்படியாயும் சகல புண்ணிய தீர்த்தங்களும் எப்பொழுதும் என்னிடத்தில் வசிக்கக் கடவன வென்றும், வரமளிக்கும் பக்ஷத்தில் யான் தேவரீருக்குப் பத்தினியாகின்றேன்'' என, அகஸ்தியர் "ஓ லோபா முத்திரையே! முன்னமே பிரமதேவன் உமக்கு இவ் வரங்களை யளித்திருக்கையில் யான் அளிக்க வேண்டிய வர மொன்றுமில்லை. உனது அபீஷ்டப்படிச் சகலமும் ஆசக்கடவன. எனது கமண்டலத்தில் உன்னை எடுத்துக்கொண்டு பிரமதேவனது அம்சமான ஸஹ்யகிரியில் திவ்வியாமலக சமீபத்தில் உன்னை நதியாகச் செல்லும்படி செய்கிறேன்'' எனவே, காவேரியும் ஜல ரூபிணியாய் அவரது கமண்டத்தில் பிரவேசித்ததுமல்லாமல் அவர் அருகில் திவ்வியாலங்கார பூஷி

தையான ஓர் கன்னிகையாகவும் நின்றாள். உடனே அகஸ்தியரும் கல்லியாணத்திற்காகப் பிரமதேவனை ஸ்மரிக்கவே, பிர்மா விஷ்ணு மஹேசுவரர்கள் மூவரும் இந்திரன் முதலிய தேவ கணங்களுடன் ஸபத்னீகர்களாகத் தங்கள் தங்கள் வாகனங்களிலேறிக்கொண்டு வந்து சேர்ந்து, அகஸ்தியலோபாமுத்திரை இவ்விருவருடைய விவாகமஹோத்ஸவத்தை வெகுசம்பிரமத்துடன் செய்வித்துத் தம்பதிகளை யாசீர்வதித்ததுமன்றிக் காவேரிக்கு வெகுவரங்களையும் அளித்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அளித்த வரமாவது:—"கங்கையில் மூன்றுதினம் ஸ்நாநம் செய்தவனும் யமுனையில் ஐந்து தினம் ஸ்நாநம் புரிந்தவனும் காவேரியில் ஒருதரம் ஸ்நாநம் செய்தவனும் ஆமரணாந்தம் புரிந்த பாவங்களைப் போக்கிக் கொள்ளக் கடவன்" என்பது. சிவபெருமான் அளித்த வரமாவது:—"ஓ காவேரி! தக்ஷிண திக்கை ரக்ஷிக்குமாறு நதிரூபிணியாய்ச் செல்லப் போகின்ற உனது உற்பத்தி ஸ்தான முதல் ஸமுத்திர சங்கமம் வரையில் யான் அநேக ருஷீஸ்வரர்களுடன் உனது தீரங்களில் வசிக்கின்றேன்" என்பதாம். இவர்கள் களிப்போடு பல வரங்களை யளித்த பின்னர் காவேரியானவள் ஸரஸ்வதி இலக்ஷ்மி பார்வதி இம்மூவரையும் நமஸ்கரித்தனள். அவர்களும் பல ஆசிகள்கூறி, அவள் தன் கணவனிடத்தில் எவ்வாறு நடந்துகொள்ள வேண்டுமோ அதனைப் பற்றியும் பலவாறு உபதேசித்தார்கள். பின்னர் எல்லோரும் அகஸ்திய ரிடத்தில் விடைபெற்று அவரவரது இருப்பிடஞ் சேர்ந்தார்கள்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்

24-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

காவேரி கமண்டலத்தினின்றும் வெளியிற் புறப்பட்டது.

பின்னர் அகஸ்தியமாமுனிவர் தீர்த்தரூபிணியான காவேரியைத் தனது கமண்டலத்தில் வைத்துக்கொண்டும், லோபா முத்திரையென்ற ஸ்திரீ ரூபங் கொண்ட அக்காவேரியைத் தன்னுடன் அழைத்துக்

கொண்டும், இமைய மலையினின்று தக்ஷிண திக்கை நோக்கிப் புறப்படுகையில், அம்மலையில் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த சகலமான ருஷிகளும் காவேரியி னருகுற்றுத் "தாயே! நாங்கள் எல்லோரும் உனது விவாஹ காலத்தில் அங்கு வந்து எழுந்தருளி யிருந்த ஸ்ரீஹரியினிடத்தில் எங்கட்கு மோக்ஷமளிக்க வேண்டுமென்று முறையிட்ட காலத்தில் அவர் "நீங்கள் எல்லோரும் காவேரியானவள் எங்கு நதியாகப்பெருகுவாளோ அங்குச் சென்று அவளது தீர்த்தத்தில் ஸ்நாநபானஞ் செய்துகொண்டு, அவளது தீர்த்தத்தில் வசிப்பீரேல் உங்களுக்கு மோக்ஷம் சித்தமாய் கிடைக்கும்" என்றார். ஆகையால் இப்பொழுது எங்களுக்கு மோக்ஷமளிக்கக் கடவை யென்று பலவாறு பிரார்த்திக்கவே, காவேரியும் அவர்களை நோக்கி யுரைத்ததாவது: "ஓ முனிபுங்கவர்களே! இப்பொழுது என்னை எனது பர்த்தாவான இந்த அகஸ்தியமாமுனிவர் தெற்கே ஸஃயகிரிக்குக் கொண்டு போகின்றார். அங்கு யான் காவேரி யென்ற ஓர் மகாபுண்ணிய நதியாய்ப் பெருகப் போகின்றேன். அங்குற்று நீங்கள் எனது தீரத்தில் நியமத்தோடு வசித்து ஸ்நாநபானஞ் செய்துகொண்டிருங்கள். யான் உங்களை மோக்ஷமடையச் செய்விக்கிறேன்" என்றாள். பின்னர் அகஸ்தியரும் விந்திய கிரியைக்கிட்டி அதனைக் கையால்தட்டி "ஓ கிரிராஜனே! யான் தெற்கே சென்று மீண்டு வருமளவும் வானமட்டு மளாவியிருக்கின்ற உனது சரீரத்தைத் தணித்துக் கொண்டிருக்கக் கடவை" என்று நீங்கள் நல்வார்த்தையாகச் சொல்லி, யதனைத் தாழ்த்திப் பின்னர் பிரமனது அம்சமாகிய ஸஃயாசலத்தை யுற்று, அதின்பேரில் தனது கமண்டலத்தை வைத்துக் காவேரியை நோக்கி, "ஓ காவேரி! இதுதான் உனது உத்பத்தி ஸ்தானமாகிய ஸஃயாசலம்: நீ கமண்டலத்தி னின்றும் வெளிப் புறப்படுவதற்கு ஏற்ற சமயம் சொல்லுவேன். அப்பொழுது நீ இம்மலையி னின்றும் நதியாகப் புறப்படலாம்" என்றுரைத்துத் தனது சிஷர்களை நோக்கி, ஓ சிஷர்களே! இந்தக் கமண்டலத்தி லிருக்கின்ற காவேரியை யான் வருமளவும் ஸாவதானமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருங்கள்" என்றுரைத்து ஸுவர்ணமுகீ தீர்த்தத்தில் ஸ்நாநஞ் செய்யுமாறு சென்றார். கமண்டலத்தி லிருந்த காவேரியும் தன்னுள் நமது பர்த்தாவானவர் நம்மை எப்பொழுது நதியாகப் பெருகும்படிக் கட்டளை யிடுவாரோ தெரியவில்லை. அவர் எத்தனை நாளானபோதிலும் தமது வாயால் நம்மை புறப்படென்று சொல்லப் போகிறதில்லை. ஆகையால் நாம் புறப்படுதற்கு இதுதான் நல்ல சமயம். அவர் முன்னம் நம்மை நோக்கி, நீ ஸஃய பருவதத்தை யடைந்தவுடன் நதி

யாகப் பெருகலாம் என்று உத்திரவு கொடுத்திருப்பதனால் நமக்குப் பர்த்தாவினது வார்த்தையை மீறி நடந்த தோஷமுண்டாக மாட்டாது என்று கமண்டலத்தினின்றும் வெளிப் புறப்படத் தீர்மானித்தாள். இத்தருணத்தில் பிரமதேவன் ஹம்ஸாரூடராய்ச் சகல தேவர்களோடுகூட அந்தச் சக்யகிரியை யடைந்து, ஸுவர்ணமுகியில் ஸ்நானஞ் செய்து ஜபம் பண்ணுங் காலத்தில் அங்கு ஸ்ரீமந்நாராயணனது அம்சமாகிய ஓர் நெல்லிமரம் அவர் முன்தோன்ற அவரும் மிக்க ஆச்சரியத்துடன் அதனருகில் செல்லுகையில் திடீர் என்று அம்மரம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்து அந்தவிடத்தில் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீஹரியே பிரசன்னராய் ஸேவை ஸாதித்தனர். உடனே வானத்தில் ஓர் அசரீரி வாக்கு முண்டாயிற்று அதாவது: "ஓ பிரமனே! இங்கு ஸ்ரீ ஹரியானவர் ஆமலக விருக்ஷ ரூபியா யிருக்கிறார். இவரை நீ யாராதிக்கக் கடவை', என்பது. இங்ஙனம் அசரீரி வாக்கைக் கேட்டவுடன் பிரமதேவனும் மறுபடி விருக்ஷரூபங் கொண்ட பகவானுக்கு விரஜாதீர்த்த பூரிதமான தனது கமண்டலத்தி னின்றும் தீர்த்தத்தைச் சங்கில் வார்த்து அந்த விருக்ஷத்தினது அடியில் அபிஷேகஞ் செய்து திவ்வியபுஷ்பங்களாலும் துளசீ தளங்களாலும் அர்ச்சித்துப் பலவாறு தோத்திரஞ் செய்தார். அத்தருணத்தில் காவேரிக்கும் ஓர் அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று. அதாவது, "ஓ காவேரி! இப்பொழுது பிரம்மாவானவர் விரஜாதீர்த்தத்தைக் காயத்திரீ ரூபமான சங்கில் வார்த்து விஷ்ணுவினது அம்சமான ஆமலகவிருக்ஷத்தினது பாத ஸ்தானத்தில் அபிஷேகஞ் செய்கின்றார். இது துலாவிஷு புண்ணியகால மானதால் நீயும் கமண்டலத்தினின்றும் புறப்பட்டு விரஜா தீர்த்தத்துடன் சேர்ந்து திவ்வியாமலக ரூபியான பகவானது பாதத்தை யலம்பிக்கொண்டு செல்லலாம்" என்பதே. இந்த வசனத்தைக் கேட்ட காவேரியும் மிக்க ஆநந்தத்துடன் கமண்டலத்திலிருந்த மற்று மனேக புண்ணிய தீர்த்தங்களோடுகூட ஸக்யாமலகத்தினது வழியாகப் புறப்பட்டனள். அப்பொழுது இந்திரனும் மேகங்களை வர்ஷிக்கச் செய்தான். அதினால் காவேரியும் அதிக ஜலப்பிரவாகத்துடன் பிரவாகித்தனள். இப்பால் ஸ்நாநஞ் செய்யப்போன அகஸ்தியரும் திரும்பி வந்து பார்க்கையில் கமண்டலம் கீழே உருண்டு கிடப்பதையும் காவேரி யில்லாதிருப்பதையும் பார்த்து வெகு விசனத்துடனும் கோபத்துடனும் சிஷர்களைக் கேட்க, அவர்களும்: "சுவாமி! நாங்கள் மழைக்காக மரத்தடியிற் சென்று ஒண்டி யிருந்தோம். அத்தருணத்தில் காவேரி தானே நதியா

கப் பிரவாகித்தனள். பின்னர் நாங்கள் எம்மால் கூடிய மட்டும் அவளைத் தடுத்துப் போகவேண்டாமென்று சொன்னோம். அப்படி சொல்லியும் கேளாது, 'நான் நதியாகச் செல்லுவது எங்களுடைய குருவுக்குப் பிரியந்தான்; அவர் உங்களைக் கோபிக்கமாட்டார் போங்கள்' என்று சொல்லி வெகு வேகத்துடன் சென்றாள்" என்றார்கள்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்
25-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தாறுவது அத்தியாயம்.
அகஸ்தியருக்கும் காவேரிக்கும் நடந்த சம்வாதம்.

—:0:—

இங்ஙனம் சிஷர்களுடைய வசனத்தைக் கேட்ட அகஸ்தியமுனிவரும் காவேரியினது விரகத்தைச் சகிக்காதவராய் அவளை இங்குமங்குந் தேடித் திரிந்துங் காணாமல் அதிதுக்கிதராய்ப் பலவாறு துதிசெய்யவே, காவேரியும் ஸஹ்யபருவதத்திற்கு இரண்டு குரோசத்திற்கு (நான்கு மைல்களுக்கு) அப்பால் அவர் கண்ணுக்குத் தோன்றினள். அப்பொழுது அகஸ்தியரும் அவளை நோக்கி, "ஓ காவேரி! நீ எனதுவார்த்தையைமீறி இங்ஙனம் நதியாகச் செல்லலாமா? அப்படிச் சென்றாலும் எனது முன்னிலையில் செல்லக்கூடாதா?" எனக் காவேரியும், "சுவாமி! நான் தேவரீருடைய கட்டளையைமீறி நடக்கவில்லை. ஸஹ்யகிரிக்குப் போனவுடன் நதியாகப் பிரவேசிக்கக் கடவை" யென்று தேவரீராலும் பிரமனாலும் முன்னமே கட்டளையிடப்பட்டிருக்கின்றேன். மேலும், இப்பொழுது துலாவிஷு புண்ணிய கால மானதாலும் பிர்மா விரஜா தீர்த்தத்தினால் ஸஹ்யாமலக ரூபியான பகவானை யபிஷேகஞ் செய்தமையாலும் அந்த விரஜா தீர்த்தத்துடன் புறப்படும்படி ஆகாசவாணியும் கூறினபடியாலும் யான் நதியாகப் புறப்பட்டு விட்டேன். என்மீது தயவுகிசய்து யான் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளவேணும்" என்று பலவாறு சொல்லிச் சமாதானப்படுத்தவே அகஸ்தியரும் மனமகிழ்ந்து காவேரியை நோக்கி, "ஓ காவேரி! நீ இப்பொழுது நதியாகச் செல்வதில் எனக்கு மிக்க சந்தோஷந்தான். நீஸாக்ஷாத் பகவான் மாயை யென்றும் பிரமபுத்திரி என்றும் சகல பாபிகளையும் இரக்ஷிக்கவந்த ஜகதம்பிகை யென்றும் நான் அறிவேன். ஆகிலும் உன்மீது எனக்கு இருக்கும் பிரீதியாலும் உன்னைக் காணவேண்டு மெ

ன்ற ஆசையாலும் யானிங்ஙனம் உரைத்தேன் இனி நீ உனதிஷ்டப்படி செல்லலாம். உனது தீர்த்தம் கங்கை யாதி புண்ணிய தீர்த்தங்களைக்காட்டிலும் பரிசுத்தமானது. உனது சிரஸ் ஸ்தானத்தில் பகவான் தத்தாத்திரேய ரென்ற நாமத்துடன் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். இன்று முதல் எல்லோரும் உன்னைக் காவேரி யென்றும் தக்ஷிண கங்கை யென்றும் திவ்ய தேவி யென்றும் சொல்லுவார்கள். மேலும் உன்னுடைய தீர்த்தத்துக்குச் சக்யாமலக தீர்த்தமென்று சங்கதீர்த்த மென்றும் பிரசித்தி யுண்டாகும். உனது தீரத்தில் யான் அநேக ருஷிகளுடன் ஸதா வாஸஞ் செய்கின்றேன். உனது தீர்த்தத்தில் ஸ்நாந தர்ப்பணாதிகள் செய்பவர் எவ்வித பாபிகளா யிருந்தபோதிலும் தங்களுடைய பாவங்களைப் போக்கிக்கொண்டு மோக்ஷாநந்தத்தை யனுபவிக்கக் கடவர்கள். மேலும் யான் உனக்கு மற்றொரு இரகசியம் சொல்லுகின்றேன் கேள். கங்கை முதலிய புண்ணிய நதிகளும் புண்ணிய தீர்த்தங்களும் தங்களுடைய தீர்த்தத்தில் ஸ்நாநஞ் செய்யும் பாபிகளுடைய பாவங்களின் ஸம்பர்க்கத்தால் மிகவும் கலுஷிதர்களாய்த் தங்களையடைந்த அப்பாபங்களைப் போக்கிக் கொள்ளுமாறு பிரமனிடம் சென்றார்கள். அப்பொழுது பிரமனும் ஸ்ரீஹரியினது ஆக்ஞைப்படி அவர்களை நோக்கி, 'ஓ! புண்ணிய தீர்த்தங்களே! நீங்கள் எல்லோரும் துலாவிஷு புண்ணியகாலத்தில் காவேரியில் ஸக்யாமலகத்தி னருகிலும் ஸ்ரீரங்கநாதன் ஜம்புகேசுரன் இவர்கள் ஸந்நிதிக் கருகிலும் சென்று ஸ்நாநஞ் செய்வீர்களேல் நீங்கள் பரிசுத்தர்க ளாவீர்கள்' என்று சொல்லி யிருப்பதால் துலாஸங்கிரமண காலத்தில் அந்தப் புண்ணிய தீர்த்தங்கள் யாவும் உன்னிடம் வந்து சேரும்'' என்று சொல்லித் தனது சீடர்கள் ஏழு பேருடன் சென்றார். பின்னர் காவேரியும் அநேக புண்ணிய தீர்த்தங்களோடுவேகோபித்து திரண்ட அலைகளுடனும் நுரைகளுடன் குமிழிகளுடனும் மகா பயங்கரமான வேகத்துடனும் செடிகளையும் கொடிகளையும் விருக்ஷங்களையும் அடியோடு பிடுங்கிக்கொண்டு வேதகோஷம்போன்ற சத்தத்துடன் அநேக காடுகளையும் மலைகளையும் கடந்து சில விடங்களில் நேராகவும் சில்விடங்களில் வக்கிரமாகவும் இன்னும் பல விடங்களில் மண்டலாகாரமாகவும் இங்ஙனம் வெகு விநோதமான காக்ஷியுடன் புறப்பட்டனள்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் காவேரி மகத்துவத்தில்

26-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

தேவர் முதலாயினோர் காவேரியைத் தரிசித்தது.

பின்னர் தேவர்கள் கந்தருவர்கள் கிங்கரர்கள் சித்தர்கள் சாரணர்கள் கிம்புருஷர்கள் பிதிர்க்கள் முதலிய எல்லோரும் திவ்ய விமானரூடர்களாய் வந்து, காவேரி நதி கரைபுரண்டு செல்லும் அத்புதத்தைக் கண்ணாரக் கண்டு வெகு ஆநந்தமுற்றார்கள். அப்பொழுது தேவர்கள் காவேரியின்மீது பூமாரி பொழிய கந்தர்வர்கள் திவ்வியகானஞ் செய்தார்கள். அப்ஸர ஸ்திரீகள் நடனஞ்செய்ய மற்றும் எல்லோரும் காவேரியை ஜய ஜய வென்று துதித்தார்கள். பிரம்மா விஷ்ணு மகேஸ்வரர்களும் சனக சனந்தன சனத்குமார சனச்சாதர் முதலிய யோகிகளும் காவேரியினது பிரவாஹத்தைத் தரிசிக்குமாறு அங்குற்றார்கள். அப்பொழுது தேவர்கள் எல்லோரும் அடங்காமகிழ்ச்சியோடு தங்களுக்குள் ஒருவர்க்கொருவர் வார்த்தையாடிக் கொள்வாராயினர்.

"ஆகா! இந்தக் காவேரியின் அத்புதத்தை யென்னவென்று சொல்வோம். இதன் மகிமையை யாவர் அறிவர். இனி நாம் தன்னியராவோம். ஏனெனில், சகல ஜனங்களும் இக்காவேரியினது ஜலத்தில் நீராடி நம்மை யுத்தேசித்துப் பற்பல யக்கியங்களையும் தர்ப்பணாதிகளையும் புரிந்து, நமக்குத் திருப்தி செய்விப்பார்கள்" என்று சொல்லிப் பலவாறு காவேரியைப் புகழ்ந்தார்கள். பிதிர் தேவதைகளும் அங்ஙனமே "இனி நமது வம்சஸ்தர்கள் இக்காவேரி ஜலத்தில் நீராடிச் சிரார்த்ததினத்தில் தர்ப்பணம் முதலிய கிரியைகளைப் புரிந்து, நமக்குத் திருப்தி பண்ணி வைப்பார்கள்" என்று சொல்லிக் காவேரியைப் புகழ்ந்தார்கள். பின்னர் ருஷிகளும் மற்றுமுள்ளவர்களும், அங்ஙனமே அத்தீர்த்தத்தை நோக்கி, "இது மனிதருடைய பாவங்களைப் போக்கவே இந்நதிவடிவாயிற்றென்றும், இதில் பிதிர்க்களை உத்தேசித்து தர்ப்பணாதிகளை முடிப்பவர் காலதண்டத்தை யடையார்களென்றும், வைகுண்டமென்னும் மீளாப் பதவிக்குச் சோபனமானதென்றும், தாமரை குமுத உற்பல கல்ஹார முதலிய மலர்களால் அலங்காரமுடையதென்றும், இலக்ஷ்மீ நாராயண சிவசத்திவடிவமானதென்றும்" பலவாறு துதி செய்தார்கள். பின்னர் பிரம்மா விஷ்ணு மஹேசர்களும் தனித்தனியே காவேரிக்குப் பல வரங்களை யளிக்க விரும்பி, பிரமதேவர்: "ஓ காவேரி! நாஸ்திகர்முதலிய மகாபாபிகளாயினும், பரதாரபரத்

திரவ்ய அபஹாரணம் செய்யும் நூர்த்த மக்களாயினும் உனது ஜலத்தில் ஸ்நாநஞ் செய்த மாத்திரத்தில் பரிசுத்தர்களாகி எனது பதவியை யடையக்கடவர்கள்" என்றார். உருத்திரபகவான், "ஓ காவேரி! சுவேதாரண்ணியத்தில் நீ சமுத்திரத்தோடு சங்கமிக்குமிடத்தில் யான் எப்பொழுதும் வசித்துக்கொண்டு உனது ஜலத்தில் ஸ்நானபாநாதிகள் செய்பவர்களுக்கு ஸப்த ஸாகரத்திலும் அர்த்தோதய புண்ணியகாலத்தில் ஸ்நாநஞ் செய்பவ ரடையும் பலனை யளிப்பதே யன்றிக் கயாவில் ஆயிர ஸ்நாநம் நியமத்துடன்செய்தோர் அடையும்பலனை உன்னிடத்தில்ஸ்நானமாடுவார்க்குத் தவராது தருவேன்" என்றார். ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவும், "ஓ கவேர புத்திரி! இப்பொழுது உனக்கு யாது வரம் வேண்டுமோ அதனைக் கேட்பாயாகில் தடையின்றி யளிக்கின்றேன்" எனவே, காவேரியும், "ஓ தேவ தேவனே! தேவரீருக்கு அடியாள்பேரில் கிருபை யிருக்கும்பக்ஷத்தில் அதிபாபிகளாயும் துராசாரர்களாயும் வேதபாஹ்யர்களாயும் குருப்பிராமணத் துவேஷிகளாயு மிருக்கிற பிராமணர் முதலிய சகல வர்ணத்தாரும் எனது ஜலத்தில் ஏகாதசி யன்று ஒருதடவை ஸ்நாநஞ் செய்த மாத்திரத்தில் சதகல்மஷர்களாய் யோகிகளாலு மடைவதற்கரிதாகிய தமது வைகுண்ட லோகத்தை யடைய வேண்டும்" என்றாள். உடனே வைகுண்டநாதனும் அவளை நோக்கி, "அங்ஙனமே வரந் தந்தேன். மேலும் இன்னமொரு வரமும் தருகின்றேன். அதாவது:—உனது தீர்த்தத்தில் எந்த விடத்திலேயாவது துலாமாஸத்தில் பிராதக்கால ஸ்நாநஞ் செய்து எமது சேவை செய்பவர் எமது பதவியை யடையக் கடவர்கள்" என்றார். இங்ஙனம் வரம் பெற்ற காவேரியோடு ஸூஜ்யோதிகை, கங்கை யென்ற இரண்டு புண்ணிய நதிகளும் சேர்ந்து காவேரியைப் பூஜித்தன. இவ்விரண்டு நதிகளும் காவேரியோடு சங்கமிக்குங் கட்டடத்தில் ஸ்நாநஞ் செய்பவர் சர்வ பாபங்களி னின்றும் முக்த ராவார்கள். இப்படிப் பிரக்கியாதியோடு சென்ற காவேரி சற்று தூரம் சென்று, ஹேமவதி, கபிலை யென்ற நதிகளின் ஸங்கமத்தை யடைந்து கடைசியில் ஸாகரத்தோடு இன்புற்று கூடிற்று. மேற்சொன்ன ஹேமவதி கபிலை இவைகள் காவேரியோடு சந்திக்குமிடங்களில் ஸ்நாநஞ் செய்பவர் சகலவித பலனையும் அடைவார்கள். இவ்விரு நதிகளுடைய சங்கமங்களில் சிராத்தாதிகள் செய்வோருடைய பிதிர்க்கள் எல்லோரும் திருப்தி யடைவார்கள். இங்கு வாசஞ் செய்வோர் நைமிச வனவாச பலனை யடைவதோடு நூறுதுலா தான பலனையும் அப்போதே பெறுவர். இது முக்காலும் சத்தியம். ஸாக்ஷாத் விரஜையே இக்காவேரி ரூபமாய் வந்திருக்கின்றது. ஸ்ரீவை

குண்டமே ஸ்ரீரங்கமாகப் பரிணமித்திருக்கிறது. இந்த காவேரியினது இருகரைகளிலும் உற்பத்தி ஸ்தானம் முதல் சமுத்திர சங்கம பரியந்தம் அங்கங்கே அநேக சிவாலயங்களும் விஷ்ணுவாலயங்களு முண்டாயின. அநேக ருஷீஸ்வரர்களும் பிராமணசிரேஷ்டர்களும் இக்காவேரியினது தீரங்களில் வசித்துக்கொண்டு ஜபதபாதிகளைப் புரிகின்றார்கள். ஆகையால், யாவனொருவன் இக்காவேரியில் ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்திரத்தில் துலாவிஷு புண்ணிய காலத்தில் ஸ்நாநஞ் செய்து தனது பிதிர்க்களுக்குத் திலதர்ப்பணாதிகளைப் புரிவானோ அவன் குருக்ஷேத்திரம் கயை முதலிய புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் அநேகமாயிரம் சிராத்தங்களைப் புரிவதினாலுண்டாகும் பலனை யடைவான். காவேரியினது மகிமை இத்தன்மையானது வென்று ஒருநாவால் ஓதத்தக்கதல்ல வென்று முனிவர் கூறி முடித்தனர்.

ஆக்கினேய பராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்
27-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்.

சமுத்திரராஜன் காவேரியை விவாகஞ் செய்துகொண்டது.

பின்னர் வாயுவானவன் வருண பகவானது கட்டளையின்படி அநேக அப்ஸரஸ்ஸுக்களோடுகூட காவேரியை எதிர் சென்றழைத்தான். காவேரிக்கும் சமுத்திரராஜனுக்கும் நடக்கப்போகின்ற விவாகத்திற்காக பிர்ம்மா விஷ்ணு மகேஸ்வரர்களும் மற்றுமநேக தேவகணங்களும் விமான ரூடர்களாய் வந்து சேர்ந்தார்கள். அந்த விவாஹ மஹோத்சவமானது சுவேதாரண்ணியத்தில் நடந்தது. அப்பொழுது தேவதுந்துபிகள் முழங்கின. கந்தர்வர்கள் கானஞ் செய்தார்கள். அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் நடித்தார்கள். இவ்வளவு கோலாகலத்துடன் பிரமதேவர் மகேஸ்வரரை முன்னிட்டுக்கொண்டு தனது புத்திரியாகிய காவேரியை மேன்மை பொருந்திய சமுத்திர ராஜனுக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்தார். பின்னர் திரிமூர்த்திகளும் காவேரிக்குப் பல வரங்களை யளித்துத் தங்க ளிருப்பிடஞ் சென்றார்கள். காவேரியும் சமுத்திர ராஜனோடு சேர்ந்து பரமாநந்தத்தை யடைந்தனள். காவேரி சமுத்திர சங்கமத்தில் துலாஸங்கிரமண புண்ணியகாலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து தர்ப்பணாதிகள் செய்பவரடையும் பலனைச் சொல்லுவதற்குச் சாக்ஷாத்

ஜநார்த்தனர் தான் வல்லவ ராவர். சமுத்திர சங்கம ஸ்நாநம் புரிபவர் புத்திர லாபம் தன லாபம் கன்னிகா லாபம் ஆயுர்லாபம் மோக்ஷலாபம் இவைகளைப் பெறுவார்கள். சுருங்கச் சொல்லில் ஒருவன் காலையில் எழுந்து பக்தி பூர்வகமாய்க் காவேரி! காவேரி!! காவேரி!!! என்று மூன்றுமுறை யுச்சரிப்பானேயானால், அவன் துலாவிஷுவில் காவேரி ஸ்நாநம் புரிந்தவ ரடையும் பலனைப் பெறுவான். அதி பாபிஷ்டையா யும் துஷ்டையாயு மிருந்த சந்திரகாந்தையெனும் ஸ்திரீயும் ஸ்ரீரங்க க்ஷேத்திரத்தில் ஒருவாறு துலாகாவேரி ஸ்நாநஞ்செய்து சுவர்க்கமடை ந்தன ளன்றோ? ஆதலின் சகல மூடாத்துமாக்களுக்கும் காவேரியி னது மகிமையை யறிந்துகொள்வதற்கு இதுவே திருஷ்டாந்தம். எந்த விதவைகள் ஞான வைராக்கிய ஹீனர்களாய்க் கெட்ட செய்கைகளைப் புரிந்துகொண்டு இருக்கிறார்களோ? அவர்கள் இக்காவேரியைத் தவி ர்த்து மற்று எந்தப் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நாநஞ் செய்த போதி லும் அவர்களுக்குப் பாப விமோசனமாகமாட்டாது, ஆகிலும் காவேரி தீரவாசிகளா யிருப்பவர் எப்பொழுதும் புண்ணியமே புரிந்துவரவேண் டும். பாப மென்பது சிறிதேனும் புரியகூடாது. ஏனெனில், காவேரி தீரத்தில் புரிந்த கண்ணியமானது எங்ஙனம் அக்ஷயமா யிருக்குமோ? அங்ஙனமே அந்நதி தீரத்தில் செய்த பாபங்களும் அக்ஷயமாயிருக்கும். மற்ற ஸ்தலங்களில் செய்த பாபங்களுக்குப் பிராயச் சித்தம் ஏதுவெ னில் காவேரி ஸ்நாநந்தான். காவேரி தீரத்தில் செய்யும் பாபங்களுக் குப் பிராயச்சித்தமோ எங்குமே யில்லை. ஆகையால், காவேரி ஸ்நாநஞ் செய்ய விரும்புவோர் அனைவரும் ஸதாசார சம்பன்னர்களா யிருந்து கொண்டு ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸந்நிதியில் துலாமாதத்தில் ஸ்நாநஞ் செய்து இக்காவேரி மகத்துவத்தைப் பௌராணிகரிடமிருந்து பக்திச்சிரத்தை யுடன் சிரவணம்பண்ணிப் பௌராணிகருக்கு வேண்டிய வெகுமதி செய்து, அவரை ஸுகந்த புஷ்பாதிகளால் அர்ச்சிக்க வேண்டும். எந்த மூடன் பௌராணிகரை அவமதிக்கின்றானோ? அப்பாவியான வன் நிர்ஜ்ஜலமும் கோரமுமான ஆரண்ணியத்தில் ஓர் பிரமராக்ஷஸனா கப் பிறப்பான். ஆகையால் புராணச் சிரவணம் பண்ணவேண்டும். இங்ஙனம் காவேரியினது மகிமையில் எனக்குத் தெரிந்தமட்டில் லேச மாத்திரம் சொன்னேன். என்று தௌம்மிய முனிவரானவர் தர்மபுத் திரருக்கு உரைத்தார். இதைக்கேட்ட தருமபுத்திரரும் அதிக ஆச்ச ரியமும் ஆநந்தமுமுற்றவராய் அவரைச் சிங்காசனத்தி லிருத்தி அவ ருக்குச் சகல உபசாரங்களையும் செய்து அவரைப் பலவாறு பணிந்தார். தௌம்மியரும் வெகு சந்தோஷத்துடன் அவர்க்குப் பல ஆசிகள்

கூறித் தமது இருப்பிடஞ்சென்றூர். கேட்டீரோ மகாராஜனே ! என்று அகஸ்திய முனிவர் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, இங்ஙனம் காவேரியினது மகிமையை யுரைத்து முடித்தனர்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில் 28-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

அரிச்சந்திரன் காவேரியின் மகத்துவத்தைப் புகழ்ந்தது.

இங்ஙனம் அகஸ்திய மாமுனிவர் அரிச்சந்திர மகாராஜனுக்குத் துலாகாவேரியினது மகத்துவத்தைப் பற்றிச் சவிஸ்தாரமாய் உரைத்து அவரை நோக்கி, "ஓ அரச சிகாமணியே! நீரும் ஸ்ரீரங்க க்ஷேத்திரஞ் சென்று ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸந்நிதியில் யதாவித துலாகாவேரி ஸ்நாநஞ் செய்து, அங்கு மூன்றுநாள் வாசஞ்செய்து அங்குள்ள பிராமணர்களுக்குத் தான தருமங்களைப் புரிந்து, ஸ்ரீரங்கசாயிக்கும் அநேக மண்டபப் பிராகாராதி கைங்கரியங்களைச் செய்து, மீண்டும் இங்குற்று அசுவமேத யாகத்தைப் புரிவீரேயானுல் நீர் கிந்தமரெனும் மகாருஷியால் நேரிட்டிருக்கின்ற விப்பிராவமானமாகிய பாபத்தி னின்றும் விடுபட்டு ஐஹிக ஸுகங்களை யனுபவித்துக் காலாந்தரத்தில் பிரமலோகத்தை யடைவீர்" என்றூர். இங்ஙனம் கேட்ட அரிச்சந்திர மகாராஜனும் பேராநந்தத்தோடு அவரைப் பலமுறை நமஸ்கரித்துக் கந்தபுஷ்பாதிகளா லர்ச்சித்து அஞ்சலிசெய்து விநய பூர்வகமாக விண்ணப்பம் செய்ததாவது:—"ஓ முனீஸ்வரரே! இன்றுதான் எனது ஜன்மம் ஸபலமாயிற்று. இன்று தான் எனது குலம் ஈடேறிற்று. இன்று தான் அடியேனது பிதிர்க்கள் திருப்தி யடைந்தார்கள். இன்றுதான் என்னுல் சகல தருமங்களும் செய்யப்பட்டன. ஏனெனில், யான் தற்செயலாய்த் தேவரீர் சந்நிதியை யடைந்து தேவரீர் திருவாக்கி னின்றும் அதிபாவனமும் அத்யத்புதமுமான துலாகாவேரி மகாத்மியத்தைச் சவிஸ்தாரமாய்க் கேட்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றேனன்றூ ? ஏதோ ஜன்மாந்தரத்தில் எனது முன்னோர்கள் செய்த பூஜாபலத்தினுல் அடியேனுக்கு இப்பொழுது தங்களைப்போன்ற மகத்துக்களுடைய ஸகவாசங் கிடைத்தது. இனி யான் ஸம்ஸார சாகரத்தி னின்றும் கரையேறி விட்டேன்" என்று இங்ஙனம் பலவாறு அவரைக்கொ

ண்டாடி அவனைப் பத்து லட்சம் சுவர்ண புஷ்பங்களாலர்ச்சித்து அவரிடத்திலும் மற்று மங்குள்ள ருஷீஸ்வரர்களிடத்திலும் விடைபெற்று, ரதாரூடராய், அநேக சைந்நியங்கள் புடைசூழச் சகல வாத்திய கோஷங்களுடனே ஸ்ரீரங்க க்ஷேத்திரம் நோக்கிப் புறப்பட்டு, வழியில் அங்கங்கே யிருக்கின்ற கிராமங்கள் நகரங்கள் முதலியவைகளின் காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கம் வந்து சேர்ந்து, அங்கு அகஸ்தியர் கட்டளையிட்டபடி மூன்றுநாள் தங்கி விதிப்படி துலாகாவேரி ஸ்நானஞ் செய்து, புராணச் சிரவணம் பண்ணி அந்தப் பௌராணிகருக்குத்தக்க மரியாதைசெய்து, அங்குள்ள பிராமணர்களுக்குச் சுவர்ணங்களை வர்ஷம்போல் வர்ஷித்து, அரங்கநாதனைப் பணிந்து, அநேக மண்டப கோபுரப் பிராகாரங்களைக் கட்டுவித்துச் சந்திர புஷ்கரிணீ ஸ்நானஞ்செய்து, மீண்டும் குருக்ஷேத்திரமுற்று அகஸ்தியரை வணங்கி, “சுவாமி! தேவரீர் அருளிச்செய்தவாறு செய்துவந்தேன். இனி அடியேனுக்கு அசுவமேதயாகத்தை நடத்தி வைக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்கவே, அகஸ்தியரும் அப்படியே அங்கிருக்கும் ருஷிகளைக் கொண்டு அந்த யாகத்தை விதிப்படி நடத்தி வைத்தார். உடனே அரிச்சந்திரனும் சந்தோஷ சித்தனாய் அகஸ்தியாதி முனீஸ்வரர்களைப் பணிந்து அவர்களிடத்தில் விடைபெற்று வெகு கோலாஹலத்துடன் தனது நகரமாகிய அயோத்திக்குச் சென்றான்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் காவேரி மகத்துவத்தில்
29-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பதாம் அத்தியாயம்.

காவேரி சமுத்திர ஸங்கமத்தின் மகிமை.

—:():—

இங்ஙனம் தால்பிய மகாருஷியானவர் தர்ம வர்மாவென்னும் அரசனுக்குக் காவேரியினது மகிமையை அறிவித்துப் பின்னும் சொல்லுகின்றார். யாவனொருவன் இந்தக் காவேரியினது விவாஹ கட்டத்தை விசேஷமாய் வெள்ளிக்கிழமையில் கேட்கின்றானோ அவன் புத்திர பௌத்திரர்களோடு சுகமாய் வாழ்வான். குருடர் செவிடர் முடவர் ஊமைகள் மலடிகள் பாபிகள் முதலியவர்கள் துலாமாஸத்தில் இந்தக் காவேரி கல்யாண கட்டத்தைக் கேட்பார்களேயானால், உடனே அவர்களுடைய தோஷங்கள் நீங்கிப் புண்ணியசாலிகளாவார்கள். ஆகை

யால், நீரும் துலாகாவேரி ஸ்நாநம் செய்யக்கடவீர் என்று இங்ஙனம் தால்பியர் தர்மவர்மாவுக்குக் காவேரியினது மகத்துவத்தை யுரைக்கவே, தர்மவர்மாவும் ஆநந்தபரவசனாய் அவருக்குச் சகல உபசாரங்களையும் புரிந்து, அவரைப் பலவாறு கொண்டாடினான். தால்பியரும் தனக்கு அரசன் செய்த உபசாரங்களுக்கு மனமகிழ்ந்து, "அரசனே! நீர் நல்ல புண்ணியவானானபடியால் இந்தப் புண்ணிய சரித்திரத்தைக் கேட்கும்படி யுமக்குப் புத்தியுண்டாயிற்று. நல்லது, யான் போய்வருகிறேன். எனக்கு விடைகொடும்'' எனவே அரசனும் அவரைப் பிரிய மனமில்லாதவனாய் மீண்டும் அவரிடத்தினின்றும் அர்த்தோதயமகோதய புண்ணியகாலத்தில் துலாகாவேரி ஸ்நாநஞ் செய்தலின் பலனையும் அந்த அர்த்தோதய மகோதயங்களின் இலக்ஷணங்களையும் இராமஸேது தனுஷ்கோடி இவைகளின் மகத்துவத்தையும் நன்குகேட்டுப் பின்னர் அவரைப் பிரிய மனமில்லாது பிரயாசத்தின்பேரில் அவருக்குச் செல்ல விடை யளித்தனன். அந்தத் தால்பிய ருஷியும் தமது சிஷர்களுடன் தபோவனத்துக்குச் சென்றார். கேட்டீர்களோ! சௌனகாதி முனிவர்களே! இப்பொழுது யான் உங்களுக்குக் காவேரியினது மகிமையில் இலேசமாத்திரம் சுருக்கமாய் எமக்குத் தெரிந்தமட்டில் தெரிவித்தேன். அதன் விரிவைக்கூற எனக்குத் தரமாகாது என்று சூத புராணிகர் கூறினர். சௌநகாதி ருஷிகளும் வெகு ஆச்சரியமும் ஆநந்தமுமுற்றவர்களாய் அந்தச் சூதமாமுனிவரைப் பணிந்து, கந்த புஷ்பாக்ஷதைகளால் அர்ச்சித்துக் கொண்டாடினார்கள்.

ஆக்கினேய புராணத்தில் துலாகாவேரி மகத்துவத்தில்

30-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீரங்கநாதபரப்பிரம்மணே நம:

600 008
149050